

DE STER

Verslag van de 149ste jaarlijkse conferentie
van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen

Oktober 1979 · 79ste jaargang · Nummer 10

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Hugh W. Pinnock.

Redacteur kerkelijke tijdschriften: M. Russell Ballard.

Redactie De Ster: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling, Henri J. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Dirk van Boxel.

149ste jaarlijkse conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Alfabetische lijst van de sprekers

Ashton, Marvin J.	110	Hunter, Howard W.	41
Benson, Ezra Taft	57, 145	Kimball, Spencer W.	5, 82, 138, 168
Brown, Victor L.	152	McConkie, Bruce R.	158
Burton, Theodore M.	119	Monson, Thomas S.	62
Derrick, Royden G.	46	Packer, Boyd K.	132
Dunn, Loren C.	115	Paramore, James M.	97
Dunn, Paul H.	11	Perry, L. Tom.	19
Durham, G. Homer.	16	Petersen, Mark E.	36
Faust, James E.	92	Rector, Hartman, Jr.	51
Haight, David B.	101	Richards, Franklin D.	67
Hales, Robert D.	128	Romney, Marion G.	71, 87, 162
Hanks, Marion D.	123	Tanner, N. Eldon.	23, 34, 76, 143
Hinckley, Gordon B.	106		

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266 041 434,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Bf. 330 storten op Citibank Brussel, rekeningnummer 5700300 314-60,

The Church of Jesus Christ of L.D.S.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1979 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Inhoudsopgave

Verslag van de 149ste jaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen	3
Zaterdagochtendzitting, 31 maart 1979	
„Versterk uw huisgezinnen tegen het kwaad,” <i>Spencer W. Kimball</i>	5
„Omdat ik een vader heb,” <i>Paul H. Dunn</i>	11
Het gezin als onderwijsinstelling, <i>G. Homer Durham</i>	16
Het koninkrijk Gods, <i>L. Tom Perry</i>	19
U, die op zoek bent naar geluk, <i>N. Eldon Tanner</i>	23
Zaterdagmiddagvergadering, 31 maart 1979	
Statistiek 1978, <i>Francis M. Gibbons</i>	30
Verslag Kerkelijk comité van financiën, <i>Wilford G. Edling</i>	32
Het steunen van kerkelijke ambtenaren, <i>N. Eldon Tanner</i>	34
Tekenen van de ware kerk, <i>Mark E. Petersen</i>	36
Geestelijke ontwikkeling, <i>Howard W. Hunter</i>	41
De erfenis van koninklijke gezinnen, <i>Royden G. Derrick</i>	46
Christus volgen ter overwinning, <i>Hartman Rector jr.</i>	51
Dit is een dag van opoffering, <i>Ezra Taft Benson</i>	57
Priesterschapsvergadering van zaterdag 31 maart 1979	
Het leger des Heren, <i>Thomas S. Monson</i>	62
Financiële paraatheid, persoonlijk en als gezin, <i>Franklin D. Richards</i>	67
Stelt uw vertrouwen in God, <i>Marion G. Romney</i>	71
Doet de gehele wapenrusting Gods aan, <i>N. Eldon Tanner</i>	76
Zich voorbereiden op dienstbetoon in de kerk, <i>Spencer W. Kimball</i>	82
Zondagochtendvergadering, 1 april 1979	
Wij, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, <i>Marion G. Romney</i>	87
Het vuur van de Smelter, <i>James E. Faust</i>	92
Persoonlijke toewijding, <i>James E. Paramore</i>	97
Voedt mijn schapen, <i>David B. Haight</i>	101
En Petrus ging naar buiten en weende bitter, <i>Gordon B. Hinckley</i>	106
Zondagmiddagvergadering, 1 april 1979	
Beletselen voor vooruitgang, <i>Marvin J. Ashton</i>	110
De geest maakt levend, <i>Loren G. Dunn</i>	115
De behoefte aan liefde, <i>Theodore M. Burton</i>	119
Hij bedoelt mij, <i>Marion D. Hanks</i>	123
„Wat dunkt u van de Christus? Wie zegt gij, dat Ik ben?” <i>Robert D. Hales</i>	128
„Oordeelt niet naar het aanzien,” <i>Boyd K. Packer</i>	132
Laat ons voorwaarts en opwaarts gaan, <i>Spencer W. Kimball</i>	138
Welzijnsvergadering van zaterdag 31 maart 1979	
Nieuwe nadruk op kerkelijke raden, <i>N. Eldon Tanner</i>	143
Kerkelijk bestuur door middel van raden, <i>Ezra Taft Benson</i>	145
Het ontwikkelen van stoffelijke plannen en prioriteiten, <i>Victor L. Brown</i>	152
Sta onafhankelijk boven alle andere schepselen, <i>Bruce R. McConkie</i>	158
Fundamentele welzijnszorg, <i>Marion G. Romney</i>	162
Het toepassen van de beginselen van de welzijnszorg, <i>Spencer W. Kimball</i>	168

Toespraken en het verloop van de vergaderingen, gehouden op 31 maart en 1 april 1979 in de Tabernakel op het Tempelplein te Salt Lake City

Verslag van de 149ste jaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

„Gedenk Uw ganse kerk, o Here,” bad de Profeet Joseph Smith in 1836, met al haar geslachten en al hun naaste verwanten, met al hun zieken en lijdenden, met alle armen en zachtmoedigen der aarde; opdat het koninkrijk, dat Gij zonder handen hebt opgericht, een grote berg moge worden en de ganse aarde vullen;

Opdat Uw kerk uit de wildernis der duisternis tevoorschijn moge komen, en schoon als de maan moge schijnen, en helder als de zon, en schrikkelijk als een leger met banieren.” (LV 109:72, 73.)

In de geest van die prachtige profetische zienswijze en symbolische beschrijving van het werk dat de kerk te doen staat, heeft president Kimball leiders en leden uitgenodigd de jaarlijkse algemene conferentie in april 1979 bij te wonen, waarbij hij verklaarde „dat ik de indruk heb dat de kerk in haar groei en rijpwording op een punt is gekomen waarop we ten laatste klaar zijn om op grootse wijze voorwaarts te gaan. Er zijn al beslissin-

gen genomen en andere zijn in de maak waardoor organisatorisch de weg wordt vrijgemaakt. Maar de fundamentele beslissingen waaraan wij behoefte hebben en die ons in staat stellen als volk voorwaarts te gaan, moeten door de individuele kerkleden worden genomen.”

De tijdens deze conferentie gedane bekendmakingen weerspiegelden de opmerkingen van president Kimball. Het besturen van de kerk door middel van raden is in de afdelingsvergadering voor de welzijnszorg uitgebreid aan de orde geweest (zie blz. 00). Daar werd bekendgemaakt dat er toestemming was gegeven voor het samenstellen van regionale, multi-regionale en gebiedsraden van kerkelijk leiderschap om beter tegemoet te komen aan wat de kerk nodig heeft. President Kimball presideerde over alle zittingen van de conferentie. Zijn raadgevers in het Quorum van het Eerste Presidium, president N. Eldon Tanner, eerste raadgever, en president Marijon G. Romney, tweede raadgever, hebben

ook de leiding gehad van verscheidene zittingen. Alle algemene autoriteiten van de kerk waren aanwezig.

De zittingen vonden plaats op zaterdag 31 maart en zondag 1 april in de Tabernakel op het Tempelplein, en vijftientig algemene autoriteiten hebben het woord gevoerd.

Gedeelten van alle conferentiezittingen werden uitgezonden per televisie naar 180 stations in de Verenigde Staten en Canada, naar 7 televisiesatellieten, naar 800 gesloten televisiecircuits en naar 2 videotape-installaties van kabeltelevisie; over de radio naar 74 Latijns-Amerikaanse stations, 65 stations in de Verenigde Staten, 44 Australische stations en naar 30 Nieuwzeeland-

se stations; via een gesloten audiocircuit in de Engelse taal naar 567 kerkgebouwen in de Verenigde Staten en Europa; in het Frans, Duits en Nederlands naar 81 kerkgebouwen in Europa; in het Spaans naar 5 kerkgebouwen in de Verenigde Staten; naar 7 FM-stations; en de algemene zitting van de priesterschap via een gesloten audiocircuit naar 1599 locaties in de Verenigde Staten, Canada, Puerto Rico, Australië, Nieuw Zeeland, de Filipijnen en Korea.

Naast de twee dagen van algemene zittingen werd er op vrijdag 30 maart nog een bijeenkomst gehouden voor regionale vertegenwoordigers, in het kerkelijk kantoorgebouw (zie blz. 00). De redactie.

Zaterdag, 31 maart 1979

Ochtendzitting

Versterk uw huisgezinnen tegen het kwaad

President Spencer W. Kimball

Mijn geliefde broeders en zusters, met de diepste gevoelens van liefde en dankbaarheid begroet ik u op deze openingszitting van de door God aangewezen wereldconferentie van de kerk van de Heer - De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Ik geef mijn zegen en oprechte groeten aan alle heiligen en aan onze talloze vrienden en onderzoekers over de hele wereld. Ook nodig ik de oprechten van harte - waar die ook zijn - uit, zich bij ons aan te sluiten in het aanbidden van onze goddelijke Heer en Heiland, Jezus Christus.

Sedert de laatste keer dat we in het kader van de algemene conferentie hier zes maanden geleden op het Tempelplein te Salt Lake City bijeen zijn geweest, zijn we getuige geweest van een grote groei en een wijde verbreiding van het koninkrijk des Heren. We hebben te Sao Paulo in Brazilië een prachtige nieuwe tempel opengesteld en hebben ten behoeve van het werk des Heren de tempel te Logan in Utah opnieuw ingewijd zodat daar de tempelverordeningen kunnen worden voltrokken.

Vijf andere tempels zijn in verschillende

stadia van constructie, en er wordt gedacht over nog meer tempels ter vervulling van het voorzeggen van de profeten uit de laatste dagen dat dit land (Amerika) en andere landen waar het werk des Heren vaste grond onder de voeten krijgt, zouden worden bezaaid met tempels.

Ons leger zendingen wordt voortdurend groter en telt nu ongeveer 28.000 man. Wij hebben de indruk dat er in Utah en elders in de kerk tienduizenden mensen zijn die als waardige, bekwame broeders en zusters een vaste zending kunnen vervullen, als hun bisschop hen op zending zou roepen. Wij zien dat veel van die zendingen jongemannen en jongevrouwen zijn en dat het aantal voortdurend groter wordt. Zij brengen twee jaar van hun leven in het zendingsveld door, in de meest kenmerkende en onzelfzuchtige vorm van dienstbaarheid, om de boodschap van het teruggebrachte evangelie van Jezus Christus tot de volken der wereld te brengen. Die aantallen zijn indrukwekkend, maar dat moet ons niet voldoende zijn. We hebben behoefte aan meer en meer werkers in de wereld.

We hebben nieuwe zendingsgebieden ingericht die welhaast de gehele zogeheten vrije wereld als werkterrein beslaan, en nu richten we onze aandacht met meer ijver op de dag dat we het evangelie kunnen delen met de kinderen van onze Vader achter het ijzeren en bamboegordijn. We moeten ons voor die dag voorbereiden. De urgentie van die voorbereiding drukt zwaar op onze schouders. Die dag kan sneller aanbreken dan we denken.

Er komen nu elk jaar ongeveer honderd nieuwe ringen bij - de lokaal geleide kerkelijke units van het mormonisme die elk zijn samengesteld uit een aantal wijken en gemeenten. Nog maar enkele weken geleden hebben we de duizendste ring in het leven geroepen te Nauvoo in de staat Illinois, een plaats van grote geschiedkundige betekenis voor de kerk. Ik verheug mij samen met u, mijn broeders en zusters, over die statistische bewijzen van de vooruitgang en groei van Zion. Inderdaad kan er worden gesproken van vooruitgang als er duizenden mensen lid worden van de kerk, die nu meer dan viermiljoen leden telt. Het geeft voldoening in zoveel landen tempels en plaatsen van aanbidding te bouwen en duizenden studenten erbij te krijgen in ons zich uitbreidende studie- en trainingspakket voor opgroeiende jeugd zowel als volwassenen.

Wij zijn blij met de verdere uitbouw van ons enorme programma van kerkelijke welzijnszorg, met nieuwe bisschoppelijke magazijnen en productie-eenheden om de armen verlichting te brengen. De Heer heeft ons geboden en belast met de zorg voor de armen onder ons sedert het allereerste begin van de kerk - zelfs heeft Hij ons aangegeven op welke manier die verantwoording van ons kan afkomen - een programma dat altijd al de nadruk heeft gelegd op de onafhankelijkheid van de individuele mens, door de helpende hand te bieden bij het zoeken naar

werk en door richtlijnen te geven aan wie rehabilitatie behoeft. Wij zijn erg gelukkig met die groei en met alle andere vormen van groei die tot uiting komt in de kerk in alle landen waar we komen.

Al onze priesterschapsquorums hebben heel wat meer leden gekregen, en dat geldt ook voor onze hulporganisaties die voornamelijk werken met de kinderen, opgroeiende jeugd en de zusters van de kerk.

Al die bewijzen van vooruitgang stemmen ons tot vreugde, maar ongelukkig genoeg kunnen we niet beweren dat „alles wel is in Zion.” Wij bemerken dat wij, heiligen der laatste dagen, eveneens kwetsbaar zijn door de verwoestende krachten van het kwaad dat overal rondom ons is in deze zondezieke wereld. Erg bezorgd zijn we vandaag de dag over die kwaadaardigheden die het gezin trachten te vernietigen.

Al dikwijls hebben we op onze mensen een beroep gedaan, en we zeggen het nog maar eens, dat ze aandacht schenken aan hoe hun huizen en gebouwen, hun loods en schuren, de afrasteringen en de kantoren en winkels er aan de buitenkant uitzien, teneinde onze leefgemeenschappen aantrekkelijk en begerlijk te maken. Wij hebben gevraagd, en herhalen die vraag almaar, dat u bomen en struiken plant, en groenten en vruchtbomen om uw eigendommen te verfraaien en in uw levensbehoeften te voorzien. Uw beantwoording van die oproep stemt tot tevredenheid. We hebben erg veel brieven ontvangen waarin staat dat u in deze zaken samenwerkt. Wij zijn erg trots op u.

Versaagt niet. Gaat voort. Maar waar wij u willen bemoedigen aandacht te schenken aan hoe uw huis er van buiten uitziet, smeken wij u ook meer en meer aandacht te schenken aan het *interieur* van uw huis. Ik doel hier niet alleen maar op de reinheid en de aantrekkelijkheid

van het huis en de meubelen, hoe belangrijk die op zich ook zijn, maar ook op de reinheid en godsvrucht van de gezinsleden en op de sfeer die er in huis heerst. De constante moeite die de kerk zich getroost voor kinderen en haar enorme opoffering aan tijd en energie om het leven van kinderen te verbeteren, zijn welbekend. Wij zoeken voortdurend naar manieren waarop gezinnen worden versterkt en kinderen gezegend. En met die taak gaan we dit jaar en alle daarop volgende jaren door.

„De verwoestende invloeden rondom ons hebben mij en mijn broeders tot ernstig nadenken gestemd - wij kunnen niet goedvinden dat wat we geloven wordt gescheiden van hoe we leven.”

De kerk staat open voor de moeite die anderen zich getroosten om die nuttige oogmerken door middel van gepaste remedies te bewerkstelligen. Echter, nogmaals leggen wij er de nadruk op dat de grootste zegening die wij onze eigen kinderen kunnen geven en die tot alle kinderen kan worden uitgebreid, tot stand komt door het simpele proces van ze te onderrichten in de wegen des Heren. Gezinsleven, goed onderwijs thuis en ouderlijk leiderschap - dat zijn de wondermiddelen voor de kwaal waaraan de wereld met haar kinderen lijdt. Die vormen de kuur voor geestelijke en emotionele ziekten en de remedie voor de daarmee samenhangende problemen. Ouders moeten het onderrichten van hun kinderen niet aan anderen overlaten. Kennelijk is er een groeiende tendens die verantwoordelijkheid over te hevelen

van het gezin naar andere invloedssferen zoals school en kerk, en - en dat baart ons meer zorgen - naar diverse kinderopvangcentra en dergelijke instellingen. Hoe belangrijk die ook mogen zijn, nooit kunnen die volledig de plaats innemen van de invloed die de vader en de moeder hebben. Voortdurende training, voortdurende waakzaamheid, kameradschap en voortdurend wachter zijn over onze eigen kinderen, zijn noodzakelijke voorwaarden voor het bijhouden van ons gezin en voor het zegenen van onze kinderen op des Heren eigen wijze.

De Leer en Verbonden laat er geen twijfel over bestaan. De ouders dragen de verantwoording voor het onderrichten van hun kinderen. Alle andere instellingen komen op het tweede plan. Als ouders hun kinderen - *hun* kinderen - geen onderricht geven, zullen ze verantwoordelijk worden gehouden.

Wij moeten ons gezin voortdurend versterken en ze verdedigen tegen de aanvallen van kwaad zoals scheiding, scheiding van tafel en bed, geweld en misbruik, in het bijzonder van vrouw en kinderen. Wij moeten voortdurend bedacht zijn op onzedelijk gedrag, pornografie en seksuele toegeeflijkheid die de zuiverheid van de gezinsleden zowel jong als oud, verwoesten.

Dergelijke kwaadaardigheden zijn maar al te echt en bedreigen ons zwaar. Lees er alleen maar de krantekoppen op na om u angstig bewust te worden van de afbrokkelende, verwoestende invloeden die ons omringen.

Misschien lijkt ik wel een onheilsprofeet. Als dat zo is komt dat *omdat ik in een toestand van alarm ben geraakt*. Ik maak me ernstige zorgen en met mij mijn broeders in het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf Apostelen en de andere algemene autoriteiten.

Als we u alleen maar zouden hoeven

aanraden naar huis te gaan en die kwade invloeden buiten te sluiten door de ramen te sluiten en te vergrendelen en de deuren van uw huis veilig op slot te doen, zou het allemaal erg eenvoudig zijn.

Dergelijke veiligheidsmaatregelen zouden echter niet afdoende zijn tegen de kwade dingen waarover we spreken. Zij komen ons huis binnen via radio en televisie. We treffen die krachten welhaast overal aan waar we ons begeven. Bijna altijd zijn we eraan blootgesteld. We brengen ze van school mee naar huis, van het sportveld, uit het theater, van kantoor en de markt. Er zijn maar enkele plaatsen waar we in ons leven van alledag naar toe gaan en eraan kunnen ontkomen.

Wat staat ons te doen? Wat moeten we doen? We moeten voortdurend alert zijn op hun boosaardige aanwezigheid in ons gezin en ze vernietigen zoals we doen met de bacillen en etter van ziekten. We moeten ze uit ons denken verjagen, onszelf van die wereldsheid bevrijden, de sintel van goddeloosheid uitblussen voordat ze tot vernietigende vlammen worden. Hoe we dat doen?

Als we willen ontkomen aan die dodelijke steken van de Boze en ons gezin vrij van- en goed gewapend houden tegen alle destructieve invloeden die zo algemeen heersend zijn, hebben we de hulp nodig van degene die de grondlegger en samensteller is van dit familieplan de Schepper zelf. Er is maar één zekere weg en die loopt via het evangelie van de Here Jezus Christus en gehoorzaamheid aan zijn diepzinnige en geïnspireerde leerstellingen. Ongetwijfeld moet ons worden voorgehouden dat de manier om ons gezin te vrijwaren van dergelijke kwade invloeden het onderhouden van de geboden Gods is.

Het huwelijk, het *eerbare* huwelijk, is door God verordeneerd. Hij heeft bepaald dat de basiseenheid van de leefge-

meenschap moest worden gevormd door het gezin. En wij dienen gewaarschuwd te zijn dat het tegenwoordige denken afleidt van dat door God verordeneerde plan. Dat het het geïnspireerde plan van de Heer was, wordt duidelijk uit wat Hij ons zegt:

„Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.)

In Hebreëen lezen we het volgende: „Het huwelijk zij in ere bij allen en het bed onbezoedeld, want hoereerders en echtbrekers zal God oordelen.” (Heb. 13:4.) Dus, onze Heer, die „Dezelfde is, gisteren, heden en voor eeuwig” (Morm. 9:9), heeft steeds door alle eeuwen heen weer gehamerd op die dingen die worden geëist van volwassenen die zich houden aan zijn verordeneerde plan en kinderen verwekken.

De dikwijls aangehaalde schriftteksten die in de eerste dagen van deze evangeliebedeling zijn gegeven, vormen een fundamentele aanwijzing vanaf het begin des tijds en zullen dat blijven doen tot het einde der tijden. Hij gebiedt:

„En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.” (LV 68:25.)

Ik wil die leeftijd van acht jaar benadrukken. Wij wachten niet tot de kinderen jonge volwassenen zijn of oud genoeg om ze die wetten te onderrichten. Op hun achtste of daarvoor moeten kinderen alles weten over doop en bevestiging.

Dat gebod diende als wet voor de inwoners van Zion, niet als alleen maar hoop

of aanbeveling. En nu de ringen van Zion zich steeds maar verder verspreiden onder de aardbewoners in vele landen, wordt de verantwoording zelfs nog groter.

De Heer gaat verder met zijn advies aan de ouders in Zion en zegt:

„En zij moeten hun kinderen eveneens leren bidden en oprecht voor de Here wandelen.” (LV 68:28.)

Wij moeten ons ervan bewust zijn dat dit gebod niet alleen slaat op het gebed, maar ook op alle kerkelijke leer en de totale manier van leven.

Het gebod kinderen te onderwijzen lijkt wel van hetzelfde kaliber als het gebod kinderen te verwekken. „Wordt talrijk; vervult de aarde, en onderwerpt haar.” (Gen. 1:28.) Dat was de aanwijzing die in de Hof van Eden werd gegeven.

Zelfzucht is een element dat huwelijken aantast en verwoest, omdat ze levens vernietigt en alles wat goed is. Het is een daad van buitengewone zelfzucht als een gehuwd paar geen kinderen wil als het in staat is die wél te krijgen. Het is een misdaad die volgt op moord de embryo te vernietigen en af te drijven, behalve als er reden is om aan te nemen dat het leven van de moeder gevaar loopt.

Zoals we al eerder hebben gezegd, onze hemelse Vader is ongetwijfeld zeer bedroefd over de toenemende vormen van inbreuk die zijn kinderen plegen met veraderlijke zonden zoals overspel, onthucht, homoseksuele praktijken, lesbische praktijken, abortus, alcoholisme, oneerlijkheid en misdaad in het algemeen, zonden die het gezin totaal kunnen doen ineensorten.

We zouden tot onze geliefde jonge mensen wat meer willen zeggen over de verantwoordelijkheid van trouwen. Als u zich een levenspartner heeft uitgezocht en de tijd daarvoor aanbreekt, moeten onze jonge mensen in de heilige tempel huwen en hun gezin stichten; hun oplei-

ding voltooien, zich vestigen in een lucratieve, eerbare en bevredigende werkring, en zichzelf geven voor hun gezin, het evangelie en de kerk.

Wat we zeggen over eeuwig huwelijk is niet alleen maar mijn mening of de mening van de huidige kerkleiders. Het is het woord des Heren en dat stelt alle andere meningen in het niet.

Er is een toenemende trend waarneembaar tegen het huwelijk, afkomstig uit gedegenereerde gebieden in de wereld, en een heel sterke trend voor het huwelijk zonder kinderen. Natuurlijk is dan de volgende vraag: „Waarom trouwen?” En daar hebben we dan de „anti-huwelijk -revolutie.” Men voert aan dat kinderen een last zijn, handenbindertjes, verantwoording. Velen hebben zichzelf overtuigd dat het goede leven bestaat uit een goede opleiding, vrijheid van dwang en verantwoordelijkheid. En ellendig genoeg gaan ook enkele van onze mensen dat duistere en verwoestende idee accepteren.

Het huwelijk is door God verordineerd. Het vormt een noodzakelijke en vreugdevolle voorwaarde. Het huwelijk is het enige juiste stadium. En het stranden van veel huwelijken doet niets af aan de juistheid van het huwelijk.

Als we een eeuwig huwelijk aangaan en trachten onze gezinseenheid te wapenen tegen wat ons celestiaal geluk zou wegnemen, laten we dan ook indachtig zijn dat de Heer ons niet alleen die taak zal laten opknappen.

De Heer heeft ons geen vrijwaring beloofd van verzoeking en kwelling. Daarvoor in de plaats heeft Hij ons het communicatiekanaal verstrekt dat wij kennen als gebed, waardoor we in staat zijn ons te vernederen en te vragen om zijn assistentie en goddelijke leiding, zodat we een huis van gebed kunnen vestigen. Ik heb al eerder gezegd dat zij die zich neerbuigen in de diepten van het leven

waar - in de stilte - de stem van God wordt gehoord, de stabiliserende kracht hebben die hen evenwichtig en kalm door de wervelstorm van moeilijkheden heen loodst. President Harold B. Lee heeft het zo gezegd: „Net zoals een in schijnwerperlicht gehulde tempel in een zware storm of dichte mist mooier uitkomt, zo is ook het evangelie van Jezus Christus heerlijker ten tijde van innerlijke storm en persoonlijke smart en martelende problemen.” (*Conference Report*, april 1965, blz. 16.)

De wereld vandaag de dag heeft grote behoefte aan gebed dat ons in contact kan houden met God en de communicatiekanalen kan openhouden. Geen van ons moet het in zijn leven zo druk hebben dat hij zich niet in gebed kan terugtrekken. Gebed is het paspoort voor eeuwige macht.

Het lijkt erop dat er nimmer in de wereldgeschiedenis een tijd is geweest waarin er groter behoefte was aan het begrijpen en het inpassen in ons leven en in al ons handelen met onze medemens van de heilzame en goddelijke leerstellingen van de Meester. Tot iedereen die naar Mij luistert zeg ik: „Laat de Heer niet in de steek.” Wij moeten het feit aanvaarden dat niet de evangeliebeginselen worden beproefd, maar *wij*. De leerstellingen van Jezus zoals die door eertijdse en hedendaagse profeten zijn en worden geopenbaard blijven hun geldigheid behouden en zijn onveranderlijk. De geschiedenis van de mens is een bewijs voor de waarachtigheid van die leringen. De opkomst en ondergang van beschavingen, veroorzaakt door afwisselend gerechtigheid en goddeloosheid van volken, duiden op de noodzaak te luisteren naar en acht te slaan op de goddelijke boodschappen van de Zaligmaker. Wij moeten ons voorbereiden, persoonlijk en als kerk, om de evangelie-waarheden te verdedigen tegen een we-

reld die doortrokken is van atheïsme en goddeloosheid. Wij moeten ons opstellen tegenover de zogenaamde intellectuelen die aanvoeren dat zij op alles het antwoord weten, en we moeten krachtdadig de strijd aanbinden met hen die in hun lust naar macht en werelds gewin hun gevoel voor goed en kwaad teniet doen.

Als leden van Christus' ware kerk moeten we nu en voor altijd krachtdadig opkomen voor de rechten van de mens en de goddelijkheid van de mens, die waarachtig de nakomeling is van God in de geest. Wij kunnen niet goedvinden dat wat we geloven wordt gescheiden van hoe we leven. In ons leven en in ons gezin moet gerechtigheid voorop staan. *We kunnen er niet onderuit* liefde voor Christus te ontplooiën en volledige trouw en dienstbaarheid te betonen bij het vestigen van zijn koninkrijk. Een goed christen zijn houdt in dat we een goede burger moeten zijn van ons land, waar we ook wonen. Wij moeten respect en eerbareheid betonen in al onze relaties tot onze medemens. Wij moeten de Heer in waarheid aanbidden en ons aan al zijn geboden houden. We moeten streven naar een groter vermogen om de wereld te beïnvloeden in de richting van terugkeer tot gerechtigheid en een zuivere liefde voor God.

Moge de Heer ons allen zegenen in ons huisgezin en onze familie bij ons streven nader tot Hem te komen en zijn geboden te onderhouden. Dat is mijn nederig gebed, mijn geliefde broeders en zusters, in de naam van Jezus Christus. Amen.

„Omdat ik een vader heb”

President Paul H. Dunn
van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Miljoenen mensen in heel de wereld ondersteunen president Kimball als profet des Heren. In de kerk zingen wij een erg belangwekkende lofzang, getiteld: „Wij danken U, Heer, voor profeten, ons tot leiding in deez' laatste tijd.” (HL 176.) De hele geschiedenis door hebben profeten zich daar mee beziggehouden. Ik betuig u dat Spencer Kimball een waarachtig profet is.

Al jarenlang ben ik iemand die mensen waarneemt. Ik vind het heerlijk. Mensen zijn belangwekkend, fascinerend. Ieder gezicht spreekt boekdelen. Gezichten! Lachende gezichten, ontevreden gezichten, boze gezichten, rust uitstralende gezichten, ongelukkige gezichten, tevreden gezichten. Gezichten! Ronde, hoekige, ovale, gegroefde, prachtige, nietszeggende, opvallende, gewone. Gezichten! Oude en jonge.

Is er iets dat zo openbarend is als het gezicht van een jongen op zijn verjaardagsfeestje, de gezichten van een jong stel dat zich zojuist heeft verloofd, van nieuwe ouders met hun eerste kindje, van een trotse pa en ma bij de promotie van hun zoon of dochter, van man en vrouw op hun gouden bruiloft? Is er iets dat net zo leuk is om te zien als het gezicht van een zesjarige met een geklapte kauwgombel van oor tot oor, een vergeetachtig meisje met twee afspraakjes voor dezelfde avond, een

jonge bruid die onwetend de erwten ongedopt kookt, een ouder die eerst alle namen van de gezinsleden opnoemt voordat hij de juiste vindt, opa zonder tanden?

En ten slotte, is er iets zo roerend als het gezicht van een tiener die in zijn eentje op een nieuwe school zit, een echtpaar bij het overlijden van hun eerste kind, ouders die zich suf piekeren over een weerspanning kind, oude mensen die nooit bezoek krijgen, een kind als het bidt?

Gezichten! Ze laten zoveel zien! Gezichten hebben iets te vertellen. En nu we het toch over gezichten hebben, wil ik u graag vertellen wat ik heb meegemaakt.

Op zekere dag was ik bezig met radio-opnamen die bestonden uit een aantal gesprekjes met kleine kinderen. Er waren vijf of zes kinderen naar de studio gekomen, allemaal in hun beste kleren gestoken. Ik was juist begonnen om één voor één met ze te praten. We hoopten enkele fragmenten te kunnen opvangen die geschikt zouden zijn voor uitzending. Het eerste kind was een meisje van vijf, en toen ze binnenkwam nam ik haar op mijn knie. Ik vroeg haar: „Vind jij het fijn om naar de kerk te gaan?”

„Nee.”

„Waarom niet,” vroeg ik.

„Ik verveel me dood daar.”

Ik zette haar weer op de grond en zei:
„De volgende.”

Ik vond dat we dat gezinsgeheim maar niet openbaar moesten maken. Ik sprak met nog twee of drie andere kinderen totdat uiteindelijk de deur open ging en een kleine dreumes binnenkwam, zo bijdehand als maar zijn kon, gekleed in een pasgestreken jurkje. U kunt zich wel voorstellen wat haar moeder allemaal met haar gedaan had om haar klaar te maken om naar de studio te gaan. Wat een onschuldig gezichtje! Ik tilde haar op en zei: „En wie ben jij?”

„Corrie,” zei ze.

„Hoeveel jaar ben jij, Corrie,” vroeg ik. Ze stak drie vingers omhoog. „Drie.”

Ik had geen vragen meer, dus zei ik:
„Kun jij een liedje zingen?”

„Ja.”

„Zou je dat voor mij willen doen?”

„Ja.”

En zonder verdere aanmoediging begon ze een medley te zingen van jeugdwerkliedjes en eindigde met „Ik ben een kind van God.” Ik weet niet wat voor indruk dat op u maakt, maar ik ben nogal teergevoelig. Ik keek door de ruit en zag ook de technicus zijn tranen wegvegen. Toen zei ik: „Zeg, Corrie, jij zingt net alsof je God kent.”

„Ja.”

Ik zei: „Hoe kan een meisje van drie God kennen.”

Ze keek me aan en ik zal nooit haar antwoord vergeten.

Ze zei: „Omdat ik een vader heb.”

En ik dacht: „Ziedaar de invloed van de vader in het huisgezin!”

Ik vroeg: „Ken je Jezus ook?”

„Ja.”

„Wie is Jezus?” vroeg ik.

„Onze oudste Broeder,” was haar antwoord.

Ik vroeg: „Houd je van Jezus?”

„Ja.”

„Waarom houd je van Jezus?”

Haar antwoord: „Om wat Hij voor ons heeft gedaan.”

Ik vroeg: „Wat heeft Jezus dan voor ons gedaan?”

Ze ging kaarsrecht zitten en zei: „Hij is voor ons gestorven.”

Ik vroeg: „Waarom heeft Hij dat gedaan?”

Ze keek me aan alsof ze wilde zeggen: „Dat weet je zelf toch ook wel!”

Ze antwoordde: „Zodat u en ik weer mogen leven.”

En ik dacht, wat een wonderbaarlijk inzicht.

„De Heer staat klaar om u in uw strijd de helpende hand te bieden als u bereid bent uw menselijke noden aan zijn goddelijke voeten te leggen.”

Is het niet verbazingwekkend dat mensen als ze drie jaar oud zijn dingen weten die ze niet meer kunnen begrijpen als ze drieëndertig of drieënvijftig zijn? Wat dat meisje zei is dat God de Vader ons hier in het sterfelijk bestaan niet heeft vergeten. Hij heeft zich niet verwijderd naar een ver hoekje van het universum om onverschillig onze capriolen gade te slaan.

Veel mensen geloven dat Hij dat nu net wél heeft gedaan. Zij kunnen niet geloven dat Hij een universum heeft kunnen scheppen, een wereld heeft kunnen bevolken met miljarden zielen en zich ook nog kan bezighouden met wat de enkeling met zijn kleine zorgjes doormaakt. Zij kunnen niet geloven dat zij dermate belangrijk zijn in de ogen van iemand, laat staan in de ogen van de Schepper van dat alles.

Ik wil u graag vertellen dat ik weet dat God leeft, dat Hij bezorgd is en dat Hij

ieder van ons afzonderlijk bij de naam kent. Ergens tussen de jeugdijaren en het volwassen worden in verliezen velen van ons dat eenvoudige geloofsvertrouwen van een kind. Wie draait het licht uit in onze ogen en stelt daarvoor in de plaats de saaie film waardoor de meeste mensen de wereld en onze plaats daarin zien? Misschien is de oorzaak gelegen in het feit dat ons leven meer teleurstellingen met zich brengt dan we denken aan te kunnen. Allemaal raken we veel te veel betrokken bij onbelangrijke dingen.

Iemand heeft daar het volgende over gezegd: „Soms luister ik naar een prachtige toespraak of lees ik een verheffend boek en dan voel ik me echt geïnspireerd. Het lijkt wel of er binnenin me een tot handelen nopende reusachtige kracht wakker wordt. Maar dan krijg ik op weg naar mijn werk een leuke band of er komt een rekening die ik niet had verwacht en die ik niet kan betalen, of mijn kinderen blijven almaar kletsen aan de telefoon en wordt er op kantoor iemand anders bevorderd. Dan vervagen mijn goede bedoelingen in de problemen van het leven van alledag.” Allemaal zijn we zo, ongeacht wie we zijn of waar we wonen, ongeacht hoe welgesteld we zijn of wat onze plaats in de wereld ook is. We hebben zowat alles waaraan we elke dag in staat zijn het hoofd te bieden. O ja, soms is de druk niet zo zwaar en zijn de teleurstellingen niet zo groot. We kunnen teveel te doen hebben, we kunnen ons miskend voelen, we kunnen de plank misslaan, of eenvoudigweg niet in staat zijn om boven het wereldse uit te komen. Het hoeft niet altijd een heleboel te zijn. Maar alles bijeen, dag in dag uit, doet onze motor verslijten - zoals de vaatwasser van onze bureaus die onlangs voor honderd gulden moest worden gerepareerd omdat er een tandestoker in de motor was terechtgekomen.

En allemaal kunnen we wel eens geconfronteerd worden met échte tragedie. Waarachtige weerstand. Er zijn er die een geliefde verliezen die het licht was in hun leven. De gezondheid kan achteruitgaan. Onder mijn gehoor kunnen er mensen zijn die de eindjes niet aan elkaar kunnen knopen of niet in staat zijn voldoende voedsel te bemachtigen om hun hongerige maag mee te vullen. Ik herinner me een artikel over een man die krijgsgevangene was in Vietnam en die maandenlang niet had geslapen vanwege de pijn die door beriberi werd veroorzaakt. De enige rust die hij kreeg kwam als de pijn zo hevig was dat zijn lichaam er niet meer tegen opgewassen was en hij het bewustzijn verloor. Hoe kunt u met zoiets leven? Welnu, of het nu om grote dingen gaat of om kleine, soms komen er vragen op in ons hart zoals: Kan ik niet beter? Zou ik meer hebben kunnen doen? Bestaat er een verborgen, moeilijk te vinden geluk dat ik heb gemist? *Op welke manier kan ik het redden?*

En u weet dat het antwoord dat mannen en vrouwen op die vragen hebben gevonden de mensheid zijn beste ogenblikken heeft gegeven omdat de boodschap van de eeuw luidt: God leeft waarachtig. Jezus is de Christus. Hij heeft zich in de laatste dagen bekendgemaakt, en Hij spreekt tot ons door een profet, een profet naar wie wij vanmorgen hebben geluisterd. Door hedendaagse profeten kunnen wij de waarheid leren kennen, en de goddelijke beginselen die ons helpen leven en aanpassen, die betekenis en aanwijzingen geven in ons leven. Als we die goddelijke beginselen in toepassing brengen kan niets ons teveel zijn.

U kunt voor zijn allesziende blik niet verbergen wat u werkelijk bent. Wie u bent, hoe u bent, Hij zal u nemen zoals u bent, als u gewillig bent.

U weet misschien nog wel dat de hertog van Wellington, sprekende over de slag bij Waterloo, zei dat de Engelse soldaten niet moediger waren geweest dan de Franse, maar dat hun moed alleen maar vijf minuten langer had geduurd.

En soms is dat nu precies wat er in onze strijd nodig is - om vijf minuten langer moed te houden, om er nog een schepje bovenop te gooien, om niet op te geven als alles pleit voor overgave.

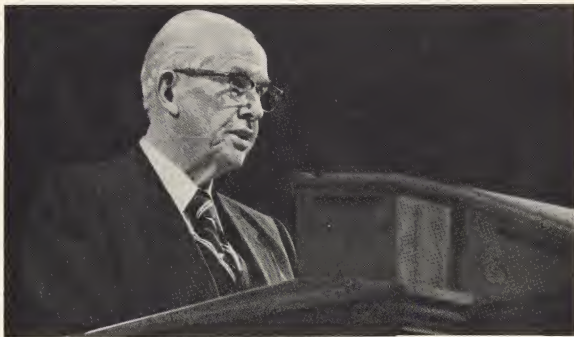
Ik ken een jongeman die geen gebruik kan maken van zijn armen en benen. De enige manier waarop hij zich kan voortbewegen is liggend op een speciaal ontworpen wagentje dat hij met zijn kin bestuurt. Maar wat me het meest fascineert is dat hij van geen ophouden wil weten. Die jongeman draagt vaak rode sokken aan zijn onbruikbare voeten. Die dienen dan als uitdaging jegens zijn handicap, een teken voor iedereen die hem ziet rondrijden en dat zegt: „Kijk naar me! Ik geef het niet op.” Ik herinner me enkele woorden die ik enkele jaren geleden van mijn vader heb geleerd. Hij zei: „Het doet er niet toe dat

je probeert en het lukt niet, het opnieuw probeert en het lukt weer niet. Wat er wel toe doet is als je probeert en het lukt niet en het dan niet opnieuw probeert.”

Hoe kunt u het leven aan? Ik ken een vrouw die bekend staat om haar vrolijke gezicht. Haar goedgeluimdheid is uniek.

Ik heb haar eens gevraagd hoe zij het klaarspeelde met al die narigheden die ze in haar leven had, en ze vertelde het volgende: „Als kind moest ik een belangrijke brief naar mijn vader brengen die net achter een prikkeldraadafrastering stond. In mijn haast bij hem te komen rende ik naar hem toe en viel, en ik viel in het prikkeldraad, waarbij mijn gezicht diep werd opengesneden vanaf het voorhoofd tot voorbij de wang. Ik heb er een blijvend lidteken aan overgehouden, en dat lidteken werd vaak gehouden voor een ontevreden uitdrukking en knorrigheid.” Ze zei: „Ik wilde niet dat men zou denken dat ik alleen maar boos kon kijken, en dus moest ik die ontevreden uitdrukking weglachen.”

President Ezra Taft Benson van de Raad der Twaalf

U en ik, wij kunnen niet opgeven, ongeacht hoe intensief ons worstelen ook mag zijn. Wij zijn niet gemaakt met de bedoeling dat we bange, verslagen, onbetekende mensen zouden zijn. Er is iets diep in ons hart dat zegt dat we tot iets verheveners behoren. En dat iets verheveners is een eeuwige familie.

Wat we ook moeten beseffen is dat onze strijd niet zo onbeduidend is dat die de Heer niet interesseert. Wie van u zich interesseert voor de ontwikkelingen in de astronomie, weet dat er onlangs een grote beroering is ontstaan in de wetenschappelijke wereld over een zonnestelsel dat heel prozaïsch NGC 1961 wordt genoemd. Het lijkt erop dat dat zonnestelsel tienmaal groter is in afmeting dan onze eigen Melkweg en bestaat uit miljarden nieuwe, heel hete sterren. Als we bedenken dat onze Heer dat alles heeft geschapen en begrip heeft van de onmetelijkheid van ruimte die ons verstand alleen maar in verwarring brengt, dan kost het ons moeite te geloven dat zijn belangstelling nog kan uitgaan naar zoiets nietigs als onze kleine pijnen of zorgen.

Maar het verslag van het leven van Christus op aarde toont onomwonden aan dat Hij zich niet beschouwde als te verheven om bezorgd te zijn voor de menselijke noden of angsten van zijn aardse metgezellen. Kunt u zich nog herinneren dat Lazarus, de broer van Maria en Martha overleed? De twee zusters haastten zich naar Jezus om bij Hem hun hart uit te storten en troost te vinden. En toen ze bij Hem aankwamen, zeiden zij om beurten: „Here, indien gij hier geweest waart, zou mijn broeder niet gestorven zijn.” (Joh. 11:21, 32.) Welnu, wie beter dan Jezus zou hebben geweten dat er een opstanding zou komen waardoor Lazarus weer zou leven? Hij zei niet alleen maar tot hen: „Houd moed, meisjes. Over een paar

jaar zien jullie je broer weer terug.” Nee, in plaats daarvan laten de Schriften ons weten dat „Jezus weende” (Joh. 11:35), weende uit puur medeleven met de smart en het onbegrip van zijn twee vriendinnen. Toen haastte Hij zich naar het graf en wekte Lazarus uit de dood op.

Denk ook nog eens aan die keer toen Christus tot de schare predikte en Hij het wonder wrocht met de vissen en de broden om de hongerige menigte te voeden. Hij reageerde toen niet op iets schokkends of hooghartigs. Nee, Hij zag dat de mensen te eten moesten hebben en Hij wendde zijn goddelijke machten aan om in die behoefte te voorzien.

Welnu, onze frustraties en teleurstellingen kunnen dan wel speldeprikjes zijn in het eeuwige schema der dingen, maar omdat wij die niet als zodanig zien, ziet ook de Heer ze niet als zodanig. U moet ophouden te denken dat morgen uw moeilijkheden zullen zijn opgelost en het leven pas goed zal beginnen. De Heer staat klaar om u in uw strijd de helpende hand te bieden als u bereid bent uw menselijke noden aan zijn goddelijke voeten te leggen. Bid doelgericht over uw problemen, groot of klein, die uw vooruitgang in de weg staan en uw beste dromen vervagen. Klop, zoek, en u zult de antwoorden op uw gebeden krijgen. Dat beloof ik u omdat u waarachtig zijn kind bent. Hij zal u de troost en raad geven die u nodig hebt, de moed die u nodig hebt om uw hoofd op te heffen en het heden met vertrouwen en goede hoop tegemoet te treden.

Dat driejarige vriendinnetje van me, met die heldere ogen, had gelijk. Hoe u kunt welslagen in de wereld van vandaag? Hoe u het leven aankunt? Corrie gaf het juiste antwoord: „Omdat u een Vader hebt.” Een Vader van wie ik getuig, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen.

Het gezin als onderwijsinstelling

Ouderling G. Homer Durham
van het Eerste Quorum der Zeventig

Als de Heer mij de woorden ingeeft, zou ik graag een uiteenzetting geven over een fundamenteel vereist leerplan voor het evangeliegerichte gezin waarover president Kimball vandaag heeft gesproken. Als het gezin in moeilijkheden verkeert, wordt de wereld verstoord. Zoals de profeet heeft gezegd, is het een van de belangrijkste oogmerken van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het gezin te versterken. Het huisgezin en diens familie vormen de meest belangrijke, meest invloedrijke instellingen in de samenleving, zowel in opvoedend als godsdienstig opzicht. Onderwijzers, universiteiten en scholen zijn belangrijk. Maar veel belangrijker zijn de gezinnen van waaruit de professionele leerkrachten voortkomen. Klasgenoten oefenen een grote invloed uit. Maar veel invloedrijker zijn de huisgezinnen waaruit die klasgenoten afkomstig zijn. Het teruggebrachte evangelie maakt ons bekend dat het huisgezin een eeuwig gezin kan zijn. Evangeliegericht gezinsleven stelt ons mede in staat die doelen te bereiken.

De opvoeding die kinderen in hun twee eerste levensjaren krijgen is van vitaal belang. De levenshouding, de geluiden, het woordgebruik, de ondergane gevoelsuitingen, de eerbied, de vriendelijkheid, de betoonde wreedheid, al die dingen die in die kritieke jaren op het kind afkomen hebben invloed op de toekomst. Het ge-

zin bestaat meestal niet uit deskundigen op het gebied van bloedziekten. Dat laten we over aan de universiteiten. Maar het gezin moet wel deskundig zijn op het gebied van het onderwijzen van de ware eigen identiteit als kind van God. De lofzang zegt dat bidden „d' eenvoudigheid van onze taal” is (HL 191), de eenvoudigheid van taal die een kind kan spreken. Die lippen kunnen later de zegeningen oogsten die in het boek Spreuken worden aangewezen:

„Wie zijn mond en tong bewaakt, bewaart zichzelf voor benauwdheden.” (Spr. 21:23.)

Het educatieve getuigenis dat in de eerste regels van het Boek van Mormon naar voren wordt gebracht vormt een uitdaging en aanwijzing:

„Ik, Nephi, uit eerbare ouders geboren en *daarom* enigermate in al de geleerdheden van mijn vader *onderwezen*, . . .

„. . . die uit de geleerdheid der Joden en de taal der Egyptenaren bestaat.” (1 Nephi 1:1-2, cursivering toegevoegd.)

„Daarom onderwezen . . .” Kunnen ook onze kinderen dat zeggen? Het onderrecht van de Joden hield ook in, pogen het denken en de harten van kinderen te doordringen met de profetische aanwijzingen van Mozes uit het boek Deuteronomium:

„Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht.

„Wat ik u heden gebied, zal in uw hart zijn, gij zult het uw kinderen inprenten en daarover spreken, wanneer gij in uw huis zit, en wanneer gij onderweg zijt.” (Deut. 6:5-7.)

Toen in 1775 John Adams in Philadelphia bezig was met het oprichten van een nieuwe natie schreef hij zijn vrouw Abigail over zijn bezorgdheid voor het toekomstige leiderschap van het volk. Zij schreef hem terug: „Liever dan dat we uit zijn op het voortbrengen van helden, staatslieden en filosofen, . . . moeten we zorgen voor geleerde vrouwen.” (Aangehaald op blz. 221-222 in deel 1 van het boek *John Adams* door Page Smith, uitgegeven in 1962, door Doubleday te New York.)

En dat doet me denken aan de regels die zijn geschreven door Clara Horne Park uit Draper in Utah, toen ze driennegentig was:

*Ik heb veel goede dingen horen zeggen
Over wat de pelgrimvaders hebben
gedaan. . .*

Ik vraag me af wie hun te eten en te drinken gaf,

De kinderen van ze weg hielden als zij wilden nadenken.

Het moet vreemd geweest zijn als er onder zoveel anderen

Geen pelgrimmoeders waren.

Wat moeten we onze kinderen voorhouden? De Heer heeft dat fundamentele leerplan, zoals vanochtend door de profeet aangehaald, uiteengezet in afdeling 68, de verzen 25 tot 30. Laten we daar even wat nader op ingaan.

Ten eerste: „*onderwijzen in de leer van bekering.*” Sommige mensen klinkt dat woord misschien onheilspellend in de oren, maar niemand hoeft ervoor terug te deinzen. Bekering is de weg naar vooruitgang. In deze leerstelling liggen de heerlijkste mogelijkheden voor echte vreugde en geluk besloten.

Ten tweede: „geloof in Christus, de

Zoon van de levende God.” Kinderen die wordt voorgehouden in Hem te vertrouwen kunnen zijn voorbeeld navolgen in het goed doen jegens alle mensen. Die kinderen zullen hun medemensen echt dienstbaar zijn.

In zijn tiendelige studie van de geschiedenis, heeft professor Arnold Toynbee, Engels historicus, geschreven dat als een leefgemeenschap begint uiteen te vallen, de volgende gedragspatronen kenbaar worden: de mensen denken dat de wereld door het toeval wordt bestuurd; barbaarse en vunzige manieren steken de kop op; men keert zich tegen traditionele waarden en vecht die aan. Mensen zoeken hun heil in een verscheidenheid aan dingen: in het zogeheten creatieve genie, het zwaard, oude gebruiken, nieuwe gebruiken, of wijsgerigheid. Al die dingen falen, zegt de geschiedenis zoals Toynbee die schrijft. En „maar één enkel figuur komt boven en . . . vult de gehele horizon.” (New York: Oxford Universi-

De fundamentele leer is bekering, geloofsvertrouwen in Christus, de gave van de Heilige Geest, gebed, het inachtnemen van de sabbatdag, en in alle getrouwheid werkzaam zijn.

ty Press, 1947, beknopte bewerking van de delen 1-4, blz. 547; zie ook de beknopte bewerking van de delen 8-10, blz. 376-377.) Die figuur is de Heiland, de Heer Jezus Christus.

De eerste regels die Christoffel Columbus schreef in het logboek van zijn eerste reis, luiden aldus: „In de naam van onze Heer Jezus Christus.” (Columbus, door Bjorn Landstrom, blz. 54, in 1967 uitge-

geven bij The MacMillan Company te New York.) Aldus begint dat historische verslag. Toen Bartholomeus Las Casas met de hulp van Columbus' zoon, Ferdinand, een beknopte bewerking maakte van het logboek, schreef hij dat toen men op 12 oktober 1492 aan land ging, de admiraal neerknielde en toen opstond en dat eerste stuk land San Salvador heilige Zaligmaker, noemde - het eerste land waaraan door Europeanen een naam werd gegeven. (Zie Landstrom, blz. 68.)

Wij prediken geloofsvertrouwen in de Heer Jezus Christus als een zaligmakend beginsel voor het mensdom. Die zaligmaking begint met het onderrichten van kinderen.

Ten derde: het onderwijzen „van doop,

President Ezra Taft Benson en Ouderling Mark E. Petersen van de Raad der Twaalf.

en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn. ”

Daardoor is opname in de kerk zelf mogelijk, een grote familiekring. Daarop volgt de gave van de Heilige Geest als middel om ons in alle waarheid te leiden. Afdeling 68, de verzen 25 tot 28, zet de vereiste studiecursussen uiteen in het gezinsleerplan. Want „verder, voor zover er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen” dan, zegt de Heer, „zij de zonde op het hoofd der ouders.”

Ten vierde: om dat onderricht vruchten te laten dragen heeft de Heer in diezelfde afdeling gezegd: „En zij moeten hun kinderen eveneens leren bidden en oprecht voor de Here wandelen.

En de inwoners van Zion moeten ook de Sabbatdag vieren en heilig houden.” (LV 68:28-29.)

Ten vijfde en ten laatste: *Vlijtige, intelligente ijver* moet worden onderricht als de sleutel om dit alles door iedereen te laten bewerkstelligen. Alle inwoners van Zion krijgen in deze afdeling de raad om „hun werk in alle getrouwheid” te doen (LV 68:30). Gewoon zijn te werken wordt het best thuis geleerd.

Ik bid dat vaders hun roeping zullen grootmaken als ware leiders in het priesterschap en door hun voorbeeld in hun gezin de liefde voor deze beginselen onderwijzen. Moeders, koestert, bemoeidigt uw kinderen, hebt ze lief en leert ze wat respect is, en inspireert uw kinderen zoals alleen moeders dat maar kunnen. Joseph Smith was en blijft een profeet. De Heer Jezus Christus leeft als de Zoon van de Eeuwige Vader en is het hoofd van deze kerk, zijn herstelde kerk. President Spencer W. Kimball presideert nu als de levende profeet des Heren. Dat getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen.

Het koninkrijk Gods

Ouderling L. Tom Perry
van de Raad der Twaalfen

Enkele weken geleden zat ik in het vliegtuig op weg naar huis. Op de stoel naast me lag een tijdschrift opengeslagen bij een artikel dat mij intrigeerde. De titel luidde: „De twijfelende Amerikaan - een zich uitbreidend ras.” (*U.S. News and World Report* van 26 feb. 1979, blz. 74.) Het artikel ging erover dat het geloof, de energiegever aan de vooruitgang en het cement van de beschaving, in moeilijkheden raakt. De mensen hebben geen vertrouwen meer in hun regeringsleiders. Zij vinden dat het zakenleven niet meer zo onkreukbaar is als vroeger, en, wat groter zorgen baart, een onderzoek heeft aangetoond dat men zich minder aan godsdienst gelegen laat liggen. De slotsom van de vragen die over godsdienst werden gesteld was dat de georgaaniseerde godsdienst in het religieuze leven van een groot aantal niet-kerkelijken geen centrale rol speelt. Veel mensen vinden dat ze het allemaal zelf wel kunnen.

Het artikel ging verder met erop te wijzen dat jonge mensen antwoorden gaven in de zin van: „Waarom zou ik iets voor een ander moeten overhebben? Wij zien niet meer in waarom we niet zouden stelen, waarom we niet overspelig zouden zijn, waarom we onze vader en moeder zouden eren.”

Ik ga ervan uit dat het niet meer dan natuurlijk is dat in een wereld die met het ene probleem na het andere wordt ge-

confronteerd, de ziel van het mensdom met angst en twijfel bezwaart. Maar hoezeer daarmee in tegenstelling is echter de lering die de geschiedenis ons voorhoudt dat de mens uit zichzelf zijn moeilijkheden niet te boven kan komen. Hoe bedrieglijk is het te denken dat men alles kan doen wat men maar wil. Hoe verkeerd is het te geloven dat iedereen maar zijn eigen zedelijke gedragscode kan bepalen, zijn eigen eerlijkheidsnormen en beginselen waardoor hij wordt bestuurd. In de hele geschiedenis heb ik geen enkel volk kunnen ontdekken dat erin is geslaagd te leven onder een dergelijke rechtsorde. Integendeel, de geschiedenis vermeldt dat die beschavingsvormen, die in staat zijn geweest een waardenorm te vestigen, een centraal geloof, een eenheid, de grootstmogelijke vooruitgang hebben gekend.

De godsdienstige geschiedenis van de mensheid heeft het welslagen aange-toond van die volkeren die sterk genoeg waren om zich aan een normbesef te houden dat hoog verheven stond boven dat wat door alleen maar mensen was ingesteld. Vanaf het allereerste begin hebben profeten de mensheid aange-moedigd te streven naar een verhevener koninkrijk, het koninkrijk Gods. Op de eerste bladzijden van het Boek van Mormon zien we dat Nephi de mensen waarschuwt:

„En Hij gebiedt alle mensen, dat zij zich

moeten bekeren, en in Zijn naam moeten worden gedoopt met volmaakt geloof in de Heilige Israëls, zonder hetwelk zij niet zalig kunnen worden in het koninkrijk Gods." (2 Nephi 9:23.)

Johannes de Doper, die in de wildernis van Judea predikte om de weg voor te bereiden op het werk van onze Zaligmaker op aarde, riep tot de mensen: „Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij." (Matt. 3:2.)

Toen de kerk in deze bedeling aan de aarde werd teruggegeven, werden de mensen gemaand tot behulpzaamheid bij de opbouw van het koninkrijk Gods hier op aarde ter voorbereiding van de wederkomst van onze Heer en Heiland. Toen Brigham Young in 1847 de heiligen te Winter Quarters toesprak, zei hij: „Het koninkrijk dat wij vestigen is niet van deze wereld, maar het is het koninkrijk van de Grote God. Het is de vrucht van gerechtigheid, van vrede, van zaligmaking van iedere ziel die het ontvangen wil, vanaf Adam tot aan zijn laatste nageslacht. Onze goede wil geldt alle mensen, en onze wens is hun zaligmaking in dit leven en in de eeuwigheid; en wij zullen de mensen goed doen in zoverre God ons de kracht geeft, en de mens zal ons dat voorrecht gunnen

overwinnen." (*Millennial Star*, 15 maart 1848, blz. 87.)

Onmiskenbaar moet er een duidelijk verschil zijn tussen iemand die poogt een leven te leiden als ware hij een staatsburger van het koninkrijk Gods, en iemand die een leven leidt dat bepaald wordt door de normen die door mensen zijn ingesteld. Als iemand besluit te leven volgens een hogere wet, moet hij zich zichtbaar onderscheiden, er waarneembaar anders uitzien, kenbaar anders zijn

„Burgers van het koninkrijk Gods moeten zich zichtbaar onderscheiden, er waarneembaar anders uitzien, kenbaar anders handelen en dienstbaar zijn.”

in zijn handelen en in de wijze waarop hij zijn medemens en God dienstbaar is. De Schriften staan vol dramatische veranderingen die plaats hadden in het leven van mensen toen die zich bekeerden tot het leven volgens de wet van God.

In het Boek van Mormon staat een verhaal over het conflict dat rees tussen hen die wilden geloven en de ongelovigen die toentertijd op aarde waren. Die schrifttekst zegt:

„En nu geschiedde het, dat de vervolgin- gen, die de kerk door de ongelovigen werden aangedaan, zo groot werden, dat de kerk over deze zaak tegen haar leiders begon te murmureren en te klagen; en zij dienden hun beklag in bij Alma. En Alma legde de zaak voor aan hun koning Mosiah . . .

„En koning Mosiah zond een bekend- making uit door het omliggende land, dat geen ongelovige iemand mocht ver- volgen, die tot de kerk van God behoor- de . . .”

Het droeve deel van het verhaal is dit: „Nu werden de zoons van Mosiah onder de ongelovigen gerekend; en eveneens werd één der zoons van Alma onder hen gerekend, die naar zijn vader Alma heette; ondanks dat werd hij een zeer goddeloos en afgodisch man. En hij was een breedsprakig man, en gebruikte veel vleiende taal, als hij tot het volk sprak; zodoende bracht hij velen van het volk er toe, naar zijn ongerechtigheden te handelen.

„En hij werd een grote hinderpaal voor de vooruitgang van de kerk van God, daar hij de harten van het volk inpalmde, veel onenigheid onder het volk veroorzaakte en voor de vijand van God de weg opende om zijn macht over hen uit te oefenen.

„Zo (ging hij rond) om de kerk van God te verdelgen - want hij ging in het geheim rond met de zoons van Mosiah, zoekende de kerk te verdelgen en het volk van de goede weg af te brengen, in strijd met de geboden van God, en ook van de koning -. (Mos. 27:1-2, 8-10.)

Toen Alma de Jongere uitging in rebellie, verscheen hem en de zonen van Mosiah een engel des Heren, die sprak als met een stem van de donder.

„En zo groot was hun verwondering, dat zij ter aarde vielen.”

En toen gebood de engel hun en zei: „Alma, sta op! Waarom vervolgt gij de kerk van God? Want de Here heeft gezegd: Dit is Mijn kerk en Ik zal ze bevestigen; en niets zal ze te gronde richten dan alleen de overtreding Mijns volks.

„...Zie, de Here heeft de gebeden van Zijn volk gehoord, en eveneens de gebeden van Zijn dienstknecht Alma, die uw vader is; want hij heeft met veel geloof voor u gebeden, dat gij tot een kennis der waarheid zoudt mogen worden gebracht; daarom ben ik gekomen met het doel u te overtuigen van de macht en het gezag van God, opdat de gebeden Zijner

dienstknechten volgens hun geloof zouden worden verhoord.” (Mos. 27:12-14.)

De verschijning van de engel aan Alma de Jongere was zo'n schok voor hem dat hij niet meer kon spreken. Hij kon zijn mond niet opendoen, hij werd zo zwak dat hij zijn handen of benen niet kon bewegen, en de mensen moesten hem dragen en hem voor zijn vader neerleggen en hem alle dingen verhalen die hadden plaatsgevonden. Alma's vader verheugde zich, want hij wist dat de Heer zijn gebeden had verhoord, en hij liet de priesters bijeenkomen, en zij vastten en baden dat Alma weer over het gebruik van zijn ledematen zou kunnen beschikken en weer zou kunnen spreken. Twee dagen en nachten lang vastten en baden zij. Na een dergelijk vertoon van geloofsvertrouwen kreeg Alma zijn krachten weer en begon hij tot de verzamelde mensen te spreken en zei: „Ik heb mij van mijn zonden bekeerd, en ben door de Here verlost; ziet, ik ben uit de Geest geboren.

Leden van de Salt Lake Mormon Tabernacle Choir en Mormon Youth Choir verenigde mannen koor.

„...Verwondert u niet, dat heel het mensdom, mannen en vrouwen, alle geslachten, talen en volkeren moeten worden wedergeboren; ja, geboren uit God, van hun zinnelijke en gevallen staat tot een staat van rechtvaardigheid overgegaan zijnde, en door God verlost, worden zij Zijn zonen en dochteren.

„Aldus worden zij nieuwe schepselen; en als zij dit niet doen, kunnen zij geenszins het koninkrijk Gods beërven.” (Mos. 27:24-26.)

Alma's leven werd veranderd. De Schriften vermelden dat hij vanaf die tijd voortging, niet om de kerk te verdelgen, maar nu om die op te bouwen. En hij werd een machtig leider in dit land (Amerika). Nu treffen wij hem aan als hij verklaart: „Ik weet, wat de Here mij heeft geboden, en ik roem er in. Ik roem niet in mijzelf, maar ik roem in hetgeen de Here mij heeft geboden; ja, dit is mijn roem, dat ik wellicht een middel in Gods handen moge zijn om de een of andere ziel tot bekering te brengen; en dit is mijn vreugde.” (Alma 29:9.)

Bekering tot het evangelie van Jezus Christus houdt in dat er van ons wordt geëist dat we volgens een hogere wet leven. Vanaf dat punt moeten we ons gedragen als staatsburgers van zijn koninkrijk. President Stephen L. Richards heeft eens uit de doeken gedaan wat die kenmerken zijn. Hij heeft gezegd:

„De eigenschappen van Jezus zijn de normen van volmaking in het menselijk leven. Vriendelijkheid, sympathie, tolerantie, barmhartigheid, verdraagzaamheid, liefde in oordeel, loyaliteit, gerechtigheid, onkreukbaarheid en duurzame liefde zijn christelijke deugden die het fundamenteel leggen van het idealisme van het ras. Die deugden, en de onvergelykbare eigenschappen van een goede buur die anderen doet wat hij hem wil hebben gedaan, en een overvloedig leven - zich-

zelf verliezen in de dienst van anderen, opdat die het mag behouden - zijn de meest gezonde en meest waarachtige levensbeschouwingen in de samenleving van mensen en tevens de weg tot het geluk.” (*Where is Wisdom?* blz. 324. In 1955 uitgegeven bij Deseret Book Co. te Salt Lake City.)

Als wij de leringen van het evangelie aannemen hebben we de plicht om door ons leven aan te tonen dat we ons, metterdaad, houden aan Gods geboden. Wij weten dat zijn Zoon, Jezus Christus, aan het hoofd staat van deze kerk, en dat het mensdom niet aan zichzelf wordt overgelaten om in een wereld vol moeilijkheden zijn weg te vinden. Er ligt grote vreugde en genoegdoening besloten in het leven volgens Gods geboden. Dat heeft Hij bekendgemaakt en Hij zal dat blijven bekendmaken aan zijn kinderen hier op aarde.

De Schriften hebben ons erop gewezen dat we het voorbeeld moeten stellen van het leven volgens de hogere wet. Nephi heeft gezegd:

„Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen. Indien gij aldus voorwaarts zult streven, en u in Christus' woord verheugt, en volhardt tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben.

Welnu, mijn geliefde broederen, dit is de weg; en er is geen andere weg of naam onder de hemel gegeven, waardoor de mens in het koninkrijk Gods zalig kan worden.” (2 Nephi 31:20-21.)

God leeft. Jezus is de Christus, de Zaligmaker van de wereld. Zijn koninkrijk zal zegevieren. De grootste vreugde die we op deze aarde kunnen vinden is gelegen in het conformeren van ons leven aan zijn wet.

Dat is mijn getuigenis tot u, in de naam van Jezus Christus. Amen.

U, die op zoek bent naar geluk

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

In 1896, zo'n twee jaar voordat ik werd geboren, bezocht de heer R.M. Bryce, die woonachtig was in Londen, waar hij voor de eerste keer iets over De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te weten kwam Salt Lake City.

Na dat bezoek, en nadat hij grondig het doen en de leerstellingen van de kerk had onderzocht, en een vergelijking had gemaakt tussen de leerstellingen van de vroeg-christelijke kerk van Jezus Christus die door Hem was gesticht en zijn eigen kerk in Engeland, werd hij gedoopt.

Op 24 mei 1897 schreef hij te Londen een artikel wat hij noemde: „Waarom ik ben toetreden tot De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.” In het voorwoord bij de eerste uitgave verklaarde hij:

„Wat mij voor ogen heeft gestaan bij het schrijven van dit artikel, een toelichting op mijn beweegredenen om (mijn) kerk (in) Engeland de rug toe te keren en toe te treden tot De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, is om zoveel mogelijk tegemoet te komen aan het verlangen van mijn familieleden en kennissen die de wens hebben kenbaar gemaakt iets meer te weten te komen over de leerstellingen van de heiligen der laatste dagen en ook over de beweegredenen die ertoe hebben geleid

dat ik de kerk van mijn vaderen heb verzaakt.”

Hij besloot dat voorwoord met de volgende paragraaf:

„Nu ik de navolgende bladzijden publiceer wil ik onze hemelse Vader in de naam van zijn Zoon, onze Here Jezus, vragen zijn zegen te laten rusten op wat ik heb geschreven in zoverre dat in strikte overeenstemming is met zijn waarheid en met zijn heilige woorden en wil.” (Liverpool, Millennial Star Office, 1897.) In een voorwoord bij de tweede Amerikaanse uitgave, gedateerd 9 december 1904, lezen we:

„Sedert de tijd dat ik de bladzijden van dit artikel heb geschreven, heb ik twee bezoeken aan Utah gebracht, en ben ik persoonlijk bekend geraakt met de heiligen der laatste dagen in Salt Lake City en in nog enkele andere steden in die staat. Tijdens mijn eerste bezoek logeerde ik bij twee welbekende gezinnen van heiligen en ik had daarbij de best mogelijke gelegenheid mij ongedwongen in de leefgemeenschap van die mensen te bewegen en mij zodoende een rechtvaardig en juist oordeel over hen te vormen . . . Dat zij, net als andere mensen, hun zwakheden en tekortkomingen kennen is niet meer dan normaal, en zelfs zijn er onder hen mensen die alleen maar in naam heiligen der laatste dagen zijn. Maar, als ik dat volk in zijn algemeenheid bezie, heb ik ervaren dat ze waar-

achtig godvrezend zijn, eerlijk, oprecht, met een vast geloofsvertrouwen in hun hemelse Vader, sterk in hun getuigenis aangaande de goddelijkheid van het grootse werk van de laatste dagen waarbij zij zijn betrokken, en sterk in hun getuigenis in hun geloof in de grootse bestemming die hun te wachten staat. Net als onder andere christelijke mensen, treft men ook onder de heiligen der laatste dagen gestudeerde en intelligente mannen en vrouwen aan. Onderwijs

U kunt de kerk van Jezus
Christus kennen aan de
beginselen en levenswijzen die
ze de mensen voorhoudt.

speelt bij hen een belangrijke rol, en het is in het geheel geen uitzondering in deze leefgemeenschap mensen aan te treffen die hebben gestudeerd of nog studeren aan zang- en muziekscholen en bij schilders in de voornaamste kunstcentra van Europa en de oostelijke Verenigde Staten. Muzikaal talent is onder die mensen overduidelijk aanwezig. Heiligen der laatste dagen hebben in het verleden posities in de staat bekleed, en bekleden die ook nu nog, die hoge eisen stellen aan studie, intelligentie, kundigheid en eerlijkheid; en ook zijn er die zich hebben waargemaakt in juridische, medische, journalistieke en commerciële beroepen en hun werkkring prijzenswaardig en lucratief uitoefenen, tot nut van de mensen van Utah.

Ik breng nu mijn derde bezoek aan de hoofdstad van die staat, en ik zie geen aanleiding voor het herzien van de mening die ik mij tijdens mijn eerste verblijf onder hen in 1901 heb gevormd." (Eerste voorwoord, Salt Lake City: Bureau

of Information and Church Literature, 1904.)

Zonder te willen opscheppen of aanstoot te geven, maar in alle nederigheid en alleen maar om een indruk te geven van het nut van het evangelie in het leven van mensen, waag ik het erop te zeggen dat, als meneer Thomas nu, zesenzeventig jaar later, Utah zou bezoeken, hij nog steeds geen reden zou hebben om zijn mening te herzien.

De kerk kent nog altijd dezelfde organisatievorm, dezelfde idealen en doelstellingen, en haar mensen willen nog steeds graag een goede opleiding krijgen, doelmatig en eerlijk werkzaam zijn in hun beroep, in hun regeringsverantwoordelijkheid, in de industrie, in hun leefgemeenschap en in hun kerk, een kerk die zodanig groot is geworden dat ze nu als wereldkerk bekend is.

Toen Bryce Thomas in 1897 zijn eerste artikel schreef waren er niet meer dan zevenendertig ringen, nu meer dan duizend; achttien zendingsgebieden, nu meer dan honderdzestig; 222.334 leden (dat is nog geen kwartmiljoen), nu meer dan viermiljoen.

Ik haal nogmaals aan uit zijn artikel: „Ik heb ervaren dat dit volk een prachtige tempel bezit en een erg mooi tabernakel, met daaromheen een fraai en welonderhouden park; ook hun huizen waren netjes en schilderachtig, met fraaie tuinen eromheen, en terecht konden ze trots zijn op hun Tabernakelkoor . . . , het beste koor dat ik ooit heb gehoord. Alles wat met deze mensen te maken heeft blijkt uitstekend geleid en verzorgd, terwijl hun zendelingen in de meeste delen van de wereld het evangelie predikten, voor het overgrote deel uitgegaan zijnde op eigen kosten en in alle gevallen ten koste van een zeer grote zelfopoffering. Ook de kerkelijke organisatie van de heiligen bleek volkomen en doelmatig . . . Daarom besloot ik me

in het bezit te stellen van enkele van hun boeken, in het bijzonder het Boek van Mormon, om meer te weten te komen over hun kenmerkende eigenschappen en leer.” (Thomas, eerste uitgave, blz. 3.) Aldus deed hij, en uitgebreide studie overtuigde hem dat er waarlijk een afvalligheid was geweest van de kerk die door Jezus Christus was gesticht. Hij zegt dat hij geen enkele andere kerk wist die dezelfde organisatiestructuur en leerstellingen had van Jezus Christus zoals die in het Oude en Nieuwe Testament zijn uiteengezet.

Door zijn studie kwam hij tot de overtuiging dat er behoefte was aan een profeet op aarde, en dat die profeet er inderdaad ook was, door wie de Heer zijn openbaringen voor de leiding van zijn volk kon blijven geven - dat openbaring van God aan de mens niet had opgehouden. Hij ging het belang en de noodzaak inzien van het hebben van de heilige Geest door wie de gaven van de geest duidelijk zouden kunnen worden gemaakt.

Hij was diep onder de indruk toen hij het gebed van Jezus ging begrijpen toen Hij bad dat al zijn kinderen één zouden mogen zijn, gelijk Hij en zijn Vader in de hemel één waren. (Zie Joh. 17:11.)

Hij zei er dit over:

„Is het mogelijk te veronderstellen dat die geest van eenheid, die Trooster, die Jezus Christus zou zenden om zijn volgelingen te tonen hoe zij net als Hij voortgang konden maken, en ze in alle waarheid te leiden, de ontelbare strijdende en met elkaar in tegenstelling zijnde kerken van het christendom zou kunnen leiden, kerken die zulk een bitterheid jegens elkaar aan de dag leggen, verbittering en haat die nog niet zo heel lang geleden uitmondde in het vergieten van menselijk bloed!” (Thomas, eerste uitgave, blz. 11.)

Zijn onderzoek bracht hem ertoe te ontdekken dat de meeste kerken verande-

ring hadden aangebracht in de wijze van dopen door onderdompeling, de manier waarop Jezus Christus en zijn discipelen werden gedoopt en die in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wordt toegepast.

Met betrekking tot het dopen van kinderen bemerkte hij dat er van kinderdoop tot de derde eeuw geen spoor te vinden is en derhalve geen deel uitmaakte van de oorspronkelijke kerk van Christus. Hij had er moeite mee een leerstelling aan te nemen die de mensen voorhield dat kleine kinderen belast waren met de zonde van Adam, want hij had het gevoel dat een kind volmaakt is in Jezus Christus en geen zonde heeft waarvan het zich moet bekeren.

In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen worden kinderen niet gedoopt tot ze acht jaar zijn, de leeftijd van verantwoordelijkheid.

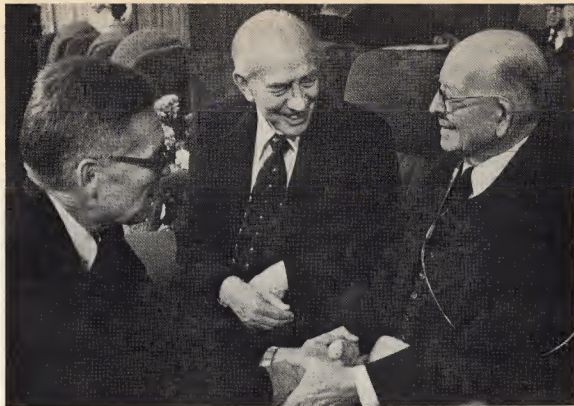
Uit de Bijbel leerde meneer Thomas dat er in de vroegchristelijke kerk doop voor de doden werd verricht, maar dat dat later was afgeschaft. Hij vond nogal wat bewijs ter ondersteuning van die leerstelling die Paulus aanzette te schrijven in een brief aan de Corintiërs:

„Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?” (1 Cor. 15:29.)

Petrus gaf aldus het antwoord op deze vraag:

„Want daartoe is ook aan de doden het evangelie gebracht, opdat zij wél, naar de mens, wat het vlees aangaat, zouden geoordeeld worden, doch, naar God, wat de geest aangaat, zouden leven.” (1 Pet. 4:6.)

Door de Schriften weten wij dat het evangelie aan de doden wordt gepredikt en dat de doden moeten worden geoordeeld naar de mens in het vlees en zullen leven volgens God in de geest. Dus is

Ouderling Bruce R. McConkie en ouderling Mark E. Petersen begroeten ouderling LeGrand Richards, welke onverwachts de zaterdagmorgen bijeenkomst bijwoonde na een ernstige ziekte.

doop noodzakelijk voor hen die, in hun leven, niet de kans hebben gehad voor die verordening van doop door onderdompeling tot vergeving van zonde.

Alleen in de kerk van Jezus Christus treffen we tempelwerk aan dat wordt verricht voor de levenden en plaatsvervangend voor de doden, de doden die voor de voltrekking van dat werk van ons afhankelijk zijn, net zoals wij erop vertrouwen dat Christus voor ons zou doen waartoe ze zelf niet in staat waren. Met verwijzing naar de doop voor onze doden heeft de Heer gezegd: „Want wij kunnen zonder hen niet tot volmaking komen.” (LV 128:18.)

God heeft de manier aangegeven waarop die volmaking kan worden bereikt, namelijk door genealogie en tempelwerk, zodat we ons voorgeslacht kunnen nagaan en familie aan familie verbinden tot Adam toe. Dit werk wordt nu gedaan

in de tempels van de kerk en ter vervulling van de profetie van Maleachi, die zei:

„Zie, Ik zend u de profeet Elia, voordat de grote en geduchte dag des Heren komt. Hij zal het hart der vaderen terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaderen, opdat Ik niet kome en het land treffe met de ban.” (Mal. 4:5-6.)

In het licht van al het bewijsmateriaal dat aantoonde dat de verschillende kerken die opbloeden na de dood van Christus en zijn apostelen van de waarheid waren afgeweken en veranderingen hadden aangebracht in de verordeningen van de oorspronkelijke kerk, is het gemakkelijk te accepteren dat er afvalligheid heeft plaatsgehad, zoals voorgezegd door profeten uit het Oude en Nieuwe Testament. In de periode die wij kennen als de donkere eeuwen was er niet een profeet op

aarde die de wil van God aan de mens kon openbaren, en men week nog verder af van het ware evangelie en bracht nog meer veranderingen aan in de verordeningen zoals die in de oorspronkelijke kerk werden verricht.

Ten slotte, en Johannes de Openbaarder heeft dat geprofeteerd, werd het evangelie door middel van Joseph Smith aan de aarde teruggegeven, Joseph die uitverkoren was als profeet en aan wie de sleutelmacht werd verleend van de herstelling en van de vestiging van de kerk op aarde in deze laatste dagen.

Ik nodig u uit het verhaal te lezen van Joseph Smith en van de verschijning in persoon van God, de Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus, en van het voortkomen van het Boek van Mormon, dat een nieuwe getuige is voor Christus in Amerika en een metgezel van de Bijbel. Ezechiël verwijst naar die twee boeken als het hout van Juda en het hout van Jozef en profeteert dat zij tot één zullen worden, hetgeen betekent dat zij hetzelfde evangelie verkondigen en dezelfde leerstellingen voorhouden (zie Ez. 27:16-19).

Ik zal nu enkele redenen opsommen die meneer Thomas heeft gegeven om toe te treden tot de kerk:

1. Het zedelijk gedrag van het volk als geheel, hun geloofsvertrouwen in God en hun getuigenis aangaande de goddelijkheid van het werk waarbij ze waren betrokken.
2. De volkomenheid en doelmatigheid van de kerkelijke organisatie, met dezelfde verordeningen als in de kerk die door Jezus Christus werd gesticht.
3. Het terugbrengen van het evangelie na de afvalligheid, en de noodzaak van een levende profeet door wie God zijn woord tot leiding van de mensen kan blijven bekendmaken.
4. Doop door onderdompeling tot vergeving van zonden, verbod van dopen

van kinderen, en dopen voor de doden, die alle leerstellingen waren die de mensen in Christus' oorspronkelijke kerk werden voorgehouden.

5. Genealogie en tempelwerk voor de levenden en de doden, zoals staat in het Oude en Nieuwe Testament.

De door in deze dagen tot de kerk toegetreden bekeerlingen gegeven redenen zijn gelijklopend en komen erop neer dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen tegemoet kan komen in de stoffelijke zowel als in de geestelijke behoeften van iedereen die naar de waarheid zoekt.

Ik wil u graag deelgenoot maken van enkele persoonlijke getuigenissen en redenen voor toetreding tot de kerk.

In Florida bezocht een jong stel verschillende kerkgenootschappen en belandten slotte aan bij een HLD-kerk waar ze een vergadering bijwoonden. Ze zeiden: „Weervoeren een verschil met alle andere kerken die we eerder hadden bezocht. Nadat we de lessen hadden gekregen en naar de kerk waren gegaan kwamen we tot de conclusie dat dit de kerk was waarnaar we steeds op zoek waren geweest.” De moeder zei dat het verbaazingwekkend was te zien wat de kinderen allemaal leerden over de Bijbel en Jezus Christus, hoe ze zich veel beter gingen opstellen tegenover andere kinderen en hun behulpzaamheid in huis.

Het leven als gezin en het met elkaar omgaan in huis onderging voor hen ook een verandering toen de man het priesterschap ontving, waardoor zijn zelfvertrouwen werd vergroot en ook zijn verlangens hun gezinsleven en onderlinge verstandhouding te verbeteren.

Een man in Ecuador ontmoette dichtbij zijn huis op straat een paar zendelingen en hij vroeg ze binnen te komen. Zij lieten wat tractaatjes achter, en ook een exemplaar van het Boek van Mormon.

Die las hij en hij vond ze prachtig. Later zei hij over die zendelingen:

„Ik hield van hun onderricht. Zij hielden mij dingen voor die ik in mijn eigen kerk nooit geleerd had. Ik werd me ervan bewust dat ik moest leven volgens de geboden die zij mij voorhielden. Het Woord van Wijsheid heeft mijn leven hernieuwd. Ik weet dat het van de Heer is geen tabak, thee, koffie of sterke drank te gebruiken. Toen de zendelingen mij aan het onderwijzen waren wist ik dat ik het Woord van Wijsheid moest beleven als ik een goed leven wilde hebben. De zendelingen zeiden me dat ik erover moest bidden; en toen hebben ze me geleerd hoe ik moest bidden.”

In Finland was er een vrouw die, alleen en eenzaam achter gebleven na de dood van haar echtgenoot, door zendelingen werd aangetroffen en die het antwoord wisten op vragen waarmee ze zat. Ze zei: „Ik was verbaasd over hun antwoorden. Ze hadden het over een hereniging met mijn man. We hadden een prachthuwelijik, en ik kon niet aanvaarden dat het nu zomaar voorbij zou zijn. Mijn eigen predikant was me het antwoord schuldig gebleven, maar die twee jonge zendelingen vertelden me over een prachtige voorstelling van eeuwig leven. Ik zat in tranen te luisteren en wilde almaar meer weten.”

Ze bestudeerde het Boek van Mormon, kreeg een getuigenis en werd gedoopt. Een bekeerling in Engeland vertelt zijn verhaal. Verbitterd over het overlijden van een kind dat zonder te zijn gedoopt was gestorven en dus niet op de kerkelijke gewijde begraafplaats mocht worden begraven, was hij klaar voor de zendelingen die door zijn vrouw bij hem thuis waren uitgenodigd. Zijn eerste vraag betrof het standpunt van de kerk over het dopen van kinderen.

De zendelingen haalden een passage aan uit het Boek van Mormon die leert dat

kinderen niet in staat zijn te zondigen en dat het niet nodig is dat ze worden gedoopt omdat ze al gered zijn.

Hij zei er dit over: „Dat was de leer die Christus zou onderwijzen. Ik kon eenvoudig niet begrijpen dat een liefhebberend God anderszins over kinderen zou kunnen denken. Toen gaven de zendelingen mij een les over het krijgen van een getuigenis. Ik probeerde het uit, bad en kreeg een getuigenis. Ik voelde het in mijn boezem branden net zoals in de Schriften staat beschreven. Ik wist dat het waar was.

Hij zei verder nog: „Een van de meest vreugdevolle beginselen is voor mij het celestiale huwelijik. Ik heb het gevoel dat als de mensen dit zouden kunnen begrijpen en echt hun man of vrouw zouden liefhebben, zij alleen al hierom tot de kerk zouden toetreden. Het is een wonderbaarlijk beginsel.

Tot slot zal ik enkele woorden wijden aan de bekering van een protestante dominee die, na veel ellende en vervolging door andere dominees en vrienden toen hij besloten had zich te bekeren, het volgende getuigenis gaf:

„Ik heb dit geschreven om aan te tonen dat, net als in de Bijbel, iemand, als hij een ‚kostbare parel‘ vindt, al wat hij heeft zal verkopen om die te verkrijgen (zie Matt. 13:46). Ik heb die vrede en waarheid in de mormoonse kerk gevonden, vrede en waarheid waarnaar ik meer dan twaalf jaar heb gezocht.

Ik heb het Boek van Mormon nog niet helemaal voor de eerste keer uit, maar nu al zijn de rijkdommen van zijn waarheden zoals door de profeet Joseph Smith zijn neergelegd, een vitaal onderdeel geworden van het geestelijk leven in ons gezin. Niemand heeft dit boek kunnen schrijven dan door de macht Gods. Wij aanvaarden de beproeving van haat die we hebben moeten ondergaan als

Gods beproeving van onze oprechtheid in ons zoeken

Ik bid dat anderen niet zullen voortgaan met moedwillig een blinddoek voorhebben, zelfs weigeren het Boek van Mormon te lezen om eruit te kunnen leren. Niemand kan dit boek lezen zonder dat het zijn leven verandert. Ik ben nog niet zo een, twee, drie een deskundige op het gebied van het Mormoonse geloof, maar ik ben een leergierig student en ik ben er niet bang voor te leren van de heilige Geest door de mensen die Hij het gezag heeft gegeven.

Mijn persoonlijke tragedie als protestants dominee was dat ik een groot deel van mijn kostbare tijd verknoeide met het draaiende houden van een organisatie die niet langer, met alle goede wil van de wereld niet, kan staande houden dat ze bezig is met het werk van Christus." Mag ik u allen uitnodigen de Schriften te bestuderen, waarin de woorden staan

van eeuwig leven en de weg tot zaligmaking.

Jezus heeft gezegd: „Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen." (Mos. 1:39.)

Dat is dermate belangrijk, dat Hij zijn leven heeft gegeven voor ons opdat wij mogen worden opgewekt. En Hij heeft ons het plan van leven en zaligmaking gegeven waardoor dat kan worden bewerkstelligd. Lees de Bijbel en het Boek van Mormon, die getuigenis afleggen van de dingen die ik u vandaag heb gezegd.

Als u op zoek bent naar geluk in dit leven en naar eeuwig leven met God, de Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus, in het hiernamaals, dan wil ik u allen vermanen te zoeken naar de weg, de waarheid en het leven, die besloten liggen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Zusters in het verenigde koor van de Brigham Young Universiteit.

Zaterdag, 31 maart 1979

Middagzitting

Statistiek 1978

Voorgelezen door Francis M. Gibbons
Secretaris van het Eerste Presidium

Ter kennisneming van de leden der kerk heeft het Eerste Presidium het navolgende statistisch overzicht uitgegeven over de groei en toestand van de kerk per 31 december 1978:

Kerkelijke units

Aantal ringen in Zion	990
Aantal voltijdse zendingsgebieden	166
Aantal wijken	6.731
Aantal onafhankelijke gemeenten in ringen	1.333
Aantal gemeenten in zendingsgebieden	1.790
Aantal landen met georganiseerde wijken of gemeenten	60
(Deze cijfers geven een groei aan van 694 wijken en gemeenten in 1978.)	

Ledental

Totaal aantal leden volgens opgave van ringen, zendingsgebieden en kerkelijke kantoren per ultimo 1978 . 4.160.000
Groei in 1978

Kinderen gezegend	97.000
Ingeschreven kinderen gedoopt	63.000
Gedoopte bekeerlingen	152.000
(Schatting aan de hand van cijfers die vóór de conferentie aan het kerkelijk hoofdkantoor bekend waren.)	

Geboorten/Huwelijken/Overlijden

Aantal geboorten per duizend leden	30,7
Aantal personen gehuwd per duizend leden	13,1
Aantal sterfgevallen per duizend leden	4,1

Priesterschap

Diakenen	145.000
Leraren	114.000
Priesters	211.000
Ouderlingen	351.000
Zeventigers	29.000
Hogepriesters	137.000
(Een toename van priesterschapsdragers over 1978.)	37.000
Voltijdse zendelingen	27.669

Kerkelijk onderwijs

Totaal aantal ingeschrevenen voor het schooljaar 1977-1978: Seminaries en instituten, met inbegrip van bijzondere programma's . 301.000
Kerkelijke scholen, colleges en voortgezet onderwijs . 70.000
Welzijnszorg

Aantal personen bijgestaan met geld of in natura	111.500
Aantal personen bijgestaan door HLD Sociale Dienst	18.000

Aantal personen aan werk geholpen
21.000
Aantal manwerkdagen bijgedragen aan
welzijnszorg 443.500
Uit magazijnen uitgegeven goederen (in
kilo's) 8.604.662

Genealogische Vereniging

Aantal voor tempelverordeningen
vrijgegeven namen in 1978 5.120.000
De Genealogische Vereniging is bezig
met het verzamelen van gegevens in 43
landen en heeft in totaal 983.000 rollen
van 30 meter microfilm, equivalent van
4.679.000 boeken van 300 bladzijden.

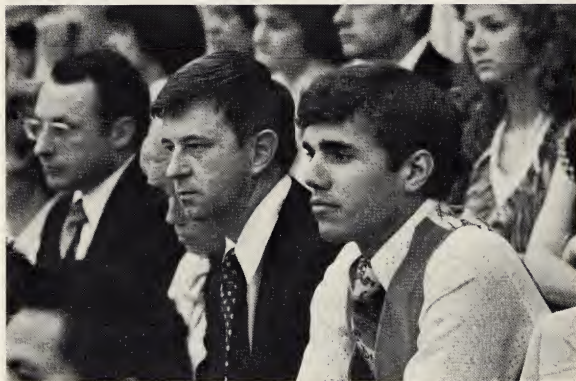
Tempels

Aantal voltrokken endowments in 1978:
Voor wie leeft 50.400
Voor wie niet meer leeft . . 3.756.600
Aantal in gebruik zijnde tempels . . 16
Aantal geplande of in aanbouw zijnde
tempels 5

Aantal tempels in restauratie 1
In 1978 werden er 204.900 meer endow-
ments voltrokken dan in 1977, ook al
was één tempel niet in gebruik.

*Vooraanstaande leden die in de loop van
het jaar zijn overleden*

Ouderling Delbert L. Stapley, lid van de
Raad van Twaalf Apostelen; Ida Rom-
ney - Jensen, vrouw van president Ma-
rion G. Romney, tweede raadgever in
het Eerste Presidium; Dr. Ernest
L. Wilkinson, voormalig rector magnific-
us van Brigham Young Universiteit;
president Rudolph H. Luckau, presi-
dent van het zendingsgebied Wellington
in Nieuw Zeeland; president Robin Aus-
tin Trump, president van de ring Center-
ville Zuid in Utah; Raymond J. Pace,
voormalig lid van het Algemeen Kerke-
lijk Zendingscomité en regionaal ver-
tegenwoordiger; en Wendell B. Menden-
hall, voormalig voorzitter van het Ker-
kelijk Bouwcomité.

Verslag kerkelijk comité van financiën

Aan het Presidium van
De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen

Vorgelezen door Wilford G. Edling
Voorzitter van het kerkelijk comité van financiën

Wij hebben het financieel jaarverslag van de kerk per 31 december 1978 gecontroleerd, alsmede de gang van zaken in het op die datum afgesloten jaar. De door het comité gecontroleerde financiële verslagen en gang van zaken behelzen de algemene kerkelijke fondsen en die van andere geleide organisaties, waarvan boek wordt gehouden door de afdeling Financiën. Wij hebben ook de begroting beschouwd, alsmede de toegepaste verificatie, en ook de wijze waarop fondsen worden ontvangen en uitgaven bezien. Wij hebben vastgesteld dat de uitgaven van algemene kerkelijke fondsen door het Eerste Presidium en begrotingsprocedures zijn gefiatteerd. De begroting is gefiatteerd door het comité tiendenbesteding, wat bestaat uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalven en de Presiderende Bisschop. Het uitgavencomité voert, in wekelijkse bijeenkomsten, het beheer over het besteden van fondsen die onder de begroting vallen.

De afdelingen Financiën en ook andere afdelingen maken gebruik van moderne boekhoudtechnieken om gelijke tred te kunnen houden met de snelle uitbreiding van de kerk en de veranderde elektronische verwerking van gegevens. Het co-

mité houdt, samen met de juridische afdeling, voortdurend de vinger op de pols van zaken die verband houden met belastingaanslagen van kerken door de federale regering, de afzonderlijke staten en door buitenlandse regeringen.

De Verificatie-afdeling, die los staat van alle andere afdelingen, functioneert drielidig, namelijk als financiële accountantdienst, als inroepbare accountantdienst en als accountantdienst voor de computersystemen die bij de kerk in gebruik zijn. Die diensten worden geboden op basis van continuatie en betreffen alle kerkelijke afdelingen, andere kerkgeleide organisaties (waarvan boek wordt gehouden door de afdeling Financiën), en wereldomvattende operaties zoals zendingsgebieden, financiële bureaus en departementale activiteiten in andere landen. De inbreng en omvang van de Verificatie-afdeling in het bewaken van de geldmiddelen van de kerk nemen toe, in verhouding tot de groei en intensivering van activiteiten van de kerk. De verificatie van plaatselijke fondsen wijken en ringen is toegewezen aan ringverificateurs. Naamloze of besloten vennootschappen die eigendom zijn van de kerk of waarin de kerk een meerderheidsbelang heeft worden, inzo-

verre de verificaties niet worden verricht door personeel van de afdeling Financiën, geverifieerd door erkende accountantbureaus of overheidsinstellingen. Gebaseerd op onze controle van het financieel jaarverslag en andere verificatiegegevens, alsmede onze bestudering van de methoden van boekhouden en verificatie waardoor de financiële operatie in de hand wordt gehouden, en ook nog door voortdurend overleg met personeelsleden van de afdelingen Financiën, Verificatie en de Juridische Dienst, zijn wij de mening toegedaan dat de algemene fondsen van de kerk die in 1978 zijn ontvangen en uitgegeven, correct zijn verantwoord in overeenstemming met de hierin voorgeschreven procedures.

Met de meeste hoogachting,

Het kerkelijk comité van financiën

Wilford G. Edling

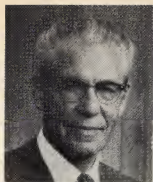
Harold H. Bennett

Weston E. Hamilton

David M. Kennedy

Warren E. Pugh

Het steunen van kerkelijke ambtenaren

Door president N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Ik zal nu de algemene autoriteiten, de algemene ambtenaren en de algemene ambtenaren van de hulporganisaties ter steunverlening aan de conferentie voorstellen.

Wij stellen voor president Spencer W. Kimball te steunen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

Nathan Eldon Tanner als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Marion G. Romney als tweede raadgever in het Eerste Presidium. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

Als president van het Quorum der Twaalf Apostelen Ezra Taft Benson. Wie hiermee instemt make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

Als het Quorum der Twaalf Apostelen: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight en James E. Faust. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken. Als patriarch van de kerk, ouderling Eldred G. Smith. Wie hiermee instemt,

make dit bekend. Wie ertegen is, hetzelfde teken.

De raadgevers van het Eerste Presidium, de Twaalf Apostelen en de patriarch van de kerk als profeten, zieners en openbaarders. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Tegenstemmen door hetzelfde teken.

Spencer W. Kimball als trustee-in-trust van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Tegenstemmen door hetzelfde teken.

Als Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig en als leden van het Eerste Quorum der Zeventig: Franklin D. Richards, J. Thomas Fyans, A. Theodore Tuttle, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks, Paul H. Dunn, en W. Grant Bangerter. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie ertegen is, hetzelfde teken.

Als overige leden van het Eerste Quorum der Zeventig: Theodore M. Burton, Bernard P. Brockband, Robert L. Simpson, O. Leslie Stone, Robert D. Hales, Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, Hartman Rector jr., Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, Charles A. Didier, William R. Bradford, George P. Lee, Carlos E. Asay, M. Russel Ballard jr., John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Dean L. Larsen, Royden G. Derrick, Robert E. Wells, G. Homer Durham, James M.

Paramore, Richard G. Scott, Hugh W. Pinnock, F. Enzo Busche, Yoshihiko Kikuchi, Ronald E. Poelman, Derek A. Cuthbert, Robert L. Backman, Rex C. Reeve sr., F. Burton Howard, Teddy E. Brewerton en Jack H. Goasland jr. Als emeritus leden van het Eerste Quorum der Zeventig: Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, James A. Cullimore, Joseph Anderson, William H. Bennett, John H. Vandenberg en S. Dilworth Young. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

Als Presiderende Bisschap: Victor L. Brown, presiderende bisschop; H. Burke Peterson, eerste raadgever; J. Richard Clarke, tweede raadgever. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

Als regionale vertegenwoordigers: Alle regionale vertegenwoordigers die nu als zodanig werkzaam zijn.
De Zustershulpvereniging: Barbara Bradshaw Smith, presidente; Marian Richards Boyer, eerste raadgeefster; Shirley Wilkes Thomas, tweede raadgeefster en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Zondagsschool: Russel M. Nelson, president; Joe J. Christensen, eerste raadgever; William D. Oswald, tweede raadgever en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Jonge-Mannen: Neil D. Scharrer, president; Graham W. Doxey, eerste raadgever; Quinn G. McKay, tweede raadgever en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Jonge-Vrouwen: Elaine A. Cannon, presidente; Arlene B. Darger, eerste raadgeefster; Norma B. Smith, tweede raadgeefster en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

Het Jeugdwerk: Naomi Maxfield Shumway, presidente; Colleen Bushman Lemmon, eerste raadgeefster; Dorthea Lou Christiansen Murdock, tweede

raadgeefster en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn. Wie hiermee instemt, make het bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

De Kerkelijke Onderwijsraad: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks, Victor L. Brown en Barbara B. Smith. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet gebruike hetzelfde teken.

Het Kerkelijk Comité van Financiën: Wilford G. Eldin, Harold H. Bennett, Weston E. Hamilton, David M. Kennedy en Warren E. Pugh.

Het Tabernakelkoor: Oakley S. Evans, president; Jerold D. Ottley, dirigent; Donald H. Ripplinger, assistent-dirigent; Robert Cundick, Roy M. Darley en John Longhurst, tabernakelorganisten.

Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

President Kimball, de stemming ten gunste van deze ambtenaren en algemene autoriteiten is klaarblijkelijk eenparig geweest.

Tekenen van de ware kerk

Ouderling Mark E. Petersen
Lid van de Raad der Twaalven

De jaarlijkse lente wordt altijd het meest verwelkomd. In die tijd lijkt alle leven zich te hernieuwen, de tijd waarin de belofte van de toekomst het best kenbaar wordt en men op grote dingen hoopt. Lente is waarachtig de tijd voor het herontwaken van moed en vertrouwen.

Lente! Een tijd van vernieuwing, een herleving in de natuur van het leven dat rondom ons is, maar in het bijzonder een herbevestiging van de goddelijke belofte van eeuwigdurend leven! Het was lente toen de Zaligmaker het allemaal mogelijk maakte door zijn zoenoffer en opstanding.

Het was lente toen Jezus zijn discipelen rond zich bijeenbracht en des Heren avondmaal instelde als een voortdurende herinnering aan zijn kruisiging.

Het was lente toen Hij zo nederig bad in de hof en hij het goddelijke voorbeeld stelde door te zeggen: „Niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.” (Matt. 26:39.)

Toen ook bad Hij zo vol ernst voor zijn discipelen, opdat zij verenigd zouden blijven in de goede zaak des hemels, evenals Hij en zijn Vader één zijn. (Zie Joh. 17:11.)

Vroeg in weer een ander jaar zei Hij tot zijn volgelingen: „Zijt één; . . . indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet.” (LV 38:27.)

Dat één zijn, die eenheid in handelen en oogmerk, was voor het werk van vitaal

belang. Er was geen ruimte voor conflicten onder zijn discipelen, geen plaats voor tweedracht, want zoals Paulus gebod tot de strijdende Corintiërs: „Is Christus gedeeld?” (1 Cor. 1:13.)

Toen Jezus bijna tweeduizend jaar geleden zijn kerk stichtte, gebeurde dat in de hoop dat het gehele mensdom in eenheid en geloofsvertrouwen en kennis van de Zoon van God zou komen tot een staat van volmaking, opdat wij waarachtig als Christus zouden worden. (Zie Ef. 4:13.) Maar zoals wij weten is er geen eenheid in het christendom. Er bestaan tussen degenen die voorgeven in Hem te geloven hemelsbrede verschillen, veel strijd, conflicten en zelfs vijandschap van tijd tot tijd, iets wat volledig vreemd is aan het nederig gebed om eenheid dat Jezus juist voor zijn kruisiging opzond.

Met de apostel Paulus kunnen ook wij de vraag stellen: „Is Christus gedeeld?” Hij, Paulus, pleitte met de Corintiërs toen die zich van elkaar verwijderden: „Doch ik vermaan u, broeders, bij de naam van onze Here Jezus Christus: weest allen eenstemmig en laten er geen scheuringen onder u zijn; weest vast aangesloten, één van zin en één van gevoelen.” (1 Cor. 1:10.)

Paulus somde vier onderafdelingen of aparte geloofsrichtingen op die in Corintie al bestonden, iets dat hij streng veroordeelde. (Zie 1 Cor. 12-15.) Zijn vroegere bekeerlingen in die stad begonnen

werkelijk de leerstellingen van Christus te veranderen en verloochenden zelfs zijn opstanding. (Zie 1 Cor. 15:12.)

Maar daarbij hield het niet op. Door de gehele christelijke wereld bleven zich almaar afsplitsingen voordoen in die eerste eeuw na Christus. De meeste brieven van het Nieuwe Testament zijn geschreven om die tegen te gaan.

Paulus tikte niet alleen de Corinthiërs op de vingers om hun tweedracht, maar ook de Galaten tegen wie hij zei: „Het verbaast mij, dat gij zo schielijk van degenen, die u door de genade van Christus geroepen heeft, laat afbrengen tot een ander evangelie, en dat is geen evangelie.” (Gal. 1:6.)

Hij voorzigde tweedracht elders, toen hij zei: „Zelf weet ik, dat na mijn heengaan grimmige wolven bij u zullen binnenkomen, die de kudde niet zullen sparen . . ., die verkeerde dingen spreken om de discipelen achter zich aan te trekken.” (Hand. 20:29-30.)

Petrus voorzigde de opkomst van valse leraren, toen hij zei dat velen hun losbandigheden zouden navolgen. (Zie 2 Pet. 2:1-2.)

Tot Titus zei Paulus: „Het zijn ijdele praters en misleiders.” Titus 1:10.) En Judas schreef over spotters die zelfs dan nog „naar hun eigen goddeloze begeerten zullen handelen,” zichzelf afscheidend van de kerk van God. (Zie Judas 18-19.)

Die afscheiding zette zich ook na de tijd van de apostelen voort. Geschiedkundigen vertellen ons dat er in de eerste eeuw van het christendom ten minste dertig verschillende zich elkaar tegensprekende partijen de kop opstaken, de oorspronkelijke kerk opsplitsend in een warwinkel van tegenstrijdige sectarische groeperingen. Er was geen eenheid meer in het christendom.

De naam van enkele geloofsrichtingen die in die eerste tijd ontstonden is:

De Joods-christelijken, die probeerden de Christelijke godsdienst te verjoodsen door er Mozaïsche rituele handelingen in te brengen, met inbegrip van de besnijdenis.

De Millenarianen (gelovers in het duizendjarig rijk).

De Encratiëten, die water gebruikten in plaats van wijn bij het avondmaal des Heren.

De Ebionieten. (Hielden zich gedeeltelijk aan de Joodse wet, verwierpen Paulus en aanvaardden alleen het evangelie van Matteüs.)

De Gnostici, die de evangeliewaarheid verwarrend maakten door die te vermengen met Griekse wijsgerigheden.

De Archontici, die in zeven hemelen geloofden die alle door een vorst werden gepreïdeerd; zij geloofden ook in de Oppermoeder van de hemel, een geloof dat in Jeremia zeven en vierenvertig wordt veroordeeld.

De Kopten, die in Egypte nog steeds de boventoon voeren.

De Syrische christenen, geconcentreerd in Damascus, in die tijd een van de voorname, maar ook meest heidense steden in het Midden Oosten.

De Mandaeënen, een baptistische culte, die zich keerde tegen het opkomende gebruik van besprenkeling als wijze van dopen.

De Manicheënen.

De Kwartodecimanen.

De Hellenisten, en nog een aantal anderen.

In diezelfde eerste eeuw, lieten de apostelen en profeten van Christus het leven, en de tegenstrijdige secten verklaarden dat ze niet langer behoefte hadden aan noch apostelen en profeten, noch openbaring. Een grote mate van Griekse wetenschap en wijsbegeerte kwam ervoor in de plaats. Er kon voor het ontbreken van die pilaren in de kerk geen andere oplossing worden gevonden.

Ook nu nog zeggen zij die beweren dat de Bijbel alles bevat wat God te zeggen heeft dat er geen behoefte aan is. Dit vormt het trieste bewijs van de geestelijke duisternis die over de wereld kwam. Maar er werd een nieuwe dag voorspeld, een tijd waarin alles wat God ooit had gegeven in het verleden, aan de aarde

„De kerk vertegenwoordigt een door de hemel gezonden lente van wereldgebeurtenissen die zullen opbloeien tot een zomer van luisterrijke geestkracht.”

zou worden teruggegeven. De apostel Petrus uitte die voorspelling door te zeggen dat in de laatste dagen alles dat ooit middels de profeten vanaf het begin van de wereld was gegeven, zou worden teruggebracht. (Zie Hand. 3:21.)

Het was dus de bedoeling dat de kerk van Christus wederom op aarde zou komen. Maar ze zou middenin die godsdienstchaos komen, een chaos die zich almaar heeft vergroot zelfs tot in deze tijd.

Toen de kerk kwam, hoe kon die toen worden onderscheiden van al die bestaande geloofsrichtingen? Hoe kon men die erkennen?

De schriften geven duidelijk herkenningstekenen aan zodat iedereen die dat wenst niet in verwarring hoeft te komen. Laten we er eens enkele noemen. De leden van de ware kerk noemden zich eertijds geen christenen, want die naam was eigenlijk een spotnaam die voor hen werd gebruikt door degenen die Christus haatten. De leden van de Kerk noemden zich *heiligen*, hetgeen blijkt uit diverse schriftplaatsen in het Nieuwe Testament

(zie Rom. 16:2; 1 Cor. 1:2). Dit is dus één van de herkenningstekenen van de ware kerk. Haar leden worden *heiligen* genoemd.

Nog een belangrijk teken is dat de kerk zou worden geleid door voortdurende openbaring door levende profeten. Amos had gezegd dat de Here niets zal doen behalve door zijn gezaghebbende profeten. (Zie Amos 3:7.) Dus moet de herstelde goddelijke kerk worden geleid door levende zieners en openbaarders die eigentijdse aanwijzingen uit de hemel ontvangen.

Paulus heeft dat de Efeziërs uitgelegd toen hij zei dat de gehele kerk rust op een fundament van apostelen en profeten, met Jezus Christus als de hoeksteen. (Zie Ef. 2:19-20.)

Hij voegde daaraan nog toe dat die apostelen en profeten in de kerk moeten blijven totdat wij allen volmaakt worden. (Zie Ef. 4:11-14; zie ook Matt. 5:48.)

Maar in de kerk werden ook profeten tewerkgesteld in de bediening. Dat houdt in het prediken van het woord natuurlijk, maar een andere reden was het uitverkiesen van degenen die in de bediening werkzaam zouden zijn.

Paulus zei dat dergelijke mensen door God geroepen moesten zijn net als Aäron, die werd gekozen door eigentijdse openbaring door middel van een levende profeet. (Zie Hebr. 5:4; Ex. 28:1.) Paulus zelf werd op die manier geroepen. (Zie Hand. 13:1-3.) Dat is het goddelijke patroon.

We zien dus dat de ware kerk van de Heer verder nog gekend kan worden aan het feit dat haar dienaars door God worden geroepen zoals met Aäron het geval was, dus door eigentijdse openbaring aan een levende profeet.

Dat brengt ons op het punt van communicatie tussen de Heer en zijn kerk. Hoe kan Hij zijn volk aanwijzingen geven,

dan tot hen te spreken? Een dergelijke communicatie moet bestaan uit eigentijdse openbaring en kan alleen op de beproefde manier worden gegeven aan levende profeten die hier op aarde als zodanig werkzaam zijn.

Dit zijn maar een paar van de onfeilbare tekenen van de ware kerk. Maar er zijn er nog meer. De kerk van nu moet een hedendaagse kerk zijn, verbaast u dat? Geen eertijdse kerk, maar een kerk van nu. Dat is een vitaal herkenningspunt van de ware kerk.

De apostel Petrus gaf aan dat de kerk zal worden hersteld vóór de wederkomst van Christus. (Zie Hand. 3:19-21.)

Johannes de Openbaarder heeft dit bevestigd toen hij zei dat de herstelling zou plaatsvinden in het uur van Gods oordeel, en dat kan alleen maar op moderne tijden slaan. (Zie Op. 14:6-7.)

Ook de Heiland sprak hierover, en Hij voegde eraan toe dat het einde zal komen als het evangelie uiteindelijk in den vreemde als waarschuwing aan alle volkeren gepredikt is. (Zie Matt. 24:14.) Dat duidt ongetwijfeld op moderne tijden.

Nog een vitaal teken van de ware kerk is dat die nieuwe en aanvullende schriftuur zal voortbrengen, naast de Bijbel, net als eertijds.

De Bijbel is een bundel boeken die door oudtijdse profeten zijn nagelaten, te beginnen met Mozes, en daarna werd er steeds aan toegevoegd als een nieuwe profeet zijn plaats in de geschiedenis innam. Op die manier werd de schrift iets dat groeide. Ook dat is een patroon des Heren.

Datzelfde patroon was ook op de Nieuwtestamentische tijd van toepassing. Daardoor hebben we de vier evangeliën en de andere geschriften van het Nieuwe Testament. De Heer is niet van systeem veranderd.

Omdat de Heer in alle geslachten dezelfde is, moet de ware kerk van nu ook nieuwe schriftuur voortbrengen als aanvulling op de Bijbel.

Er zijn ook nog meer verschillende tekenen van de ware kerk, maar die zijn teveel om op te noemen in deze korte tijd. Maar laten we zeggen dat geen enkel punt op zich onfeilbaar de ware kerk kan identificeren. Alle tekenen moeten aanwezig zijn, in elkaar passend zoals de apostel Paulus de Corintiërs voorhield. (Zie 1 Cor. 1:10; zie ook Ef. 2:19-21; 4:11-16.)

Als we zoeken naar de kerk van God, moeten we daarin al die onfeilbare herkenningsteken aantreffen. Als die tekenen er niet zijn betekent dat dat wij elders moeten kijken.

Wij heiligen der laatste dagen betuigen dat de goddelijke kerk des Heren aan de aarde is teruggegeven zoals de schriften zeggen, dat die van deze tijd is, dat ze nieuwe openbaring geeft en aanvullende schriftuur, en dat ze nu, net als eertijds, gefundeerd is door levende apostelen en profeten, met Jezus Christus zelf als hoeksteen.

Alle tekenen van de kerk van God zijn hier, niet maar een paar. Iedereen die ze zorgvuldig zoekt kan ze zien.

We hebben het gehad over de lente, die tijd van herrijzenis van het leven, van hoop en vreugde. Het gebeurde op een prachtige lentedag in 1820 dat de Almachtige het zegel verbrak dat eeuwenlang de hemelen gesloten had gehouden. In de staat New York kwam Hij omlaag naar de aarde en riep een eigentijdse profeet, een jongen even zuiver en onbedorven en belovend als die lentedag zelf. Die jongen werd een eigentijdse woordvoerder voor God. Door hem werden alle dingen teruggebracht zoals Petrus heeft gezegd. Wie hij was? Joseph Smith jr., de ziener en openbaarder van deze tijd. Hij deed zijn werk in nederigheid en volledig op aanwijzen van de Heiland zelf.

Christus is de Meester. Joseph was zijn dienstknecht. Christus is de Verlosser en Messias op wiens komst wij ongeduldig wachten. Joseph was de bode die werd uitgezonden om voor Hem de weg te bereiden.

We hebben nu dus een nieuwe soort lente die heel opmerkelijk is, een door de hemel gezonden lente van wereldgebeurtenissen die zullen opbloeien tot een zomer van luisterrijke geestkracht.

De koude en donkere winter, zonder hemelse leiding, en waarin de hemelen boven onze hoofden waren gesloten, ruimt het veld voor de lente van nieuwe openbaring, toen Christus zijn waarheid en zijn kerk naar de aarde heeft teruggebracht.

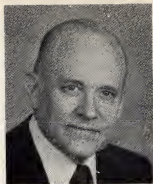
Nieuw hemels licht is uitgestraald. Een nieuwe dageraad aangebroken, een dag van hoop en waarheid die uiteindelijk zal overgaan in duizend jaar Millennium en daarna in eeuwig leven in het koninkrijk Gods.

Vanuit deze tabernakel spreken de eigentijdse profeten. Onze president Spencer W. Kimball heeft u hedenochtend Gods boodschap gegeven voor deze huidige dag, voor het jaar 1979. Hij is de woordvoerder van God. Hij is nu zijn zegsman. En dat geldt ook voor zijn geïnspireerde raadgevers; en ook voor die gehele groep van twaalf geïnspireerde mannen die rechtens zijn geordend als apostelen van de Heer Jezus Christus, ook voor deze tijd.

Profeten van God en apostelen van de Heer Jezus Christus doen weer hun werk op aarde. Zij zijn hier nu aanwezig. Zij zitten vóór u. Vereend en als één stem getuigen zij van en voor Hem. Zij betuigen u en getuigen u, en hun getuigenis is waarachtig.

Ik hoop dat wij zo zinnig zullen zijn en naar die geïnspireerde mannen luisteren. Ik hoop dat wij nederig genoeg zullen zijn om hun leiding te aanvaarden.

Dat we de uitnodiging van de Zaligma-ker zullen aannemen om over Hem te leren, dat we dat doen middels de rechtvaardige mannen die Hij in deze tijd heeft doen opstaan, voor de volmaking der heiligen, voor het werk der bediening, en ter versterking van het lichaam van Christus. Daarom bid ik nederig, in de geheiligde naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Geestelijke ontwikkeling

Ouderling Howard W. Hunter
Lid van de Raad der Twaalven

President Wilford Woodruff maakte op een keer iets nogal bijzonders mee waarnaar ik graag wil verwijzen. Hij maakte voor het eerst gewag van het voorval tijdens de halfjaarlijkse conferentie in 1880. Zestien jaar later ging hij er in een toespraak tot de ringconferentie van de ring Weber nader op in, en zijn woorden werden gepubliceerd in *The Deseret Weekly*. Tijdens de conferentie in 1880 sprak president Woodruff over dromen die hij had gehad na de dood van de profeet Joseph Smith, waarin hij meermalen met de profeet converseerde. Daarna maakte hij gewag van nog een droom waarin hij sprak met Brigham Young, daarover zei hij het volgende: „Ik zag broeder Brigham en broeder Heber in een koets uitrijden voor de koets waarin ik zelf reed op weg naar de conferentie; ze waren gekleed in hun priesterkledij. Toen we onze bestemming hadden bereikt vroeg ik president Young of hij tot ons wilde spreken. Hij zei: 'Nee, ik heb mijn getuigenis in het vlees beëindigd en ik zal niet meer tot dit volk spreken. Maar (zei hij) ik ben gekomen om met u te spreken; ik ben gekomen om over u te waken en om te zien wat het volk doet. Ook (zei hij) wil ik dat u het volk onderwijst - en ik wil dat u deze raad zelf opvolgt - dat ze moeten werken en zodanig leven dat ze de heilige Geest krijgen, want zonder kunt u het koninkrijk niet opbouwen; zonder de Geest

Gods loopt u het gevaar in het duister te wandelen, en loopt u de kans voorbij te gaan aan uw roeping als apostelen en ouderlingen in de kerk en het koninkrijk Gods. En, zei hij, broeder Joseph heeft mij dat beginsel voorgehouden.'” (*Journal of Discourses*, 21:318.)

Toen hij het woord voerde op de ringconferentie van de ring Weber, zei president Woodruff nog wat meer over die ervaring, en dat is in essentie wat ik vandaag tot u wil zeggen:

„Iedere man en vrouw in deze kerk moet eraan werken die geest te krijgen. Wij worden omringd door die boze geesten die oorlog voeren tegen God en tegen alles dat eraan meewerkt het koninkrijk Gods op te bouwen; en wij hebben die heilige Geest nodig opdat we in staat zijn die invloeden te overwinnen.” (*Deseret Weekly*, 7 nov. 1896, blz. 643.)

President Woodruff ging verder met zijn toespraak en vertelde iets over wat hij als zendeling had meegemaakt. Hij zei: „Ten tijde van de afvalligheid te Kirtland ... zei de geest Gods tegen me: 'Kies u een metgezel en begeef u direct naar Fox Islands.' Welnu, ik wist van de omstandigheden op Fox Islands niet meer dan ik wist van die op Kolob. Maar de Heer had me gezegd te gaan en dus ging ik. Ik koos Jonathan H. Hale als metgezel, en hij ging met me mee ... Door de zegeningen Gods bracht ik bijna honderd mensen van daar op naar

Zion, ten tijde dat de heiligen uit Missouri naar Illinois werden verdreven.

„En zo is het mijn hele leven lang gegaan. Als ik iets ondernam, en de Heer wilde dat ik iets anders deed, dan moest Hij me dat zeggen. Toen we naar Engeland werden gestuurd, gebeurde dat door openbaring. Ik ging naar de pottenbakkersstreek in North Staffordshire in Engeland, samen met broeder Alfred Cordon. We deden fijn werk, bijna iede-

„Als we geloofsvertrouwen hebben, gehoorzaam zijn en om sterkte pleiten, als we onze levenshouding en ambities op een hoger plan brengen, zullen we ons geestelijk ontwikkelen.”

re avond doopten we en ik vond het de fijnste zending die ik ooit had meege maakt. Op een avond ging ik naar de stad Hanley en bezocht een bijeenkomst in een grote hal die eivol was. De geest des Heren kwam over me en zei dat dat de laatste vergadering was die ik voor lange tijd met die mensen zou hebben. Ik vertelde de mensen dat dat de laatste vergadering zou zijn die ik met ze zou houden. Na de vergadering vroegen ze mij waarheen ik ging. Ik zei hun dat ik dat niet wist. 's Ochtends vroeg ik de Heer wat Hij van me wilde. Het enige wat Hij zei was: 'Ga zuidwaarts.' Ik nam de diligence en legde 13 kilometer af. Ik hield stil bij het huis van John Benbow in Herefordshire. Een half uur nadat ik het huis was binnengetreten wist ik precies waarom de Heer me daarheen had gezonden. Er was daar een aantal mensen dat had gebeden om de oudtijdse orde der dingen. Zij wachtten op het evangelie zoals dat door Christus en zijn apos-

telen werd onderwezen. Het gevolg was dat ik, de eerste dertig dagen na mijn komst daar, zeshonderd mensen doopte. In acht maanden van arbeid in dat land heb ik achttienhonderd mensen tot de kerk gebracht. Hoe kan dat? Omdat er een groep mensen klaar was voor het evangelie en de Heer mij daarheen stuurde om dat werk te doen. Ik heb altijd God de eer moeten geven voor wat mij is overkomen; want ik heb ingezien door welke macht dat tot stand kwam.” (*Deseret Weekly*, 7 nov. 1896, blz. 643.)

President Woodruff eindigt met deze woorden: „Ik haal deze dingen aan omdat ik wil dat u dezelfde geest krijgt. Alle ouderlingen Israëls, thuis of in den vreemde, hebben die geest van node . . . Die geest moeten we hebben om uitvoering te kunnen geven aan Gods oogmerken op de aarde. Die geest hebben we harder nodig dan welke andere gave . . . Wij bevinden ons temidden van vijanden, temidden van duisternis en verzoeking, en we hebben behoefte aan de leiding van de geest Gods. We moeten de Heer bidden tot de trooster bij ons komt. Dat wordt ons beloofd als we worden gedoopt. Die geest is de geest van licht en de geest van openbaring en kan tezelfdertijd met ons allen zijn.” (*Deseret Weekly*, 7 nov. 1896, blz. 643.) Geestelijk ontwikkelen en ons afstemmen op de hoogste invloeden van goddelijkheid is geen eenvoudige zaak. Er is tijd voor nodig en er is doorgaans nogal wat strijd mee gemoed. Het gebeurt niet zomaar, doch wordt bewerkstelligd door bewuste inspanning en door het aanroepen van God en het onderhouden van zijn geboden.

De apostel Paulus wijdde een groot deel van zijn leven aan het prediken en geestelijk bemoedigen van de toentertijd veraf gelegen zendingengebieden in de wereld. Hij gebruikte dikwijls termen uit de sport, uit spellen en atletiekwedstrijden.

Hij zei dat een heilige die zich goed houdt aan de geboden te vergelijken is met een atleet die zijn wedstrijd wint; dat het gaat om vergelijkbare trainingsmaatstaven, steeds maar weer proberen, gehoorzaamheid aan de regels, zelfbeheersing en de wil te overwinnen. Aan de Corintiërs schreef hij woorden die, geparafraseerd, op het volgende neerkomen: „U weet (niet waar?) dat bij een atletiekwedstrijd alle atleten de race meelopen, maar dat er slechts één de prijs wint. Net als al die atleten moet ook u rennen om te winnen! Iedere atleet heeft een trai-

ningsprogramma. Daar houdt hij zich aan omdat hij een edelmetalen medalje wil winnen, maar onze medalje duurt eeuwig. Wat mij betreft, ik ren met een duidelijk doel voor ogen.” (Zie 1 Cor. 9:24-26.)

In dezelfde trant zei hij tegen Timoteüs, zijn geliefde jonge vriend en zendingscollega: „Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden; voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid welke te dien dage de Here, de rechtvaardige rechter, mij zal geven, doch niet alleen mij, maar ook allen, die zijn verschijning hebben liefgehad.” (2 Tim. 4:7-8.)

Met als vergelijking de atletiekwedstrijd die in oude tijden het summum betekende - een strijd op leven en dood - schreef Paulus het volgende aangaande een dergelijke geestelijke strijd:

„Doet de wapenrusting Gods aan, om te kunnen standhouden tegen de verleidingen des duivels; want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten.

„Neemt daarom de wapenrusting Gods, om weerstand te kunnen bieden in de boze dag en om, uw taak geheel vervuld hebbende, stand te houden.

„Stelt u dan op, uw lendenen omgord met de waarheid, bekleed met het pantsers der gerechtigheid,

„De voeten geschoeid met de bereidvaardigheid van het evangelie des vredes;

„Neemt bij dit alles het schild des geloofs ter hand, waarmede gij al de brandende pijlen van de boze zult kunnen doven;

„En neemt de helm des heils aan en het zwaard des Geestes, dat is het woord van God.

President Kimball pauzeert even om een baby te bewonderen.

„En bidt daarbij met aanhoudend bidden en smeken bij elke gelegenheid in de Geest, daartoe wakende met alle volharding en smeking voor alle heiligen.” (Ef. 6:11-18.)

De profeet Joseph Smith sprak dan wel niet in dergelijke sportieve of militaire terminologie, maar hij heeft ons misschien wel de allerduidelijkste verklaring gegeven over de noodzaak ons geestelijk in te stellen zowel als over ons bewust zijn dat tijd en geduld een onderdeel vormen van de procesgang. De profeet heeft dit gezegd: „Wij geloven dat God de mens heeft geschapen met een verstand dat openstaat voor instructie en met een keuzebepaling die vergroot kan worden naarmate hij gehoor geeft aan en zich inzet voor het licht dat vanuit de hemel aan het intellect wordt gegeven; en dat hoemeer de mens de volmaking nadert, hoe duidelijker hij de dingen ziet, en hoemeer vreugde hij ervaart, totdat hij de kwaadaardigheden van zijn leven heeft overwonnen en alle verlangen naar zonde heeft verloren; en net als de oudtijdsen dat niveau van geloofsvertrouwen bereikt waar hij wordt omhangen met de macht en heerlijkheid van zijn Maker, en wordt opgenomen om bij Hem te verblijven. Maar wij geloven ook dat dit een station is dat nog niemand zomaar van het ene moment op het andere heeft bereikt.” (*History of the Church*, 2:8.)

Een deel van ons probleem bij ons streven naar een verhevener geestelijke instelling is het beseft dat er heel wat te doen is en dat we nog een hele achterstand hebben in te lopen. Volmaking is iets dat voor ons allen nog in het verschiet ligt; maar we kunnen op onze krachten kapitaliseren en beginnen waar we nu zijn, en streven naar het geluk dat kan worden gevonden als we de dingen van God navolgen. We moeten de raadgeving van de Heer indachtig zijn:

„Verflauwt daarom niet in goeddoen,

want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort.

„Ziet, de Here verlangt het hart van een gewillige geest; en in deze laatste dagen zullen de gewilligen en gehoorzamen het goede eten van het land Zion.” (LV 64:33-34.)

Ik heb het altijd als een bemoediging ervaren dat de Heer heeft gezegd dat het „de gewilligen en gehoorzamen (zullen zijn) (die) het goede eten van het land Zion . . . in deze laatste dagen.” Wij kunnen allemaal gewillig en gehoorzaam zijn. Als de Heer zou hebben gezegd dat de volmaakten in deze laatste dagen het goede van het land Zion zouden eten, denk ik dat er onder ons zouden zijn die het niet meer zagen zitten en zouden opgeven.

De profeet Joseph heeft gezegd: „Geluk is het oogmerk en doel van ons bestaan; en zal worden bereikt als wij het pad volgen dat ernaartoe leidt; en dat pad bestaat uit deugd, oprechtheid, geloofsgetrouwheid, heiligheid, en het onderhouden van alle geboden van God.” (*History of the Church*, 5:134-135.)

Waar we moeten beginnen is hier. De tijd om te beginnen is nu. We hoeven maar één stap tegelijk te doen. God, die „ons geluk als oogmerk” heeft zal ons voortleiden als kleine kinderen, en middels dat proces zullen wij tot volmaking komen.

Nog niemand van ons is volmaakt of heeft de in de sterfelijkheid grootst mogelijke geestelijke groei doorgemaakt. Iedereen kan en moet zich geestelijk ontwikkelen. Het evangelie van Jezus Christus is het goddelijk plan voor die geestelijke groei die eeuwig duurt. Het is meer dan alleen maar een gedragscode. Het is meer dan alleen maar een sociale orde. Het is meer dan alleen maar positieve denkpatronen over zelfverbetering en vastberadenheid. Het evangelie is de

reddende macht van de Heer Jezus Christus met zijn priesterschap en begeleiding en met de heilige Geest. Als we geloofsvertrouwen hebben in de Heer Jezus Christus en gehoorzaam zijn aan zijn evangelie, ons beetje bij beetje verder ontwikkelend, als we smeken om kracht, onze levenshouding en ambities op een hoger peil brengen, zullen we onszelf voorspoedig terugvinden in de kudde van de Goede Herder. Daarvoor is discipline nodig en training en steeds maar weer proberen en kracht. Maar zoals de apostel Paulus heeft gezegd: „Ik vermag alle dingen in Hem, die mij kracht geeft.” (Filip. 4:13.)

Een hedendaagse openbaring belooft: „Stel uw vertrouwen in die geest, die u

aanspoort goed te doen, ja, rechtvaardig te handelen, ootmoedig te wandelen, rechtvaardig te oordelen; dit is Mijn geest.

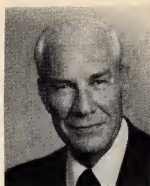
„Voorwaar, voorwaar zeg Ik tot u: Ik zal u van Mijn geest mededelen, Die uw verstand zal verlichten en uw ziel met vreugde vervullen;

„En dan zult gij, of hierdoor zult gij alles weten, wat gij ook van Mij verlangt en wat rechtvaardig is, en indien gij met vertrouwen in Mij gelooft, dat gij het zult ontvangen. (LV 11:12-14.)

Dat we de raadgeving zullen opvolgen zodanig te leven dat we de Geest Gods verkrijgen, bid ik nederig, in de naam van Jezus Christus, amen.

Ouderling Mark E. Petersen van de Raad der Twaalf identificeerde tekenen van de ware kerk gedurende zijn conferentie toespraak.

De erfenis van koninklijke gezinnen

Ouderling Royden G. Derrick
Lid van het Eerste Quorum van Zeventig

Wie in de Bijbel gelooft moet er geen moeite mee hebben te aanvaarden wat Joseph Smith heeft verteld aangaande het bezoek dat hij kreeg van een oudtijds Amerikaanse profet, Moroni. Dat vond plaats in de avond van 21 september 1823 in Manchester in de staat New York. Joseph Smith verhaalt:

„Hij droeg een los kleed van allerheerlijkste witheid . . . Zijn handen waren bloot, ook zijn armen tot iets boven de pols. Zijn voeten en benen waren ook tot iets boven de enkel onbedekt; evenals zijn hoofd en hals . . .

„Niet alleen dat zijn kleed buitengewoon wit was, maar de heerlijkheid van zijn verschijning ging alle beschrijving te boven en zijn gelaat was waarlijk de bliksem gelijk. De kamer was buitengewoon licht, maar niet zo helder als in zijn onmiddellijke nabijheid. Toen ik de eerste maal naar hem keek, was ik bevreesd; maar spoedig verliet de vrees mij. (JS 2:31-32.)

In de daaropvolgende conversatie instrueerde Moroni Joseph Smith betreffende waardevolle verslagen die hij veertien eeuwen geleden aan de aarde had toevertrouwd. Onder andere haalde hij aan uit het boek Maleachi, met een kleine afwijking:

„Ziet, Ik zal door de profet Elia het priesterschap aan u openbaren, eer dat de grote en vreselijke dag des Heren zal komen.

„. . . En Hij zal de aan de vaders gemaakte beloften in het hart der kinderen planten, en het hart der kinderen zal zich tot hun vaders wenden. Indien het niet zo ware, zou de ganse aarde bij zijn komst volslagen worden verwoest.” (JS 2:38-39.)

Kan de ernst van die boodschap dramatischer worden benadrukt? We moeten daaraan niet lichtvaardig voorbijgaan. Er wordt daardoor een heilige verantwoordelijkheid op onze schouders geplaatst. Op 3 april 1836 hadden Joseph Smith en Oliver Cowdery in de tempel te Kirtland een allerheerlijkste manifestatie. De opgestane Christus verscheen voor hen. Joseph Smith's beschrijving van de Zaligmaker toen behoort tot de allerwaardevolste in onze Schriften. (Zie LV 110:2-3.) Toen verscheen Mozes en droeg hun de sleutelmacht over van het bijeenbrengen van Israël; daarna Elias die de evangeliebedeling overdroeg; en tenslotte, de profet Elia, die aankondigde:

„De tijd is nu ten volle gekomen, waarvan werd gesproken bij monde van Maleachi, die getuigde dat hij (Elia) zou worden gezonden voordat de grote en verschrikkelijke dag des Heren komt - „Om het hart van de vaders tot de kinderen te wenden, en de kinderen tot de vaders, opdat de ganse aarde niet met een ban worde geslagen.” (LV 110:14-15.) mensen die voor het jaar 1900 zijn overleden. Dat zijn bijna allemaal namen

en de noodzakelijke sleutelmachten overdroegen voor het totstandbrengen van het werk van zaligmaking in deze laatste dagen.

Vanaf die dag tot nu tóe hebben de heiligen, als de omstandigheden dat toelieten, en zelfs als die het niet toelieten, tempels gebouwd, hun voorouders opgespoord, een genealogisch verslag samengesteld en de noodzakelijke zaligmakende verordeningen verricht voor hun eigen zaligmaking en die van hun voorgeslacht. Dat is het wenden van de harten van de kinderen tot de vaders, waarover Elia zowel als Maleachi hebben gesproken.

Ons is de verantwoording gegeven door de Heer om dit werk te doen voor iedere overledene. De praktijk is dat we op het ogenblik alleen tempelwerk verrichten voor mensen die langer dan vijftienennegentig jaar geleden zijn overleden, behalve als gezinsleden het werk doen.

Wij schatten dat er geschreven verslagen beschikbaar zijn van persoonsregisters en burgerlijke stand van zo'n zesmiljard mensen die voor het jaar 1900 zijn overleden. Dat zijn bijna allemaal namen van mensen die hebben geleefd tussen 1200 en 1900. Van die zesmiljard hebben we de gegevens van eenmiljard op microfilm vastgelegd en voor ongeveer zevenenvijftigmiljoen het tempelwerk gedaan. Wij schatten dat er op het ogenblik twee-eneenhalfmiljard gegevens over personen kunnen worden verworven, en we gaan ervan uit dat als meer landen hun grenzen voor ons openstellen wij er nog eens twee-eneenhalfmiljard zullen verkrijgen. Ieder jaar leggen we honderdmiljoen extra namen vast op microfilm en slaan die op. Tegen de achtergrond van de grote waarde van die verslagen is dat een groots dienstbetoon, niet alleen jegens de kerk, maar jegens de gehele wereld. Jarenlang zijn we voor het verkrijgen

van namen voor plaatsvervangend tempelwerk voornamelijk afhankelijk geweest van genealogisch onderzoek door families en individuele personen. Met uitzondering van enkele adellijke geslachten is het bijeenzamelen van namen door middel van genealogisch onderzoek op familieschaal een tijdrovende en niet erg doelmatige zaak. Bij voorbeeld, in een onlangs gehouden voordracht schatte ouderling J. Thomas Fiens dat hij wel 348 verre neven heeft die dezelfde achter-achter-overgrootvader hebben. Als die allemaal naar gegevens zouden zoeken van die ene man, zou er een ongekende hoeveelheid onnodige moeite worden gedaan.

Wij complimenteren u, en allen die zijn heengegaan, die zo ijverig hebt gezocht naar uw voorgeslacht. Uw pogen, geloofsvertrouwen en vlijt hebben gezorgd voor een solide fundament waarop met dit werk kon worden voortgegaan. U heeft ervoor gezorgd dat de stad waarin het hoofdkwartier van onze kerk zetelt de faam van genealogisch wereldcentrum heeft verworven. Die reputatie die u heeft opgebouwd heeft deuren opengezet waardoor het werk zich heeft kunnen uitbreiden, deuren die anders wellicht gesloten zouden zijn gebleven.

Het is onwaarschijnlijk dat we het tempelwerk kunnen afmaken als we afhankelijk blijven van alleen maar individueel onderzoek. De laatste jaren hebben we ons in het computertijdperk begeven. Nieuwe technieken ontwikkelen zich snel. De tijd is voor ons aangebroken dat we ons voordeel doen met dat opzienbarende mechanisme dat de Heer ons ter beschikking heeft gesteld.

Verleden jaar hebben we het naaminzamelingsproject bekendgemaakt. Ringen hebben units in het leven geroepen die namen voor gebruik in de tempel inzamelen vanaf microfilms die in onze gewelven zijn opgeslagen. De geboekte

Conferentie bijwoners gebruiken hun tijd goed, terwijl ze wachten om de Tabernakel binnen te gaan voor de priesterschapsvergadering.

voortgang is verheugend. Wij hebben er vertrouwen in dat de zich ontwikkelende technologie zal uitmonden in een verdere kostenafname en verminderde inspanning waardoor we in staat worden gesteld zelfs nog meer klaar te maken. Leden hebben geïnformeerd wat hen *nu* te doen staat ter vervulling van deze opdracht die de Heer ons door zijn profeten heeft gegeven. Ons antwoord op die vragen luidt:

1. Maak uw gezinslijsten en stamboomlijst in het kader van het viergeneratieproject compleet. Vergelijk wat u heeft met dat wat uw broers en zussen hebben om zeker te zijn dat alles goed is ingevuld. Dan moet alleen één van u een stel lijsten, waar op de eerste regel alle broers en zussen staan vermeld, inzenden aan de Genealogische Vereniging, te beginnen op 1 juli 1979 en op zijn laatst op 1 juli 1981.

2. Houd u regelmatig bezig met tempelverordeningen.

3. Als u daartoe wordt uitgenodigd, zet u dan in voor het naaminzamelingsproject van uw ring.

Er is nog iets waaraan we meer aandacht moeten schenken dan we in het verleden hebben gedaan:

4. Schrijf een persoonlijke en een familiegeschiedenis.

De televisieserie die gemaakt is van de film „Roots,” en meer recentelijk „Roots II,” heeft een belangstelling losgemaakt voor persoonlijke en familiegeschiedenissen waarvan de deskundigen geloven dat die zal aanhouden. Eén van de grote televisiestations heeft onlangs die verwachting uitgesproken en heeft met onze medewerking een documentaire over dit onderwerp gefilmd. In 1980 zal onze wereldconferentie over documenten zich toespitsen op het schrijven

van persoonlijke en familieverlagen. Daardoor krijgen leden van de kerk en andere mensen de kans te leren hoe dat moet worden gedaan. Daartoe zijn deskundigen van over de gehele wereld aanwezig.

Hebt u er ooit van gedroomd dat u tot een koninklijke familie behoort? Een koninklijke familie draagt het gezag als zodanig op te treden een gezag dat is ontleend aan iemand die het recht heeft een dergelijke eer te verlenen. U heeft ook zo iemand die een dergelijke waardigheid bekleedt bij u thuis. Toen de apostel Petrus op een keer de heiligen van zijn tijd toesprak, zei hij: „Gij . . . zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom.” (1 Pet. 2:9.) Hebt u in uw gezin niet datzelfde koninklijke priesterschap?

Een koninklijke familie is een familie waarvan de leden eerlijk zijn, waarheidsgetrouw, weldadig, deugdzaam, matig, geduldig, liefdadig, nederig, ijverig, belesen, wetsgehoorzaam. De Heer heeft gewaarschuwd: „Maar ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen.” (LV 93:40.) Hij heeft ons ook de instructie gegeven: „En zij moeten hun kinderen . . . leren bidden en oprecht voor de Here wandelen.” (LV 68:28.) Verder heeft Hij nog gezegd: „Put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof.” (LV 88:118.) Een koninklijke familie is een familie met goed gedisciplineerde ouders en kinderen die hun lusten in bedwang houden. Wie dit doet belooft de Heer: „En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven . . . zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten.” (LV 89:18-19.)

Een koninklijke familie is een voorbeel-

dige familie. Zij stellen een voorbeeld dat andere families kunnen navolgen. De Zaligmaker heeft gezegd, toen Hij zijn geloofsgetrouwe volgelingen toesprak: „Gij zijt het licht der wereld. Een stad, die op een berg ligt, kan niet verborgen blijven.

„Ook steekt men geen lamp aan en zet haar onder de korenmaat, maar op de standaard, en zij schijnt voor allen, die in het huis zijn.

„Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.” (Matt. 5:14-16.)

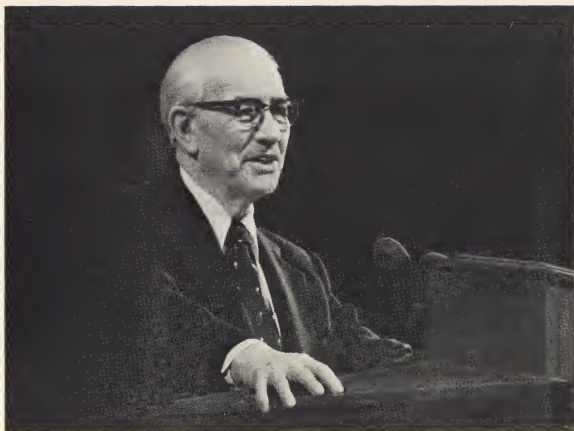
„Wij allemaal kunnen tot een koninklijk gezin behoren als we die dingen willen doen die in het koninkrijk Gods karakteristiek zijn voor vorstelijke personen.”

Een koninklijke familie is een familie die een erfenis heeft. Veel van onze kerkgezinnen hebben een erfenis die afstamt van de pioniers. Andere gezinnen in de kerk hebben andere nalatenschappen geërfd waarop ze met recht trots kunnen zijn. In onze leefgemeenschap wordt een erfenis het best vereeuwigd door een familiegeschiedenis. Elkaar opvolgende geslachten moeten familiegeschiedenissen up to date houden. Bovendien moeten alle gezinsleden een dagboek bijhouden aan de hand waarvan een persoonlijke geschiedenis kan worden geschreven. President Kimball heeft een dagboek bijgehouden, en aan de hand daarvan is een boek geschreven over zijn persoon, dat een waardevolle bijdrage vormt voor de kerkelijke literatuur.

Een persoonlijke geschiedenis wordt als een familieschat die de kinderen in staat stelt de deugden en karaktertrekken van hun voorouders na te streven. Hun voorouders worden de David, Simson, Mozes en Abraham van hun geslachtslijn. Het schrijven van familie- en persoonlijke geschiedenissen wordt populair. Meer en meer mensen over de gehele wereld krijgen belangstelling in wat voor hen een opwindend tijdverdrif is, maar voor ons een heilige taak. Metterdaad wenden de harten van de kinderen zich tot de vaderen.

Een koninklijke familie beperkt zich niet noodzakelijkerwijs tot de politieke koninkrijken die de volkeren in de wereld regeren. Ook u kunt behoren tot een koninklijke familie. Als u nog niet die

dingen hebt gedaan die uw gezin tot een koninklijk gezin doen zijn, begin er dan vandaag nog mee, zodat komende generaties in uw familie getrouw zullen zijn aan die beginselen die kenmerkend zijn voor vorstelijke personen in het koninkrijk Gods. De door u in praktijk gebrachte zelfdiscipline verrijkt het leven van uzelf en dat van uw gezinsleden. Ik bid dat u die verrijking in uw gezin mag inbouwen en dat die zal verduurzamen voor komende generaties, opdat wij, metterdaad een uitverkoren geslacht mogen zijn, een koninklijk priesterschap - ja, een koninklijke familie in het koninkrijk Gods - zodat de wereld bij zijn komst niet volslagen zal worden verwoest. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Christus volgen ter overwinning

Ouderling Hartman Rector jr.
van het Eerste Quorum der Zeventig

Het is een eer en voorrecht u vandaag in de naam van de Heer Jezus Christus te mogen groeten. Zijn scheppingswerk gaat ons allen aan. En zijn verlossingswerk strekt zich uit tot iedereen die ooit op deze aarde heeft geleefd of er ooit nog op zal leven.

Hij is de enige mens wiens leven hier op aarde volkomen geslaagd is. Hij werd net als wij in alle dingen verzocht, maar toch leefde Hij zonder zonde (zie Heb. 4:15), en derhalve heeft Hij het mogelijk gemaakt dat ook wij onze overwinning over zonde en dood behalen.

Omdat wij, wij allemaal, de uitnodiging hebben ontvangen om Christus te volgen ter overwinning, kan het niet anders of wij moeten ons terdege gaan beseffen op welke manier Hij zijn werk heeft volbracht, en proberen zijn voorbeeld na te volgen. Natuurlijk zullen wij nooit in staat zijn te doen wat Hij heeft gedaan, deels omdat zijn werk en oogmerk verschillen van de onze. Hij is de Zaligmaker en wij zijn degenen die zaligmaking ondergaan. Hij is de Middelaar tussen God en mens; wij zijn degenen ten behoeve van wie Hij bemiddelt. Hij is de Verlosser; wij zijn de verlostten. En zo zijn er nog veel meer verschillen aan te voeren, eindelijk veel waarschijnlijk. Wat de Meester tegen Mozes zei is de som van zijn werk op aarde: „Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot

stand te brengen.” (Mozes 1:39.) Hij heeft het onsterfelijk deel van dat werk al volbracht - de opstanding is een realiteit en *iedereen* zal daar deel aan hebben.

Doch, ons is toegestaan, wij worden ertoe aangezet, ja, ons is geboden de helpende hand te bieden bij het totstandbrengen van het eeuwige leven van de mens, hetgeen, vanzelfsprekend, het gevolg is van zijn grootse werk. Zijn belofte aan ons dat wij dingen kunnen doen die Hij kan doen, en grotere dingen (zie Joh. 14:12), houdt ons alert, en stimuleert de verwondering van iedereen die de Schriften leest.

Als we de Schriften erop nalezen is het leven van Christus een grote succesformule. Ik weet zeker dat ik niet volledig begrijp wat Hij allemaal heeft gedaan en onderricht, maar ik wil u graag deelgenoot maken van vijf fundamentele beginselen die ik in mijn bestudering van de Schriften heel duidelijk ben gaan zien: 1. *Geloof dat u het kunt*. Dit is het eerste belangrijke beginsel. Alles is mogelijk voor hen die geloven (zie Mark. 9:23). Ongetwijfeld moeten we eerst in iets geloven voordat we dat willen. En God geeft de mens naar zijn verlangen (zie Hand. 29:4). Als het verlangen sterk genoeg is, is succes verzekerd.

Dit beginsel houdt ook in geloven in jezelf. Gevoel van eigenwaarde is bij welslagen van vitaal belang. Gevoel van eigenwaarde verschilt van eigendunk - ei-

gendumk is de meest noodlottige ziekte die er is. Iedereen wordt er ziek van behalve degene die het heeft. Het is buitengemeen belangrijk dat u tevreden bent met uzelf. Ik weet zeker dat u alleen maar tevreden kunt zijn met uzelf als u naar beste kunnen bezigt. Het staat voor mij ook vast dat niemand emotioneel of fysiek gezond kan zijn tenzij hij zich houdt aan de geboden en God de dingen doet toekomen die van God zijn. Ik heb niet gezegd dat die gehoorzaamheid u tevreden doet zijn over alles wat u bewerkstelt - dat gebeurt mij maar zelden; ik weet zeker dat ik beter kan in mijn werk. Maar als ik de zijde van de Heer heb gekozen en mij houdt aan de fundamentele geboden, ben ik tevreden met mezelf, zie ik mezelf als een waardig kind van God en ervaar ik mezelf als erg positief.

Hoe kunnen we in het positieve iets tot stand brengen? Heel eenvoudig door alle negatieve woorden en zinnen uit uw woordgebruik te verbannen. Weiger negatief te *denken* want zoals iemand „in zijn hart denkt, zo is hij.” (Naar Spr. 23:7 in King James Version.) Weiger ook negatief te *spreken*. Nu bent u een optimist geworden in plaats van een pessimist. Er bestaat een groot verschil tussen een optimist en een pessimist - de ene is positief, iemand die gelooft; de ander is negatief, iemand die twijfelt. Een optimist is iemand, zoals u waarschijnlijk wel weet, die zegt als zijn schoenen tot op de draad zijn versleten en hij geen andere heeft om aan te trekken: „Zo, nu sta ik weer met beide voeten op de grond.” De pessimist zegt: „Ik geloof het niet eerder dan dat ik het zie.” De optimist zegt: „Ik geloof het en dan zie ik wel verder.”

In een crisissituatie komt de optimist in actie; de pessimist wacht op de dingen die komen gaan. De Heer heeft voldoende bewijsmateriaal aangedragen om mij er van te overtuigen dat als je iets niet

doet, je het in feite ook niet hebt gewild. „Bidt altijd, en weest gelovig,” zegt de Here. (LV 90:24.)

Geloofsvertrouwen, het eerste beginsel van het evangelie, begint met *geloof*. Wat de mens kan begrijpen, dat kan hij bewerkstelligen. Geloof dat u het kunt. 2. *Zie op naar de Heer voor uw zegeningen*. „Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond -

„En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond.” (LV 130:20-21.)

„De Heer vraagt dat wij geloven dat we het kunnen, naar Hem opzien voor zegeningen, ons de opoffering getroosten, dat wij het wonder tegemoet zien en het dan in nederigheid ontvangen.”

Wij halen die tekst dikwijls aan, maar al te vaak blijkt dat we er niet in geloven. Het blijkt dat we eerst alle andere bronnen uitproberen - de landsregering, de gemeente, onze familie, onze vrienden. In het zendingswerk verwachten we dat de leden de noodzakelijke adressen geven waar we kunnen onderrichten. Ik heb zendingen tegen mij hun nood horen klagen: „Ze hebben mij helemaal geen adressen gegeven, dus had ik niemand die ik kon onderrichten.” Mijn antwoord „O, zit dat zo. Je gaat me toch niet vertellen dat je het werk des Heren gaat laten mislukken omdat zij niet hebben gedaan wat ze moesten doen. Vergeef en vergeet als zij falen, maar zorg dat *jij zelf* niet faalt. Werk, ga langs de

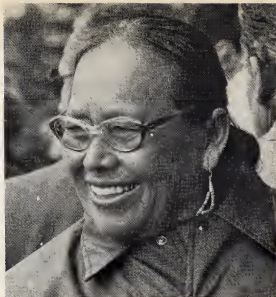
deuren, maak je uren vol. De Heer is betaalmeeester."

Wij moeten naar de Heer opzien voor onze zegeningen, onder andere omdat Hij alles in eigendom heeft - de wereld en alles en iedereen in en op de wereld. (Zie Ps. 24:1.)

Als u geen verwijzingen hebt om te onderrichten, ga dan langs de deuren of maak contacten in het winkelcentrum of op de hoek van de straat, of wat ook. Wees daar waar u moet zijn als u er moet zijn. Als u daar bent *waar* u moet zijn *als* u er moet zijn, put u vertrouwen uit die handelwijze - de kerkleden zouden het maar wat fijn vinden als dergelijke competente zendelingen hun vrienden zouden onderrichten. Ik heb zendelingen gehad die rapporteerden: „President, wij hebben onze contact-uren volgemaakt. Die zijn niet tot stand gekomen door langs de deuren te gaan, maar vanuit totaal onverwachte bron. Het was net alsof ze uit de boom of uit de lucht kwamen vallen.” Ongetwijfeld kwamen die van de Heer. Zie op naar de Heer voor uw zegeningen. Hij alleen is de gever van iedere gave die goed, en elk geschenk dat volmaakt is. (Zie Jac. 1:17.)

3. *Getroost u de opoffering.* Bij de Heer is „niets voor niets.” Zegeningen komen door gehoorzaamheid aan de wet waarop ze zijn gegrond. (zie LV 130:21.) De Heer vereist opoffering, dat betekent iets boven en meer dan het minimum. De Heer had het over de „tweede mijl” en zei ons dat we die moesten afleggen. (Zie Matt. 5:41.) Waarom? Omdat Hij ons wil zegenen. Dus stopt Hij alle zegeningen in de tweede mijl, maar wij moeten daar gaan waar die zegeningen zijn voordat we ze kunnen krijgen.

De eerste mijl zijn we verschuldigd; daar krijgen we voor betaald. Nog niet zolang geleden zei ik dat tegen een zending die nauwelijks het minimum haalde. Hij

antwoordde: „Betaald? Ik krijg helemaal niet betaald.”

Ik zei: „Zo? Je kunt toch ademhalen?” „Ja.”

„Denk jij dat je dat zomaar is komen aanwaaien?” Koning Benjamin zegt dat de Heer je van dag tot dag bewaart door je adem te verlenen - zelfs door je van het ene ogenblik tot het andere te ondersteunen.” (Zie Mos. 2:21.) Zeggen wij de Heer ooit dank voor het feit dat we kunnen ademen? Nee, gewoonlijk niet, behalve als we in een situatie terecht komen waarin we niet kunnen ademhalen. Dan roepen wij Hem in paniek aan.

Nog een definitie van opoffering is dat we, in plaats van eindeloos te doen wat wij willen doen, moeten doen wat de Heer wil dat we doen. Als we weten dat opoffering de zegeningen des hemels brengt, moeten we dus opgewekt alle dingen doen die in ons vermogen liggen om het werk van de Heer tot stand te brengen, alles in het werk stellen. Dan mogen wij „onbewogen staan met de volste verzekering, de zaligheid Gods en de openbaarmaking van Zijn arm te zullen zien. Voorzeker, in het werk des He-

ren geldt, dat, wat we doen nadat we vinden dat we genoeg hebben gedaan, echt meetelt voor Hem, want dan gaan de zegeningen stromen. Opdat u niet zult denken dat dit mijn bedenksel is zal ik u voorlezen wat ik beschouw als de allerheiligste schriftuur van alles dat is geschreven over dienstbaarheid in het koninkrijk.

De Meester heeft gezegd: „Geeft en u zal gegeven worden: een goede, gedrukte, geschudde, overgelopen maat zal men in uw schoot geven. Want met de maat, waarmede gij meet, zal u wedergemeten worden.” (Luc. 6:38.) Als de Meester zegt, „Geeft en u zal gegeven worden,” betekent dat, dat als u wilt ontvangen, u eerst zult moeten geven. Dat is dus anders dan tienden betalen, want daar ontvangt u eerst en geeft dan tien procent terug. Hier zegt de Meester ons eerst te

geven; daarna zullen we ontvangen. „Welnu, *hoeveel* krijg ik dan wel?” (Daar draait het altijd om, nietwaar?) De Heer zegt ons hoeveel. Zijn woorden zijn: „een goede, gedrukte, geschudde, overlopende maat . . .” Klinkt niet gek, vindt u ook niet? Hij zegt verder: „zal men in uw schoot geven.” Men? Ik dacht dat u zei dat het de *Heer* was? Ja, het is de Heer ook, maar Hij gebruikt altijd „men” (= de mensen). Als u de Heer om openbaring bidt, stuurt hij waarschijnlijk uw bisschop met het antwoord. Het is echt niet nodig dat u door een engel wordt opgezocht zolang u uw bisschop heeft. De Heer gaat verder: „Want met de maat, waarmede gij meet, zal u wedergemeten worden.”

Als u een zegening van de Heer wilt hebben, plaats dan iets op het altaar. Geestroost u de opoffering.

Zuster Camilla Kimball, echtgenote van President Kimball, en zuster Barbara B. Smith, algemeen presidente van de Zustershulpvereniging.

4. *Zie een wonder tegemoet.* Maar al te dikwijls *verwachten* wij echt geen wonder. We zien er niet naar uit, en dus herkennen wij het niet als het komt. De Heer heeft bevolen dat wij het evangelie moeten uitdragen aan „alle natiën, geslachten, talen en volken.” (LV 77:8.) Dus bidden we de Heer om een wonder dat die barrières zal neerhalen die ons tegenhouden van binnengaan in die landen waaruit wij op het ogenblik worden geweerd. Maar zijn we eigenlijk wel echt bezig met het versnellen van de voorbereiding van onze jongemannen die klaar moeten zijn als die barrières zijn verdwenen? Tenzelfdertijd moeten we niet voorbijgaan aan onze behoefte aan assistentie - de assistentie die wij van de Heer moeten hebben - om de barrière af te breken naar onze naaste buurman.

De Heer heeft duizenden gevallen van bekering in het vooruitzicht gesteld. Ik vrees dat we er geen idee van hebben wat dat betekent. De minimum verwachting die we ervan moeten koesteren is dat sommige ringen vijftig tot honderd mensen per week zullen moeten dopen. Dat kan - dat weet ik uit ervaring - maar dat kan nooit als we het doopvont maar eenmaal per week laten gebruiken.

Dat kan nooit als de leden wachten tot de zendingen alle nieuwe bekeerlingen vinden, onderrichten en integreren.

Ieder lid moet erbij betrokken zijn. Luister naar het woord des Heren door zijn profeet: „Vader(s), u moet de leiding nemen . . . Kies onder gebed samen met uw gezin een of twee gezinnen uit met wie u vriendschap wilt sluiten. Stel vast wie van uw familieleden (en) vrienden u met de kerk in aanraking wilt brengen. Misschien kunt u een gezinsavond organiseren op een andere avond dan de maandagavond, of samen iets doen. Als die gezinnen dan blijken belangstelling te hebben, moet u via uw zendingsleider in de wijk of gemeente, hen samen met de

zendingen bij u thuis uitnodigen om hen deelgenoot te maken van de boodschap van de herstelling.” (Spencer W. Kimball, *I Need A Friend: A Friendship Guide for members of the Church* folder, 1977, blz. 1.) Doe dat! En ik be loof u dat het wonder der bekering bij u thuis zal plaatsvinden.

Om te spreken met de woorden van president Kimball, die duizenden gevallen van bekering kunnen nooit werkelijkheid worden zolang we blijven wachten op „de natuurlijke langzame groei die komt door natuurlijk en gemakzuchtig bekeringswerk.” „Natuurlijk en gemakzuchtig,” die twee woorden betekenen dat we gaan zitten wachten totdat er iemand komt die iets over de kerk wil weten.

Voorts zei hij: „Broederen, de geest van het werk moet *urgentie* zijn! (Aangehaald uit Grant Von Harrison, *Missionary Guide*, 1977, blz. 59.)

En we moeten onze zendingen en heiligen doordringen van de geest van het *nu!* Toen de Heer zei: „Gooi er nog een schepje bovenop, schroef het tempo op, reik verder dan het dichtsbijzijnde doel, kijk verder dan uw neus lang is, en vergroot uw vermogen,” bedoelde Hij eigenlijk te zeggen: „verwacht een wonder,” want die dingen zijn de stof waarvan wonderen worden gemaakt.

. De profeet zegt: „DOE HET,” en hij geeft erbij aan dat NU de tijd ervoor is. En zie een wonder tegemoet.

5. *Ontvang het wonder in grote nederigheid.* Weet dat niet *u* het hebt gedaan. De Heer heeft het gedaan. „Uw zij de heerlijkheid, in der eeuwigheid. (Mozes 4:2.) O, nederigheid is zo ontzettend belangrijk. Alleen als we nederig zijn kan de Heer ons leiden. „Wees nederig, en de Here, uw God, zal u aan de hand leiden, en u antwoord geven op uw gebeden.” (LV 112:10.)

Het welslagen in de ene maand recht-

vaardigt ons niet op te houden en ons te gaan zitten verlekken in wat we hebben bereikt, nee, het moet eerder dienen als drijfveer tot het de volgende maand bereiken van een groter en edeler doel in de naam des Heren. Want om met Nefi te spreken: „Want wij weten, dat wij na alles, wat wij kunnen doen, slechts door genade zalig worden.” (2 Ne. 25:23.)

Zoals ik het zie is de grote succesformule van de Meester om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen:

Ten eerste, *geloven dat u het kunt*. De Meester heeft gezegd: Hiertoe ben Ik in de wereld gekomen: „zijn leven te geven als losprijs voor velen.” (Matt. 20:28.)

Ten tweede, *zie naar de Heer op voor zegeningen*. De Meester heeft ook gezegd: „En nu, verheerlijk Gij Mij, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was.” (Joh. 17:5.)

Ten derde, *getroost u de opoffering*. De

woorden des Heren zijn: „Ik ben de goede herder. De goede herder zet zijn leven in voor zijn schapen.” (Joh. 10:11.)

Ten vierde, *zie een wonder tegemoet*. De Heer heeft gezegd: „Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, de ure komt en is nu, dat de doden naar de stem van God zullen horen, en die haar horen, zullen leven.” (Joh. 5:25.)

En ten vijfde, *ontvang het wonder in grote nederigheid*. „Jezus dan antwoordde en zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, de Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen.” (Joh. 5:19.) En: „Jezus antwoordde hun en zeide: Mijn leer is niet van Mij, maar van Hem, die Mij gezonden heeft.” (Joh. 7:16.)

Ik betuig u dat deze formule in het werk des Heren doelmatig is, en ik ben er zeker van dat die ook overal elders werkt. In de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Dit is een dag van opoffering

Ouderling Ezra Taft Benson
President van de Raad der Twaalfen

Mijn geliefde broeders en zusters, nederig en dankbaar begin ik aan deze opdracht met een gebed in mijn hart dat wat ik spreek onze vastberadenheid zal vergroten van het leven volgens het beginsel van opoffering als eerste vereiste voor een godvruchtig leven, want dit is een dag van opoffering.

In september 1831 heeft de Heer gezegd: „Ziet, tot aan de komst van de Zoon des Mensen wordt de tijd ‚heden’ genoemd, en voorwaar, *het is een tijd van opoffering . . . van Mijn volk.*” (LV 64:23, cursivering toegevoegd.)

De profeet Joseph Smith heeft de navolgende woorden geschreven voor de *lezingen over geloofsvertrouwen* betreffende het beginsel van opofferingen:

„Laten we hier vaststellen dat een godsdienst die geen opoffering vereist van alle dingen, nooit voldoende kracht kan opbrengen om het voor leven en zaligmaking noodzakelijke geloofsvertrouwen op te leveren.” (*Lezingen over Geloofsvertrouwen*, 6:7.)

Ik heb over dit beginsel nagedacht en ik denk dat onze voorvaders ons een nalatenschap hebben gegeven van geloofsvertrouwen en opoffering.

Ik zie vader Abraham zijn zoon Izaäk als offerande offeren.

Ik zie zijn achterkleinzoon, Jozef, die hoewel in verleiding gebracht in zijn jeugd jaren, de verlokkingen van de wereld heeft opgeofferd.

Ik zie vader Lehi, die alles achterliet om naar het land van belofte toe te komen. Ik zie de grondleggers van de Verenigde Staten, die hun leven, hun fortuin en heilige eer hebben ingezet - en sommigen hebben met hun leven moeten betalen. Ik zie een Joseph van deze tijd zijn karakter, reputatie, eer, erkenning, goede naam, huis, landerijen, familie en, ten slotte, zijn leven opofferen om der wille van de waarheid.

Ik zie de eerste pioniers die landerijen, bezittingen en leefgemeenschap achterlieten om naar deze bergvalleien (Utah) toe te komen.

Ik zie de Zoon van God, die een oneindig, eeuwig offer bracht opdat wij door ons waardig zijn weer met onze hemelse Vader zouden kunnen samenleven.

Ja, en ik zie ook het geloofsvertrouwen, de toewijding en opofferingen van duizenden - ja, tienduizenden - geloofsgetrouwe heiligen die ons zijn voorgedaan. Ik stem volledig in met de volgende woorden van de profeet Joseph Smith: „Mensen die denken dat ze erfgenamen zijn met degenen . . . die alles wat ze hadden hebben opgeofferd, hebben het mis, tenzij zij, *insgelijks*, Hem dezelfde offerande brengen.” (*Lezingen over geloofsvertrouwen*, 6:8; cursivering toegevoegd.)

Ik herhaal: Dit is een dag van opoffering, en de kans daartoe is altijd aanwezig. Vandaag wil ik volstaan met het

noemen van vier manieren waarop dit principe in praktijk kan worden gebracht.

Ten eerste, *als u zich wilt opofferen, moet u zich alle niet goddelijke dingen ontzeggen*. Dit geldt voor leden zowel als voor niet-leden, want allemaal zijn we kinderen van onze hemelse Vader, die erg graag wil dat wij worden zoals Hij. Moroni, een profeet uit het Boek van Mormon, beschrijft hoe: „Komt tot Christus, en wordt in Hem volmaakt, en *onthoudt u van alle goddeloosheid*; en indien gij u van alle goddeloosheid zult onthouden, en God liefhebben met al uw macht, verstand en sterkte, dan is Zijn genade u genoeg, opdat gij door Zijn genade volmaakt in Christus moogt zijn.” (Moro. 10:32; cursivering toegevoegd.)

De Heiland zelf heeft gezegd: „Bekeert u, al gij einden der aarde, en *komt tot Mij* en wordt in Mijn naam gedoopt, zodat gij door het ontvangen van de heilige Geest moogt worden geheiligd, opdat gij ten laatste dagen vlekkeloos voor Mij moogt staan.” (3 Ne. 27:20; cursivering toegevoegd.)

Onszelf alle niet goddelijke dingen ontzeggen betekent komen tot Christus door verordeningen en verbonden om ons te bekeren van alle zonden die de geest des Heren verhindert in ons leven een vooraanstaande plaats in te nemen. Onszelf alle niet goddelijke dingen ontzeggen betekent „de Here uw God een offer in gerechtigheid brengen, namelijk het offer van een gebroken hart en een verslagen geest.” (LV 59:8.)

Het betekent de bereidheid persoonlijke slechte gewoonten op te geven, zoals roken, drinken, vuilspreken, opvliegendheid en onzedelijk gedrag - gewoonten die er de oorzaak van zijn dat wij, de kinderen van God, minder zijn dan waartoe we in staat zijn.

Ik heb fijne, fatsoenlijke mannen ge-

kend, in de kerk en daarbuiten, die vanwege de een of andere slechte gewoonte, groter geluk en meerdere vooruitgang in hun leven in de weg hebben gestaan. Eén van die vooraanstaande mannen, die wel inzag wat de kerk allemaal te bieden heeft doch nooit is toegetreden, zei op een keer tegen mij, met een sigaar tussen zijn vingers: „Ezra, wat is jouw verlossende ondeugd?” Dat was de eerste keer dat ik een dergelijke uitdrukking hoorde. Broeders en zusters, er bestaan *geen* verlossende ondeugden vanuit het oogpunt des Heren - alleen maar verlossende deugden!

Als we nog geen aanstalten hebben gemaakt om tot Christus te komen met een gebroken hart en een verslagen geest, en ons nog niet hebben bekeerd van onze zonden, kunnen we dat nu doen. Ik zou willen dat ons gebed dezelfde gevoelswaarde aan opoffering zou kennen als tot uitdrukking wordt gebracht door een oudtijds koning uit het Boek van Mormon, die smeekte: „O God, . . . wilt Gij u dan aan mij bekendmaken, en ik zal *al mijn zonden nalaten* om U te kennen.” (Alma 22:18; cursivering toegevoegd.)

Ten tweede, *als u zich wilt opofferen, moet u bereid zijn een zending te vervullen*. Over het vervullen van een zending heeft president Kimball gezegd: „Hoe zelfzuchtig en gedachtenloos is het voor een jongeman om tot wasdom te komen, zijn tijd te besteden aan zijn werk en beroep, en niet bereid te zijn zijn Schepster te dienen in deze allerbelangrijkste vorm van dienstbaarheid die er bestaat.” (Seminar voor regionale vertegenwoordigers, 30 sept. 1977.)

Al te veel van onze jongemannen zijn nog niet vastbesloten twee jaar van dienstbaarheid aan de Heer te geven. Ik spreek in het bijzonder tot jullie jongens, die wonen in de Verenigde Staten en Canada, de gastgevende landen vanwaar het evangelie zich moet verspreiden on-

der andere volkeren. Jullie plukken de vruchten van een niet eerder in de geschiedenis gekende welvaart, maar sta je er wel eens bij stil dat één van de redenen dat de Heer je onder dergelijke gunstige omstandigheden naar de aarde heeft gezonden is, dat je je talenten, opleiding en geld zou kunnen aanwenden om anderen met het evangelie te zegenen?

Toen ik onlangs in Zuid Amerika was om enkele landen toe te wijden en de eerste ringen in Bolivia en Paraguay te organiseren, heb ik een bezoek gebracht aan het opleidingscentrum voor zende-

Opoffering is een eerste vereiste voor een godvruchtig leven - met inbegrip van de opoffering die voortvloeit uit bekering en toewijding aan God.

lingen in Sao Paulo in Brazilië. Er werd mij medegedeeld dat de meeste Zuidamerikaanse jongens die naar het opleidingscentrum kwamen zich daarvoor grote offers moesten getroosten; al hun gespaarde geld was ermee gemoeid. Hoewel de afdeling zending aanbeveelt dat elke jongeman ten minste zes witte overhemden meebrengt, hadden de meesten van deze zendingelingen, deze zonen van Lehi, er maar één of misschien twee. Maar daarbij brachten ze ook nog een grote toewijding en liefde voor de Heer mee. En hun zegeningen zullen de door hun gebrachte offers ruimschoots overtreffen. Nooit kunnen wij de Heer bij ons in de schuld krijgen.

Jongens, de volgende woorden van president Kimball moet jullie persoonlijk motto zijn: „Iedere mannelijke heilige der laatste dagen die daartoe waardig en in staat is moet een zending vervullen.”

(*De Ster*, sept. 1974.) Wij vragen jullie om het offer te brengen. Wij noemen het een offer omdat we er geen beter woord voor weten. Het is een investering. Schrijf in voor dit grootste dienstbetoon wat er bestaat. Ontduik die taak niet. Zoek geen uitvluchten. We nodigen jullie uit om je in te lijven in het leger van 28.000 zendingelingen, een leger dat dagelijks in aantal nog toeneemt. Je werk zal bestaan uit het verkondigen van de boodschap van de herstelling tot de wereld. Wees ervan overtuigd dat wij vertrouwen in en liefde voor jullie hebben. Wij rekenen erop dat je die zending vervult.

Ten derde, *als u zich wilt opofferen, heilig dan uw huwelijk in het huis des Heren*. Tijdens mijn verblijf in Zuid Amerika, werd ik getroffen door de opofferingen die veel van onze heiligen zich getroosten om hun gezin voor eeuwig te laten verzegelen. Ik heb tranen van dankbaarheid geplengd toen ik hoorde vertellen over hoe dat zoal ging. Eén van onze ringpresidenten ging vanuit Lima in Peru met zijn gezin naar de tempel in Sao Paulo in Brazilië. Die reis duurt normaaliter negen dagen per bus, maar vanwege busstakingen en andere moeilijkheden hebben ze er twee weken over gedaan. Toen dat gezin in Sao Paulo aankwam woonde het de eerstmogelijke dienst bij en werd de verzegelingsplechtigheid voltrokken. Toen maakten ze zich weer onmiddellijk klaar voor vertrek. De tempelpresident vroeg ze of ze 's nachts zouden overblijven. De vader zei dat het gezin gelijk weer weg moest omdat ze niet voldoende geld hadden voor logies en eten. Hij zei dat ze dagenlang zouden moeten reizen zonder eten. Het gezin werd overgehaald om die nacht nog te blijven en voor hun vertrek een goed ontbijt te nuttigen. Die situatie staat model voor de geest van opoffering van veel van onze heiligen in de hele wereld.

Nu, jongemannen en jonge vrouwen van de kerk, wil ik open tot jullie iets zeggen. Als je trouwt, is dat niet alleen maar jouw beslissing, maar je beslist ook voor de kinderen die je krijgt en latere generaties. Ieder kind dat in een gezin van heiligen der laatste dagen wordt geboren heeft er recht op te worden geboren *onder het verbond* van de tempelzegeningen.

Ik zal jullie iets vertellen over iets dat heel erg heilig is. Beeld je een kleine, prachtig aangeklede kamer in - zoiets als een mooie woonkamer. In het midden staat een altaar, bedekt met fluweel en kant. Langs de muren van de kamer staan stoelen, waarop alleen naaste familie en goede vrienden mogen plaatsnemen om te kijken. Je familie kijkt toe en een man van God die het priesterschap draagt officieert. Je zal worden gevraagd tegenover je metgezel aan het altaar neer te knielen. Je zult aanwijzingen krijgen en er zal een dankgebed over je worden uitgesproken. Daarna zal je als man en vrouw voor dit leven en alle eeuwigheid aan elkaar worden verzegeld. Je zult dezelfde belofte krijgen die Adam, Abraham, Izaäk en Jacob hebben gekregen. Ik zal u die belofte voorlezen uit de Leer en Verbonden. In essentie zul je, zoals de Heer heeft gezegd, dit ontvangen:

„Gij zult in de eerste opstanding voortkomen . . . en tronen, koninkrijken, rijken (en) machten beërven . . .; (Gij) zult de engelen en de goden . . . voorbijgaan naar (uw) verhoging . . ., welke heerlijkheid voor eeuwig een volheid en een voortzetting van de nakomelingschap zal zijn. (LV 132:19.) Het tempelhuwelijk is een evangelieverordening tot verhoging.

Vergooi je geluk niet door je in te laten met iemand die niet waardig is om je naar de tempel te nemen. Neem je op dit ogenblik voor dat de tempel de plaats is waar je gaat trouwen. Het uitstellen van

die beslissing totdat er zich een romance ontwikkeld betekent het nemen van een groot risico waarvan je de strekking nu niet kunt overzien.

Ik spoor je aan hierover te bidden. Zorg dat je hiervan een getuigenis krijgt voordat een romance zich verder ontwikkeld. Sluit een verbond met je hemelse Vader dat je Zijn wil zult doen. Leef een zuiver en kuis leven en wees waardig opdat Zijn geest je kan zegenen.

Je kunt je niet genoeg opoffering getroosten voor de zegeningen van een eeuwig huwelijk. Voor velen van ons is een tempel zonder veel moeite bereikbaar, misschien wel zo gemakkelijk dat de zegen niet op de juiste waarde wordt geschat. Net als op andere gebieden van het getrouw beleven van het evangelie, vereist het huwen op de wijze des Heren bereidheid tot het zich onzeggen van goddeloze dingen, wereldse dingen en vast besloten zijn de wil van onze Vader te doen. Door een dergelijke geloofsgetrouwheid betonen we onze liefde voor God en onze zorg voor een nog ongebooren nageslacht. Ons gezin is onze grootste bron van geluk in dit leven, en dat kan ook in de eeuwigheid zo zijn.

Ten vierde, als u zich wilt opofferen, *moet u met uw tijd en middelen dienstbaar zijn ter opbouw van het koninkrijk Gods op aarde*. De Meester heeft in de volgende woorden de grote wet voor geestelijke gelukzaligheid en vooruitgang geuit: „Indien iemand achter Mij wil komen *die verloochene zichzelf en* neme zijn kruis op en volg Mij.

„Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen, maar ieder, die zijn leven verloren heeft om Mij nentwil, die zal het vinden.” (Matt. 16:24-25; cursivering toegevoegd.)

Dagelijks doen zich gelegenheden voor waarbij we onszelf kunnen verliezen ten behoeve van anderen; de moeder die voor haar kinderen zorgt; de vader die

zijn tijd besteed aan onderrichting van de kinderen, ouders die aards plezier opgeven om een degelijk gezinsleven te bevorderen; kinderen die hun bejaarde ouders verzorgen; huisonderwijs; huisbezoek; liefdediensten; het troosten van wie opbeuring behoeft; ijverig werkzaam zijn in kerkelijke roepingen; werkzaamheid ten behoeve van de leefgemeenschap tot behoud van vrijheid; financiële bijdragen voor tienden, vastengaven, zendelingenfonds, welzijnszorg, bouw- en tempelprojecten. Waarlijk de dag van opoffering is nog niet voorbij. Eén van Satan's meest doeltreffende gereedschappen is trots: het veroorzaken dat een man of vrouw zozeer met zichzelf bezig is dat ze zich niets gelegen laten liggen aan hun Schepper of medemens. Dat is de oorzaak van onenigheid, scheiding, opstandige tieners, financiële schulden van het gezin, en de meeste andere problemen waarmee we te kampen hebben.

Als u uzelf wilt vinden, leer dan uzelf te verloochenen om anderen tot zegen te

zijn. Vergeet uzelf en ga op zoek naar iemand die uw dienstbaarheid nodig heeft; dan zult u achter het geheim komen van een gelukkig en betekenisvol leven.

President Harold B. Lee heeft gezegd: „Ik (ben) persoonlijk overtuigd van één grote waarheid, namelijk, dat als de Heer voor een van zijn kinderen een grote zegening heeft, Hij die zoon of dochter zich dan een grote opoffering laat getroosten.” (Conference Report, april 1947, blz. 50.)

Ja, ik getuig dat opoffering zorgdraagt voor de zegeningen des hemels. Dit is „een tijd van opoffering” voor het volk des Heren!

Ik getuig tot u dat dit een dag van opoffering is, dat het deel uit maakt van het plan des Heren om ons te zegenen, ons Zijn kinderen. Ik bid dat wij zullen doen wat de psalmist aanraadt - „offers (brennen) naar de eis (der gerechtigheid) en (vertrouwen) op de Heer.” (Ps. 4:5.) In de naam van Jezus Christus. Amen.

Voor de leiders uit vele delen van de wereld worden vertalingsvoorzieningen getroffen.

Priesterschapsvergadering van zaterdag

Het leger des Heren

Ouderling Thomas S. Monson
van de Raad der Twaalf

Vanavond ben ik er mij van bewust dat u, mijn broeders, de grootste vergadering van de priesterschap bent die ooit tezamen zal komen. Ik bid om de leiding van mijn hemelse Vader, dat Hij mij inspiratie zal geven, gepaard met moed. Zo'n 24 jaar geleden zat ik eens in de koorzetels van de Assembly Hall, hier op Temple Square. Dat was bij een ringconferentie. De broeders Joseph Fielding Smith en Alma Sonne hadden opdracht gekregen ons ringpresidium te reorganiseren. Het Aäronische priesterschap met de leden van de bisschappen zorgden op die conferentie voor de muziek. De bisschoppen zongen tezamen met onze jongemannen.

Nadat wij ons eerste lied gezongen hadden, stapte broeder Smith naar de kathedraal en maakte de namen van het nieuwe ringpresidium bekend. Ik neem aan dat de andere leden van het presidium op de hoogte waren van hun roeping, maar ik niet. Nadat hij mijn naam had voorgelezen kondigde broeder Smith aan: „Als broeder Monson gewillig is deze roeping te aanvaarden, zouden wij dat nu graag van hem horen.” Toen ik aan de kathedraal

stond en over die grote menigte heenkeek, herinnerde ik mij het lied dat wij net hadden gezongen: „Heb de moed, mijn jongen, om *neen* te zeggen.” Ik koos als thema voor mijn toespraak „Heb de moed, mijn jongen om *ja* te zeggen.” Die moed heb ik vanavond nodig.

De woorden van een welbekende lofzang beschrijven u:

O ziet, een vorst'lijk leger met zwaard en schild en vaan,

Marcheert ter overwinning op 's levenskampplaats aan.

't Zijn stoere, kloeke strijders, vereend, zij wijken niet.

Zij volgen trouw hun Leider, en zingen 't vreugdelied:

Zegepraal, zegepraal, door Hem, Die ons redde!

Zegepraal, zegepraal, door Christus, onze Heer!

Zegepraal, zegepraal, zegepraal, door Christus onze Heer!

De priesterschap stelt een machtig leger van rechtvaardigheid voor — ja een ko-

ninklijk leger. Wij worden geleid door een profeet van God. Het opperbevel berust bij onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Onze marsorders zijn duidelijk. Zij zijn beknopt. Matteüs beschrijft onze opdracht in de volgende woorden van de Meester: „Gaaf dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in den naam des Vaders, en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevelen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.” (Matteüs 28:19-20.) Hebben deze vroegere discipelen dit goddelijk bevel opgevolgd? Markus beschrijft: „Doch zij gingen heen en predikten overal, terwijl de Heer medewerkte.” (Marcus 16:20.) Het gebod om uit te gaan is niet herroepen. Integendeel, het is met nog meer nadruk herhaald. Er zijn op het ogenblik achtentwintigduizend zendelingen werkzaam tengevolge van die oproep. Spoedig zullen er nog enkele duizenden vertrekken. Negen nieuwe zendinggebieden zullen in juli opgericht worden, waardoor het totale aantal zendinggebieden op 175 komt. Wat leven wij toch in een spannende en uitdagende tijd! Gij die het Aäronische priesterschap draagt en het hoog houdt, werd gereserveerd voor dit bijzondere tijdperk in de geschiedenis. De oogst is werkelijk groot. Vergist u niet; de kansen van een heel leven liggen voor u. De zegeningen van de eeuwigheid staan u te wachten. Hoe kunnen wij het best aan de oproep gehoor geven? Mag ik u aanraden drie deugden te ontwikkelen, te weten:

- 1) Een verlangen om te dienen.
 - 2) Het geduld om u voor te bereiden.
 - 3) De bereidheid om te werken.
- Als u dit doet zult u altijd deel blijven uitmaken van het koninklijk leger van de Heer. Laten wij deze drie eigenschappen eens afzonderlijk bekijken.

Ten eerste, een verlangen om te dienen.

Herinnert u zich de door de Heer genoemde eisen om voor zijn dienst in aanmerking te komen, „Ziet de Heer verlang het hart en een gewillige geest” (LV 64:34). Een minister verklaarde eens: „Tenzij de bereidwilligheid groter is dan het gevoel dat zij gedwongen worden, zullen de mensen vechten omdat zij moeten en niet omdat zij van hun land houden.”

Een plicht wordt nooit op een waardige wijze vervuld, tenzij hij wordt vervuld door iemand die graag meer zou doen als in zijn vermogen was.

Hoe juist is het niet, dat u zichzelf niet kunt roepen tot deze taak. Hoe verstandig is het niet, dat uw ouders u niet kunnen roepen. Neen, u wordt geroepen door God, door profetie en door openbaring. Uw oproep draagt de naam van de president van de kerk.

Ik heb het voorrecht gehad vele jaren lang met president Spencer W. Kimball te mogen werken toen hij voorzitter was van het Uitvoerend Zendingcomité. De vergaderingen waarin de zendelingen aan de verschillende zendinggebieden werden toegewezen zal ik nooit vergeten. Zij waren vol inspiratie met zo nu en dan een sprenkeling van humor. Ik herinner mij heel goed dat een bisschop op het aanbevelingsformulier van een toekomstige zending had geschreven: „Deze jongeman is erg gehecht aan zijn moeder. Zij vraagt zich af of hij niet toegewezen kan worden aan een zending dicht bij huis, in Californië, zodat zij hem zo nu en dan eens kan bezoeken en hem iedere week kan opbellen. Nadat ik dit hardop had voorgelezen wachtte ik op president Kimballs besluit. Ik zag dat zijn ogen even flikkerden en dat er een glimlach om zijn lippen speelde, toen hij zonder verder commentaar zei: „Stuur hem naar het zendinggebied Johannesburg Zuid-Afrika.”

De gevallen dat een bepaalde toewijzing

achteraf door God geïnspireerd bleek te zijn, zijn te talrijk om op te noemen. Dit weet ik — die zendingsoopdrachten worden door God geïnspireerd. Wij, evenals u, erkennen de waarheid, die in zulke eenvoudige woorden in de Leer en Verbonden staat geschreven: „Indien gij verlangens hebt om God te dienen, zijt gij tot het werk geroepen.” (LV 4:3.)

Ten tweede, het geduld om u voor te bereiden.

Zich voorbereiden op een zending is niet iets dat je zo maar even kunt doen. Het gaat verder terug dan je je kunt herinneren. Iedere klas in het Jeugdwerk, in de zondagsschool, op seminarie, iedere opdracht in het priesterschap had een bredere toepassing. In alle stilte, bijna onmerkbaar werd een leven gevormd, aan een carrière begonnen, een man gevormd. Een dichter drukte het zo uit:

Hij, die een jongen aanraakt met des Meesters plan,

Zet de koers uit van een toekomstige man.

Wat een geweldige opdracht is het adviseur te mogen zijn van een jongensquorum. Adviseurs, denkt u werkelijk na over de kansen die u geboden worden? Overweegt u ze? Bidt u? Bereidt u zich voor? Bereidt u de jongens voor?

Toen ik vijftien was werd ik geroepen tot president van een lerarenquorum. Onze adviseur stelde belang in ons en wij wisten dat. Op een dag zei hij tegen mij: „Tom, jij fokt graag duiven, nietwaar?” Ik reageerde met een enthousiast „Ja”. Toen bood hij aan: „Hoe zou je het vinden als ik je een stel ras duiven gaf?” „Dat zou geweldig zijn, mijnheer,” was mijn antwoord. Weet u, de duiven die ik had waren maar gewone duiven die ik op het dak van onze school gevangen had. Hij nodigde mij uit de avond daarop bij hem thuis te komen. Die dag was een van de langste dagen uit mijn jonge leven. Ik stond al een uur op mijn adviseur te wachten eer hij thuis kwam van zijn

werk. Hij nam mij mee naar zijn duiventil, een kleine schuur achterop zijn erf. Terwijl ik naar de mooiste duiven stond te kijken die ik ooit gezien had, zei hij, „Kies maar een doffer uit, dan krijg je van mij een duivin die anders is dan welke andere duif in de wereld ook.” Ik maakte mijn keus en toen plaatste hij een kleine duivin in mijn hand. Ik vroeg hem waarom ze zo anders was dan de andere. „Bekijk haar maar eens goed,” zei hij, „dan zul je zien dat ze maar een oog heeft.” Inderdaad zij miste een oog; ze was eens aangevallen door een kat. „Neem ze nu maar mee naar je duiven-

Gij, toekomstige zendelingen,
werd voor dit bijzondere
tijdperk gereserveerd. De oogst
is groot — de gunstige
gelegenheden van een heel
leven liggen voor u.

til,” raadde hij mij aan, „Houd ze zo’n tien dagen binnen en laat ze dan eens uitvliegen om te zien of ze bij je blijven.” Ik volgde zijn instructies op. Toen ze losgelaten werden, stapte de doffer trots op het dak heen en weer en keerde toen terug in zijn hok om te eten. Maar de eenogige duivin was in een ogenblik verdwenen. Ik belde Harold, mijn adviseur en vroeg of de eenogige duivin was teruggekeerd naar zijn duiventil. „Kom maar even hierheen, dan gaan wij samen kijken,” zei hij.

Terwijl wij van de keuken naar de duiventil liepen, zei mijn adviseur, „Tom, je bent president van het lerarenquorum.” Dit wist ik al. Maar hij voegde er aan toe: „Wat ga je doen om Bob weer actief te maken?” „Ik zal ervoor zorgen dat hij

op de priesterschapsvergadering is deze week," antwoordde ik.

Toen stak hij zijn hand in een speciaal hokje en overhandigde mij de eenogige duivin. Hou haar maar een paar dagen binnen en probeer het dan nog eens. Dat deed ik, maar ze verdween opnieuw. Ik kreeg weer hetzelfde te horen. „Kom maar even hierheen, dan gaan wij samen kijken of ze weer teruggekeerd is." Terwijl wij naar de duiventil liepen kreeg ik te horen: „Gefeliciteerd, je bent erin geslaagd Bob naar de priesterschapsvergadering te krijgen. Wat gaan jij en Bob nu doen om Bill weer actief te maken?"

„Wij zullen hem deze week wel zover krijgen," overwoog ik. Deze gang van zaken herhaalde zich keer op keer. Ik was al volwassen voordat ik beseftte dat Harold, mijn adviseur, mij een bijzondere duif gegeven had; de enige vogel in zijn til waarvan hij wist dat zij altijd terug zou keren. Het was zijn geïnspireerde methode om iedere twee weken een ideaal persoonlijk priesterschapsinterview met de president van het lerarenquorum te hebben. Ik heb aan die eenogige duif veel te danken en die adviseur ben ik nog meer dank verschuldigd. Hij had het geduld om mij te helpen mij voor te bereiden op de kansen die voor mij lagen.

Ten derde, de bereidheid om te werken. Zendingswerk is moeilijk. Het zal veel van uw energie vergen. Het zal het uiterste van uw capaciteiten vergen. Het zal uw beste krachten eisen, en dikwijls nog meer. Vergeet niet dat „niet de snelsten den wedloop winnen, noch de sterksten den strijd" (Prediker 9:11), maar zij die tot het einde toe volharden. Houdt de volgende woorden in gedachte:

Houdt u aan uw taak, totdat het een deel van uzelf is.

Er zijn veel beginners, maar weinigen houden vol.

Eer, macht, positie en lof

Zijn voor degenen die volhouden.

Houdt u aan uw taak, totdat het een deel van uzelf is.

Zet uw rug eronder, zweet ervoor, glimlach erom,

Uit de kromming van uw rug, het zweet en de glimlach

Ontstaan de overwinningen in dit leven.

Aan het eind van de tweede wereldoorlog werd ik achttien. Een week voordat ik vertrok voor actieve dienst in de marine werd ik tot ouderling geordend. Een lid van de bisschop van onze wijk was op het station om afscheid te nemen. Even voor het vertrek van de trein overhandigde hij mij een boek, dat ik nu in mijn handen heb, het Zendingen Handboek. Ik begon te lachen en merkte op, „Ik ga niet op zending. . ." „Neem het toch maar mee, het kon wel eens te pas komen," antwoordde hij.

Het kwam te pas. Gedurende de basistraining vertelde onze commandant hoe wij het beste onze kleren in een plunjezak konden opbergen. „Als je een hard rechthoekig voorwerp hebt dat je op de bodem van je zak kunt leggen, zullen je kleren beter liggen." Ik herinnerde mij plotseling dat ik precies het juiste voorwerp had — het Zendingen Handboek. Het deed zo twaalf weken dienst.

De avond voordat wij met kerstverlof naar huis zouden mogen, waren onze gedachten zoals altijd thuis. Het was rustig in de barakken. Plotseling merkte ik dat mijn maat in de kooi naast mij, een mormoonse jongen die Leland Merrill heette, lag te kreunen van de pijn. Ik vroeg hem, „Wat is er aan de hand Merrill?"

Hij antwoordde, „Ik ben ziek, werkelijk ziek."

Ik raadde hem aan naar de ziekenbarak te gaan, maar hij antwoordde dat hij dan waarschijnlijk niet naar huis zou mogen voor Kerstmis, en dat zat er inderdaad wel in. De uren verliepen; zijn gekreun

werd hoe langer hoe erger. Toen, in wanhoop, fluisterde hij, „Monson, Monson, ben jij geen ouderling?” Ik erkende dat dit zo was, waarop hij zei: „Geef mij een zegen.”

Ik werd mij er heel sterk van bewust dat ik nog nooit een zegen had gegeven, dat ik nooit een zegen had gekregen en nooit een zegen had zien geven. Mijn gebed tot God was een smeekbede om hulp. Het antwoord kwam: „Kijk op de bodem van je plunjezak”. Om twee uur 's morgens gooide ik mijn zak leeg op de vloer en kroop met het rechthoekige voorwerp, het Zendingen Handboek, bij het nachtlucht om uit te zoeken hoe men zieken zegent. Terwijl ongeveer zestig nieuwsgierige zeelieden toekeken gaf ik hem een zegen. Voordat ik tijd had gehad om mijn spullen weer op te bergen, sliep Leland Merrill als een kind.

De volgende morgen draaide Merrill zich glimlachend naar mij om en zei: „Monson, wat ben ik blij dat je het priesterschap draagt.” Zijn vreugde werd alleen maar overtroffen door mijn dankbaarheid.

Toekomstige zendingen, moge onze hemelse Vader u zegenen met een verlangen om te dienen, het geduld om u voor te bereiden, en de bereidheid om te werken, opdat u en allen waaruit het koninklijk leger bestaat zijn belofte waardig mogen zijn: „Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uw hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoedigen.” (LV 84:88.)

Dit is mijn ernstig en oprecht gebed. Ik vraag het nederig en in de naam van Jezus Christus. Amen.

Ouderling Boyd K. Packer en president Spencer W. Kimball.

Financiële paraatheid Persoonlijk en als gezin

Ouderling Franklin D. Richards
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Mijn geliefde broeders, ik verheug mij met u in de bijzonder fijne geest van deze priesterschapsvergadering.

Ik ben dankbaar dat mijn geest bestemd was om in de bedeling van de volheid der tijden naar de aarde te komen, in een tijd dat het evangelie van Jezus Christus hersteld is, dat wij een profet van God hebben, onze geliefde president Spencer W. Kimball, om ons raad te geven.

Een ieder van ons heeft het recht op onsterfelijkheid door het verzoenend offer van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Maar om het eeuwige leven te beërven, moeten wij dag na dag werken voor onze eigen verlossing.

Wat een prachtige levensbeschouwing — het evangelie van de arbeid — eeuwige vooruitgang!

President David O. McKay zei: „Laten wij ons . . . realiseren dat het *voorrecht* om te werken een gave is, dat de *kracht* om te werken een zegen is, dat *liefde* voor het werk succes betekent. (*True to the Faith*, blz. 287.)

Ik zou mij in de volgende ogenblikken rechtstreeks willen wenden tot mijn jonge vrienden van het Aäronische priesterschap. . . Je zult je er niet van bewust zijn, maar als je jong bent vorm je bepaalde gewoonten die je je hele leven bijblijven. Het is daarom heel belangrijk dat je goede gewoonten vormt als je jong bent.

Ik ben dankbaar dat ik een vader en een

moeder had die mij als jongen de vreugde van het werk hebben geleerd en het belang van het betalen van mijn tienden en van het minder geld uitgeven dan ik verdiende, zodat ik iets kon sparen voor mijn zending en mijn studie.

Als jongen hield ik kippen en verkocht de eieren in de buurt, maaide grasvelden, werkte in een warenhuis en een steenfabriek, en later verkocht ik drukwerk. Door te werken verdiende ik mijn eigen zakgeld en ik voelde mij al een hele kerel. Ik betaalde mijn tiende, zette wat op mijn spaarbankboekje voor mijn zending en mijn studie later en de rest kon ik uitgeven zoals ik dat zelf wilde. Mijn ouders hadden mij geleerd dat de tiende een gebod van onze hemelse Vader was en dat wij hem daardoor onze liefde voor Hem en onze dankbaarheid voor alle zegeningen die Hij ons gaf konden tonen. Ik heb nog altijd een tiendenkwitantie van toen ik acht jaar oud was en het is een van mijn kostbaarste bezittingen.

Hoe jonger een jongen is als hij deze belangrijke lessen leert hoe meer worden zij een deel van zijn leven. Ik weet zeker dat vele zegeningen die ik in mijn leven heb ontvangen een gevolg zijn van het feit dat ik als jongen geleerd heb hoe belangrijk het is te werken, zuinig te zijn, tiende te betalen en iets op zij te leggen voor studie en zending.

Als een jongeman op zending gaat of

gaat studeren en zelf een gedeelte van de kosten betaalt, zal hij over het algemeen harder werken, is gelukkiger en heeft betere resultaten.

Dan wil ik mij nu richten tot zowel de oudere priesterschapsdragers als de jongere broeders.

Ongeacht de moeilijkheden die er nu in de wereld zijn, moeten wij als volk erkennen dat wij heel erg gezegend zijn met de rijkdommen van deze wereld. In feite zijn wij rentmeesters van onze aardse bezittingen.

Door de hele geschiedenis van de kerk heen, hebben de kerkleiders de nadruk gelegd op het beginsel van de paraatheid van het individu en van het gezin. Onze leiders hebben aangedrongen op onze paraatheid wat de volgende punten betreft: schoolopleiding, vakopleiding, financiën, gezondheid, geestelijke paraatheid en eigen produktie en voorraad.

Vanwege de huidige zedelijke en sociale omstandigheden en de onzekere economische toestanden in bijna alle landen ter wereld, voel ik mij geroepen over het belang van financiële paraatheid te spreken zowel persoonlijk als voor het gezin. Wij moeten inzien dat financiële problemen er dikwijls de oorzaak van zijn dat mensen ongelukkig zijn en zij zijn zeker een van de belangrijkste factoren bij moeilijkheden in het gezin en bij scheidingen. De Heer heeft ons gezegd dat als wij voorbereid zijn, wij niet zullen vrezē (zie LV 38:30).

Wat een zegen is het vrij te zijn van financiële zorgen.

Ik zou een uit drie punten bestaande formule willen voorstellen om financiële paraatheid te bereiken en te houden:

1. Betaalt uw tienden en gaven.
2. Betaalt uw schulden en maakt geen schulden meer.
3. Gebruikt het geld dat u overhoudt op een verstandige manier.

Deze formule is zowel van toepassing op

jongere als op oudere mensen. Elk van deze drie punten wil ik in het kort toelichten.

Ten eerste, betaalt uw tienden en gaven. De Heer heeft gezegd: „Mag een mens God beroven? Toch berooft gij Mij. En dan zegt gij: Waarin beroven wij U? In de tienden en de heffing . . . Brengt de gehele tiende naar de voorraadkamer, . . . beproeft Mij toch daarmee, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van den hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten.” (Maleachi 3:8, 10.)

In deze bedeling heeft de Heer aan ons geopenbaard dat dit „een tijd (is) van opoffering, en een tijd voor het heffen van tienden van Mijn volk.” (LV 64:23.) Broeders, het naleven van de wet der tienden opent de vensters des hemels, en brengt stoffelijke en geestelijke zegeningen door opoffering en gehoorzaamheid. Het is waarlijk de eerste stap naar materiële paraatheid.

Zo lang men eerlijk is tegenover de Heer, maakt het bedrag dat aan tienden betaald wordt niets uit. De penning van de weduwe of van het kind is even belangrijk en aanvaardbaar als de offerande van de rijke man.

Er is een uit drie punten bestaande formule — betaalt tienden en gaven, betaalt uw schulden, en gebruikt het geld dat u overhoudt op een verstandige wijze.

Wanneer mannen, vrouwen en kinderen eerlijk zijn tegenover de Heer en hun tienden en gaven betalen, zal de Heer hun wijsheid geven zodat zij evenveel of meer kunnen doen met de rest dan wan-

Aäronische priesterschap bezoekers.

neer zij niet eerlijk geweest waren. Zij worden gezegend en zullen op verschillende manieren voorspoedig zijn — geestelijk, lichamelijk, verstandelijk en stoffelijk. Ik weet dat dit waar is en ik weet zeker dat vele van u datzelfde getuigenis kunnen geven. En vergeet vooral nooit de woorden van de Here Jezus: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen.” (Handelingen 20:35.)

Nu punt twee van de formule — *betaalt uw schulden en maakt geen schulden meer*. In moderne openbaringen heeft de Heer ons deze geboden gegeven: „En verder, voorwaar, zeg Ik u met betrekking tot uw schulden: Ziet, het is Mijn wil, dat gij al uw schulden zult betalen.” (LV 104:78.) En wederom: „Betaal de schuld die gij . . . hebt gemaakt. Bevrijd u van slavernij.” (LV 19:35.)

President Joseph F. Smith raadde de heiligen aan „betaalt uw schulden af en

maakt geen schulden meer, dan zult u zowel financieel als geestelijk vrij zijn.” (Conference Report, oktober 1903, blz. 5.)

Er zijn enkele fundamentele beginselen die wij als alleenstaanden en als gezinnen kunnen toepassen om van onze schulden af te komen en geen schulden meer te maken. Dit zijn:

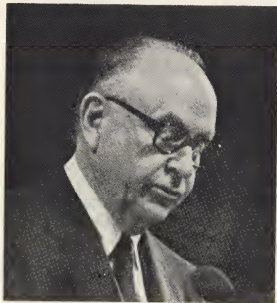
1. Geeft niet meer uit dan u verdient.
2. Stelt begrotingen op korte en lange termijn op en houdt u er aan.
3. Spaart regelmatig een deel van uw inkomen.
4. Gebruikt uw verstand als u geld leent, als het noodzakelijk is dat u dat doet. Een redelijke schuld voor het aanschaffen van een woning of voor studie kan gerechtvaardigd zijn.
5. Bewaart en gebruikt uw bezittingen door de juiste planning met betrekking tot belasting en beheer.

Ik weet dat wij van onze schulden af kunnen komen en geen schulden meer zullen maken als wij ons aan deze eenvoudige regels houden.

Wat zal dit voor ons als alleenstaanden en als gezinnen betekenen? President Heber J. Grant heeft gezegd: „Als er een ding is dat vrede en tevredenheid in het menselijk hart en in het gezin zal brengen, dan is dat leven binnen ons inkomen, en als er iets is dat aan ons knaagt en ons ontmoedigt dan is het schulden en verplichtingen te hebben die wij niet kunnen voldoen.” (Relief Society Magazine, mei 1932, blz. 302.) Broeders, ik kan getuigen tot u dat dit waar is.

Het derde punt van de formule is *het geld dat u overhoudt op een verstandige manier besteden*. In vele opzichten toont een man pas echt hoe hij is door zijn houding tegenover aardse bezittingen. Iemand die aardse bezittingen in de schaal legt tegenover de dingen Gods toont weinig begrip te hebben voor eeuwige waarden. President Brigham Young had hierover dit te zeggen:

Ouderling David B. Haight

„Wanneer dit volk bereid is de rijkdommen van deze wereld op de juiste wijze te gebruiken om het koninkrijk Gods op te bouwen, is Hij gereed en bereid om ze aan ons te verlenen . . . Ik zie graag dat mensen rijk worden door hun ijver, hun beleid, beheer en zuinigheid en hun rijkdommen dan besteden aan het opbouwen van het koninkrijk Gods op aarde.” (Journal of Discourses, 11:114-115.)

Ik voel zelf heel sterk aan dat in navolging van deze leringen iedere man die bezittingen en middelen heeft zo zou moeten leven dat hij wijsheid ontvangt om te weten hoe hij ze op de beste manier kan gebruiken om het welzijn van zijn gezin en zijn medemensen te bevorderen en het koninkrijk Gods op te bouwen.

Ik geef u mijn getuigenis dat paraatheid van een ieder persoonlijk en van het gezin noodzakelijk is voor ons eeuwig welzijn en geluk. Het is belangrijk zowel financieel als geestelijk, verstandelijk als lichamelijk sterk te zijn. Financiële kracht wordt bereikt door de geboden Gods te onderhouden, door het betalen van een eerlijke tiende, door goede werkgewoonten te ontwikkelen, door zuinig te zijn en de tering naar de nering te zetten, en door onze middelen op een verstandige manier te gebruiken.

Moge een ieder van ons zich vanavond nog voornemen deze grote beginselen in zijn leven op te nemen.

Broeders, hoe heerlijk is het te weten dat God leeft, dat Jezus de Christus is, onze Heiland en Verlosser, te weten dat het evangelie in zijn volheid is hersteld met de macht om in Gods naam te handelen door middel van de profeet Joseph Smith, dat er ook thans een levende profeet aan het hoofd van de kerk staat, onze geliefde president Spencer W. Kimball. Ik bid in de naam van Jezus Christus dat wij zo verstandig zullen zijn om zijn raad op te volgen. Amen.

Stelt uw vertrouwen in God

President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Ik zou mijn opmerkingen in het bijzonder willen richten tot de Aäronische priesterschap, maar wat ik te zeggen heb, is ook van toepassing op ons allen. Ik zou willen beginnen met Alma's getuigenis aan zijn zoon. Hij getuigde dat „allen, die hun vertrouwen in God zullen stellen, in hun beproevingen, hun moeilijkheden en hun ellende zullen worden ondersteund en ten laatste dagen verheven.” (Alma 36:3.)

Ik smeed u jonge Aäronische priesterschapsdragers — en ons allen — nu in uw jeugd te besluiten uw vertrouwen in God te stellen, en door zijn geboden te gehoorzamen, het recht te verkrijgen op bepaalde zegeningen, die Hij beloofd heeft voor het houden van bepaalde geboden, de zegeningen bijvoorbeeld die in het Woord van Wijsheid worden beloofd, toen hij zei: „Alle heiligen die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven, zullen gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen ontvangen.

En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten;

En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.

En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Is-

raëls, en hen niet zal doden.” (LV 89:18-21.)

Deze laatste tekst verwijst naar de engel der verwoesting die aan de kinderen Israëls voorbijging toen de Heer, om de Egyptenaren over te halen het volk Israëls te laten gaan, „iedere eerstgeborene in het land Egypte (sloeg), van den eerstgeborene van Farao, die op zijn troon zou zitten, tot den eerstgeborene van den gevangene, die in den kerker was, benevens alle eerstgeborenen van het vee . . . en er was een luid gejammer in Egypte; want er was geen huis, waarin geen dode was.” (Ex. 12:29-30.)

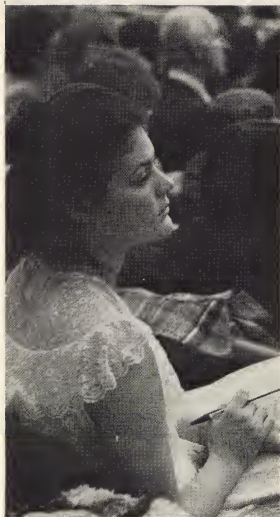
Maar in zijn dodende taak ging de engel der verwoesting de huizen van de Israëlieten voorbij die hun bovendorpel en de beide deurposten met het bloed van een lam hadden bestreken, zoals de Heer hun geboden had.

Uit het woord van wijsheid en andere geschriften blijkt dat er engelen der verwoesting zijn die in deze laatste bedeling een werk hebben te doen onder de volken van de aarde. De Heer zei in 1831 tot de profet Joseph Smith dat, omdat alle vlees verdorven was in zijn ogen en de machten der duisternis op aarde heersten, deze engelen „wachten op het grote gebod om de aarde af te oogsten, om het onkruid te verzamelen om het te verbranden;” (LV 38:12.)

In 1894 zei president Woodruff: „God heeft de engelen der verwoesting jaren-

lang tegengehouden, opdat zij niet het koren met het onkruid zouden uittrekken. Maar ik wil u nu zeggen, dat deze engelen de portalen des hemels hebben verlaten en dat zij nu boven dit volk en deze natie staan in afwachting van het uitstorten van de oordelen. En vanaf deze dag zullen zij uitgestort worden. Ramspoeden en moeilijkheden nemen toe op aarde en al deze dingen hebben een betekenis." (*Improvement Era*, oktober 1914, blz. 1165.)

Wel mijn geliefde broeders, is het geen heerlijk iets, gezien deze geopenbaarde kennis en het begrip dat de Heer ons gegeven heeft, met betrekking tot wat er om ons heen gebeurt, de zekerheid te

hebben, dat als onze lichamen gezuiverd zijn door het houden van het woord van wijsheid, deze verwoestende engelen ons voorbij zullen gaan zoals zij de kinderen Israëls voorbijgingen en ons niet zullen doden. Welnu, dit is een van de zegeningen die zullen volgen op het houden van het woord van wijsheid.

Voor het houden van de wet der tienden zijn evenals voor het houden van het woord van wijsheid bepaalde zegeningen beloofd. Een van deze heeft te maken met de vruchtbaarheid van de grond. Ik herinner mij dat deze gedachte, vele jaren geleden, eens een diepe indruk op mij maakte terwijl ik luisterde naar een toespraak van broeder James E. Talmage, die toen ik jong was een van onze grote apostelen was.

„Weet u,” zei hij, „dat de grond geheiligd kan worden door het betalen van de tienden van de opbrengst? Het land kan geheiligd worden. Er is een duidelijk verband tussen de elementen en de krachten der natuur en de daden der mensen.” (*Conference Report*, oktober 1929, blz. 68.)

Deze verklaring is in overeenstemming met de gedachten van president Brigham Young. „Over deze rijke valleien gesproken,” zei president Brigham Young, „er is geen ander volk op de aarde dat hier had kunnen leven. Wij hebben over het land gebeden; wij hebben het land, het water, de lucht en alles wat er mee te maken heeft de Heer toegewijd, en de zegeningen des hemels hebben op het land gerust en het werd vruchtbaar.” (*Journal of Discourses*, 12:288.)

Een andere beloning voor het betalen van de tiende lijkt bijna op een oogstverzekering. Luistert u maar.

„Brengt alle tienden in het schathuis, opdat er spijsze zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heer der heirscharen, of Ik u de vensteren des

hemels dan niet zal openen, en u zegen zal afgieten, zodat er geen schuren genoeg zullen zijn om die te ontvangen. En Ik zal om uwentwil de verslinder bestraffen, dat hij u de vruchten des lands niet verdere; en de wijnstok op het veld zal u geen misdracht voortbrengen, zegt de Heer der heirscharen." (3 Nephi 24:10-11.)

„Allen die hun vertrouwen in God zullen stellen, zullen in hun beproevingen, hun moeilijkheden en hun ellende worden ondersteund.”

President Grants grenzeloos vertrouwen dat de Heer diegenen begunstigt die vrijgevig hun middelen ter beschikking stellen voor het opbouwen van zijn koninkrijk, heeft zeker invloed op mijn leven gehad. Vele jaren geleden hoorde ik hem vertellen dat hij eens een vastenvergadering had bijgewoond, waarin de bisschop om bijdragen had gevraagd. Hoewel hij nog erg jong was, had president Grant vijftig dollar in zijn zak, die hij van plan was op de bank te zetten. Hij was zo onder de indruk van de toespraak van de bisschop, dat hij hem het gehele bedrag gaf. De bisschop nam er vijf dollar van, gaf hem 45 dollar terug en zei dat vijf dollar zijn volle aandeel was. President Grant antwoordde: „Bisschop Woolley, welk recht hebt u om te verhinderen dat de Heer bij mij in schuld staat? Hebt u zelf niet gezegd dat de Heer ons met het viervoudige zou belonen? Mijn moeder is een weduwe en zij heeft tweehonderd dollar nodig.”

„Mijn jongen,” vroeg de bisschop, „geloof jij dat je die tweehonderd dollar sneller zult krijgen als ik die andere 45 dollar ook neem?”

„Zeker,” bevestigde president Grant. Dit was een demonstratie van geloof die de bisschop niet kon weerstaan. Hij nam de overige 45 dollar.

President Grant getuigde dat toen hij van de vastenvergadering terugging naar zijn werk, plotseling een idee kreeg die hij uitvoerde en 218,50 dollar verdiende. Toen hij hier jaren later over sprak, zei hij: „Iemand zal wel beweren, dat het toch gebeurd zou zijn.

Ik geloof niet dat het gebeurd zou zijn, ik geloof niet dat ik dat idee gehad zou hebben . . . ”

Ik ben er vast van overtuigd dat de Heer de vensters des hemels opent als wij onze plicht doen op financieel gebied en geestelijke zegeningen over ons uitstort die van veel grotere waarde zijn dan tijdelijke dingen. Maar ik geloof ook dat hij ons zegeningen zal geven van tijdelijke aard. (*Improvement Era*, augustus 1939, blz. 457.)

Nog een andere beloning voor het betalen van de tiende is een garantie tegen het verteerd worden door het vuur dat de wederkomst van de Heiland zal vergezellen. In de vijfentachtigste afdeling van de Leer en Verbonden verklaart de Heer dat zijn doel van het vertienden van zijn volk is „hen op de dag van wraak en verbranding voor te bereiden.” (vers 3.) In de vierenzestigste afdeling zegt Hij: „Ziet tot aan de komst van de Zoon des Mensen wordt de tijd „heden” genoemd, en voorwaar, het is een tijd van opoffering, en een tijd voor het heffen van tienden van Mijn volk; want hij, die tienden heeft gegeven zal niet worden verbrand bij zijn komst.” (LV 64:23.) Persoonlijk heb ik de wet van tiende altijd gezien als de wet van de erfenis in het land van Zion, want de Heer heeft gezegd toen Hij deze wet gaf, dat al degenen die in Zion vergaderen deze wet moeten gehoorzamen daar zij anders niet waardig zullen worden bevonden

onder de inwoners van dat land te verblijven (zie LV 119:5).

Het derde gebod waar ik uw aandacht op wil vestigen is, „Gij zult geen overspel plegen.” (LV 42:24.)

U zult zich natuurlijk Alma's lering aan zijn zoon Corianton herinneren dat na moord, overspel de ernstigste zonde is in de ogen van God (zie Alma 39:3-5).

U zult zich ook de woorden van Paulus' brief aan de Korintiërs herinneren:

„Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt, en dat de Geest Gods in u woont? Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden.” (1 Kor. 3:16-17.)

Jaren geleden heeft het Eerste Presidium de jeugd van de kerk gezegd: „Het is beter dood te zijn, maar rein, dan levend en onrein.” (Conference Report, april 1942, blz. 89.)

Ik herinner mij hoe mijn vader de ernst van onkuisheid in mijn gedachten prentte. Wij stonden in de vroege morgen van 12 november 1920 op het station van Rexburg. Wij hoorden de fluit van de trein en wisten dat ik binnen drie minuten op weg zou zijn naar Australië om een zending te vervullen. In dat korte ogenblik zei mijn vader onder andere tegen mij: „Mijn zoon, je gaat een heel eind van huis vandaan. Je moeder en ik, je broer en je zusters zullen voortdurend met onze gedachten en gebeden bij je zijn. Wij zullen ons verheugen als je succes hebt, en met je meelevens als je teleurstellingen ondervindt. Als je je zending volbracht hebt en je terug komt, zullen we blij zijn je weer te mogen begroeten en je weer op te nemen in de familiekring. Maar vergeet niet, mijn zoon, dat wij liever naar dit station zouden komen en je lichaam in een doodskist van de trein zouden halen dan je onrein thuis te zien komen en te weten dat je je deugd verloren hebt.”

Ik heb toen over die uitspraak nagedacht. Ik begreep haar nog niet helemaal

zo goed als mijn vader dat zei, maar ik heb haar nooit vergeten.

Ik kan geen zegeningen bedenken die meer begerenswaardiger zijn dan de zegeningen die beloofd worden aan de reinen en deugdzamen. Jezus sprak over bepaalde zegeningen voor verschillende deugden, maar Hij bewaarde de grootste, zo komt het mij althans voor, voor de reinen van hart. „Want zij,” zei Hij, „zullen God zien.” (Matteüs 5:8.) En zij zullen niet slechts God zien, maar zij zullen zich thuis voelen in zijn nabijheid. Hier is zijn belofte, de belofte van de Heiland: „En laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren, dan zal uw

Ouderling Theodore M. Burton van het Eerste Quorum der Zeventig, vóór de zondagmiddagbijeenkomst.

vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden.” (LV 121:45.)

De beloning voor deugd en de gevolgen van onkuisheid worden op een dramatische wijze aangetoond in het leven van Jozef en David.

Hoewel hij een slaaf was in Egypte, weerstond Jozef de grootste verleidingen. Als beloning kreeg hij de grootste zegeningen van alle zonen van Jakob. Hij werd de voorvader van de twee uitverkoren stammen Israëls. De meesten van ons zijn er trots op tot zijn nakomelingschap te worden gerekend.

Aan de andere kant bezweek David, hoewel hij bij de Heer in hoge gunst stond en een man naar Gods hart werd genoemd, aan de verleidingen. Zijn onkuisheid leidde tot moord en als gevolg daarvan verloor hij zijn gezinnen en zijn verhoging. (LV 132:39.)

Welnu mijn broeders, ik zal hier niets meer over zeggen, maar alleen mijn dringend verzoek herhalen dat wij allen in Gods beloften geloven en zo zullen leven dat wij deze beloften waardig zijn. Laten wij niet zijn zoals sommige mensen in de dagen van Maleachi. Zij beweerden dat het nutteloos was God te dienen, omdat de overmoedigen gelukkig waren, de goddelozen opgebouwd werden en zij die God verzochten, ontkwamen (zie Maleachi 3:14-15). Laten wij zo verstandig zijn om te beseffen en te bedenken dat heden ten dagen, evenals in de dagen van Maleachi, een gedenkboek voor het aangezicht des Heren wordt geschreven ten gunste van hen die Hem vrezen en zijn naam gedenken. „Zij zullen Mij ten eigendom zijn, zegt de Here der heerscharen, op den dag dien Ik bereiden zal. En Ik zal hen sparen, zoals iemand zijn zoon spaart, die hem dient. Dan zult gij tot inkeer komen en het onderscheid zien tussen de rechtvaardige en den goddeloze; tussen wie God dient en wie Hem niet dient.

Want zie, de dag komt, brandend als een oven! Dan zullen alle overmoedigen en allen die goddeloosheid bedrijven, zijn als stoppels, en de dag die komt, zal hen in brand steken — zegt de Here der Heerscharen — welk hun wortel noch tak zal overlaten. Maar,” zegt de Heer in een heerlijke belofte voor de rechtvaardigen, „voor u, die mijn naam vreest, zal de zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder haar vleugelen; gij zult uitgaan en springen als kalveren uit den stal.” (Maleachi 3:17-18; 4:1-2.) Mijn geliefde broeders, gelooft in de beloften van de Heer en leeft ervoor door de geboden te houden. Ik verzeker u, dat als u dit doet, zelfs al vertrouwt u deze beloften thans nog niet tenvolle, dit vertrouwen tot u zal komen.

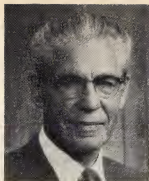
„Leer nimmer moede te worden goede werken te doen, maar zachtmoedig en nederig van hart te zijn; want diegenen zullen rust voor hun ziel vinden.

O, gedenk, . . . om in uw jeugd wijsheid te leren; ja, leer in uw jeugd de geboden van God te onderhouden.

Ja, en roep tot God voor al uw benodigdheden; ja, laten al uw werken tot de Here zijn; en waar gij ook gaat, laat het in de Here zijn; ja, laten uw gedachten tot de Here zijn gericht; ja, laat de toegenegenheid van uw hart voor eeuwig aan de Here zijn gewijd.

Raadpleeg de Here in alles wat gij doet, en Hij zal u ten goede leiden; ja, wanneer gij u des nachts nederlegt, leg u dan neder in des Heren hoede, opdat Hij in uw slaap over u moge waken; en wanneer gij des morgens opstaat, laat uw hart dan vol dankbaarheid tot God zijn; en indien gij deze dingen doet, zult gij ten laatsten dage worden verheven.” (Alma 37:34-37.)

Dat dit zo moge zijn met u allen, met ons allen, bid ik nederig, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Doet de gehele wapenrusting Gods aan

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Dit is voorwaar een inspirerend gezicht — de grootste verzameling mannen die er waar dan ook ter wereld zou kunnen zijn, vergaderd voor de belangrijkste reden die er kan zijn. Ik ben altijd met ontzag vervuld als ik over deze vergadering heen kijk en denk aan al de priesterschapsdragers die in 1547 gebouwen over de gehele wereld vergaderd zijn. Wat een groot leger priesterschapsdragers, met de macht van God die aan u gedelegeerd is om in zijn naam te handelen! Ik besef dat ik een enorme verantwoordelijkheid draag als ik aan het doel van deze vergadering denk. Ik dacht dat het een goede gelegenheid zou zijn om de woorden van een lied aan te nemen dat de titel „Moedig doen wij mee” draagt. Daar deze woorden slaan op mijn boodschap van vanavond, zou ik er een gedeelte van willen aanhalen dat van toepassing is op ons priesterschapsdragers: *Moedig doen wij mee, totdat voorbij is de strijd . . .*

Ziet hoe schoon en schitterend is de kroon ons bereid!

Wij verkrijgen, dragen haar weldra.

Haastig ten strijde, vlug naar het veld,

Waarheid is 't wapen, moedige held.

Vecht voor het vaandel, fier opgesteld . . .

. . . Hoort onze Hoofdman roept u vandaag,

Aarzelt geen oogwenk, o, zijt niet traag,

Strijdt voor de Heiland, dient Hem gestaag, . . .

Onze vijand is de wereld, wij strijden flink voor 't koninkrijk . . .

Vrolijk is dit leger, dat hun jubel dra klinkt,

Ziet nu is de grote zege daar.

Nadert gevaar, geen vrees kennen wij,

Jezus de Leidsman is ons nabij.

Hij vuurt ons aan, beschermt, maakt ons vrij.

(HL nr. 75.)

De tekst voor mijn toespraak is uit Paulus' brief aan de Efeziërs: „Doet de wapenrusting Gods aan, om te kunnen standhouden tegen de verleidingen des duivels; want wij hebben niet te worstelen tegen vlees en bloed, maar tegen overheden, tegen machten, tegen wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten. Neemt daarom de wapenrusting Gods, om weerstand te kunnen bieden in den bozen dag . . .

Stelt u dan op, uw lendenen omgord met de waarheid, bekleed met het pantser der gerechtigheid, de voeten geschoeid met de bereidvaardigheid van het evangelie des vredes;

Neemt bij dit alles het schild des geloofs ter hand, waarmede gij al de brandende pijlen van den boze zult kunnen doven; en neemt den helm des heils aan en het

zwaard des Geestes, dat is het woord van God:

En bidt daarbij met aanhoudend bidden en smeken bij elke gelegenheid in den Geest." (Efeziërs 6:11-18.)

De grote onrust in de wereld heden ten dagen alsmede oorlogen en geruchten van oorlogen gaan ons ten zeerste aan; maar zoals Paulus zegt: „Wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten." (Efeziërs 6:12.)

Daarna waarschuwde Paulus de Efeziërs, en deze waarschuwing is van toepassing op ons vandaag, dat wij het kwade dat ons omringt slechts zullen kunnen weerstaan als wij de *gehele* wapenrusting Gods aan doen. Daarna gaf hij een beschrijving van deze wapenrusting.

Ik zou u uit de Schriften enkele voorbeelden willen geven, die aantonen hoe diegenen die met deze wapenrusting bekleed zijn, en dit betekent alle geboden Gods onderhouden, in staat zijn, de tegenstander, of hun vijanden te weerstaan. Laat mij u over David vertellen. De Filistijnen waren in oorlog met Israël. Goliath, de Filistijn, daagde Israël uit een man te sturen om tegen hem te vechten, met dien verstande dat de verliezers de knechten van de overwinnaars zouden zijn.

Goliath had een koperen helm op zijn hoofd en hij was bekleed met een geschubd pantser; aan zijn benen had hij koperen scheenplaten. De schacht van zijn lans was als een weversboom en de punt van zijn lans was van 600 sikkels ijzer. Een schilddrager ging voor hem uit.

Toen David aan de andere kant op zich nam de Filistijn te ontmoeten, nam hij slechts zijn staf mee en koos vijf gladde stenen uit de beek en deed ze in zijn herderstas.

Toen Goliath de jongeman zag die Israël had gezonden om hem uit te dagen verachtte hij hem met de woorden: „Kom maar eens hier, dan zal ik uw vlees aan het gevogelte des hemels en aan het gedier te de velds geven."

Maar David zeide tot den Filistijn: Gij treedt mij tegemoet met zwaard en speer en werpspies, maar ik treed u tegemoet in den naam van de Here der Heerscharen, den God der slagorden van Israël, dien gij getart hebt. Dezen dag zal de Here u in mijn macht overleveren . . . opdat de gehele aarde wete, dat Israël een God heeft." (1 Sam. 17: 44-46.)

Toen nam David, bekleed met de wapenrusting Gods, een steen uit zijn tas en slingerde deze tegen het onbeschermd voorhoofd van Goliath. Goliath viel dood neer.

President Romney heeft u vanavond reeds verteld wat er met David gebeurd is nadat hij koning was geworden en hij de gehele wapenrusting Gods niet bleef dragen. Wij moeten de gehele wapenrusting Gods aandoen, daar wij anders niet bestand zullen zijn tegen verleidingen op die plaatsen waar wij zwak staan en waar wij nagelaten hebben onszelf te beschermen door het naleven van de geboden.

Een ander voorbeeld van de bescherming die komt door de wapenrusting Gods is te vinden in het leven van Jozef die naar Egypte verkocht werd (zie Genesis 37, 39-47).

Vanaf zijn prille jeugd was hij een getrouw en oprecht mens, en leefde hij altijd de geboden van God.

Omdat hij door zijn vader voorgetrokken werd, waren zijn broers jaloers op hem en zij hadden plannen beraamd om hem te doden. Zijn broer Ruben haalden ze over om zijn leven te sparen en hem in een put te werpen. Later werd hij uit de put gered, naar Egypte gevoerd en daar

verkocht aan Potifar de overste van de lijfwacht van de koning.

Potifar wist hem al spoedig naar waarde te schatten en stelde hem aan over alles wat hij had. De Bijbel zegt dat hij „schoon van gestalte en schoon van uiterlijk” was, en de vrouw van zijn meester begeerde hem, maar Jozef liet zich niet verleiden en vluchtte van haar weg. Zij greep zijn kled, dat hij bij haar achterliet. Dit gebruikte zij als bewijs tegen hem. Haar man geloofde haar leugens en wierp Jozef in de gevangenis, waar hij vele jaren verbleef, totdat hij door de Farao — de koning — ontboden werd. Het bleek dat de koning een droom had gehad, die geen van zijn wijze mannen kon uitleggen. Iemand herinnerde zich dat terwijl hij in de gevangenis verkeerde, Jozef dromen had uitgelegd die vervuld werden zoals hij het voorspeld had. Toen Farao de droom aan Jozef had verteld, kon hij de droom uitleggen en de koning waarschuwen voor de zeven jaren overvloed, gevolgd door de zeven jaren hongersnood, die over Egypte zouden komen, en de koning raadgeven over wat hij moest doen.

Jozef maakte het erg duidelijk dat de uitleg van God kwam, die door deze droom de Farao leiding gaf. Omdat hij wist dat God met Jozef was, stelde hij hem aan als heerser over het gehele land Egypte. In deze positie was Jozef later in staat zijn hele familie van de hongerdood te redden. Ik denk dat u dit verhaal allen wel kent.

Jozef had de gehele wapenrusting Gods aangedaan en God was met hem in de beproevingen die hij weerstond. Hij bleef de geboden houden en God om hulp en kracht vragen en hij werd geze-
gend en kon doen wat God van hem verlangde.

Het is belangrijk dat wij al vroeg in ons leven besluiten wat wij zullen doen en wat wij zullen nalaten. Lang voor het

ogenblik van de verleiding zouden wij moeten hebben besloten, dat wij niet zullen toegeven aan die sigaret, aan dat glas whisky, die onzedelijke daad, of wat het ook zij dat ons de nabijheid van de geest Gods zal doen verliezen.

Wij hebben allemaal verschillende zwakheden en verleidingen, en wij zouden ons leven moeten bestuderen om uit te vinden wat deze zwakheden zijn en waar wij voor extra bescherming moeten zorgen, zodat wij het goede kunnen doen en niet aan verleidingen zullen toegeven. Nu een ander voorbeeld: Ik neem aan dat niemand meer ervaring had van de

„Het is belangrijk dat wij, lang voordat de verleiding komt, besluiten wat wij zullen doen en wat wij zullen nalaten.”

bescherming die komt van het dragen van de gehele wapenrusting Gods dan Daniël (zie Daniël 1-2, 6.) In opdracht van koning Nebukadnezar werd hij met enkele andere uitverkoren knapen uit Israël in het paleis van de koning ondergebracht om daar opgeleid te worden. Zij moesten drie jaar lang zorgvuldig gevoed worden, waarna zij voor de koning zouden verschijnen. Blijkbaar zouden zij het beste voedsel krijgen, waaronder het vlees en de wijn van de koning.

Daniël en zijn drie vrienden, die wij kennen als Sadrach, Mesach en Abednega vroegen toestemming om het vlees en de wijn van de koning niet te gebruiken. De hoveling die met hun zorg belast was vertelde David dat de koning erg boos zou zijn als zij minder gezond en minder schoon van uiterlijk zouden zijn dan de anderen doordat zij het voedsel van de koning niet hadden gegeten.

Daarom vroeg Daniël of zij tien dagen

lang groenten mochten eten en water mochten drinken, waarna zij met de anderen die het voedsel van de koning — vlees en wijn — aten, vergeleken konden worden. Na tien dagen zagen zij er beter en gezonder uit dan al de anderen, zodat zij er mee door mochten gaan.

Na drie jaar, toen zij voor de koning gebracht werden, werd onder hen allen niemand gevonden als Daniël en zijn drie vrienden, en in alle zaken, waarbij het op wijsheid en begrip aankwam bevond de koning ze tien keer beter dan al zijn geleerden en bezweerders in zijn ganse rijk.

Dit is precies wat ons in het woord van wijsheid beloofd wordt: „En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven, zullen gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen ontvangen; En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.

En ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden.” (LV 89:18-21.)

Al deze beloften werden vervuld ten behoeve van Daniël en zijn vrienden in het volgende verslag van hun interessante ervaringen.

Koning Nebukadnezar had een droom die hem verontrustte maar die hij zich niet meer herinnerde. Hij stond op het punt om al zijn wijze mannen en sterrekijkers, met inbegrip van Daniël en zijn vrienden, ter dood te laten brengen, omdat niemand hem zijn droom en de uitleg ervan kon vertellen.

Maar Daniël vroeg hem uitstel en beloofde hem de droom en de uitleg daarvan te zullen vertellen.

Nadat Daniël de Heer had gesmeekt, werd het geheim in een visioen aan hem geopenbaard en hij kon de koning zijn

droom en de uitleg bekendmaken. Hij maakte het de koning echter heel duidelijk dat het geheim door God in de hemel geopenbaard was en dat het doel van de droom was de koning iets van de gebeurtenissen te laten weten die er in zijn koninkrijk zouden plaatsvinden en hem te tonen hoe het koninkrijk Gods uiteindelijk op aarde opgericht zou worden.

De koning was ten zeerste onder de indruk en zei tot Daniël: „In waarheid, uw God is de God der Goden en de Heer der koningen, en Hij openbaart verborgenheden: daarom hebt gij deze verborgenheid kunnen openbaren.” (Daniël 2:47.) Daniël stond nog in de gunst van de twee volgende koningen, maar de raadgevers van de koning waren jaloers en trachtten een reden te vinden om hem in diskrediet te brengen. Zij konden niets vinden, maar zij wisten dat David dagelijks tot God bad en zij haalden de koning over een gebod uit te vaardigen, waarin gesteld dat een ieder die een verzoek zou richten tot enig god of mens, behalve de koning, in de leeuwenkuil geworpen zou worden.

U weet wat er gebeurde. Ondanks dit bevel bleef Daniël bidden. Toen men hem zag werd hij de koning voorgeleid, die wegens zijn achtung voor Daniël be-
treurde dat hij dat gebod uitgevaardigd

had en zijn best deed om Daniël te redden. Maar men herinnerde hem eraan dat volgens de wet van Meden en Perzen geen enkel gebod veranderd mocht worden, maar uitgevoerd moest worden.

Toen Daniël in de leeuwenkuil geworpen werd, zei de bedroefde koning tot hem: „Uw God, dien gij zo volhardend dient, die bevrijde u!” (Daniël 6:16.) Hij bracht een slapeloze nacht door en ging al vroeg naar de leeuwenkuil, waar hij tot zijn vreugde Daniël nog in leven vond, die tot hem zei: „Mijn God heeft zijn engel gezonden en den muil der leeuwen toegesloten, en zij hebben mij geen kwaad gedaan, omdat ik voor Hem onschuldig ben bevonden; maar ook tegen u, o koning, heb ik geen misdaad begaan.” (Daniël 6:22.)

De koning liet Daniël uit de leeuwenkuil halen en zijn aanklagers erin werpen, die onmiddellijk door de hongerige dieren gedood werden.

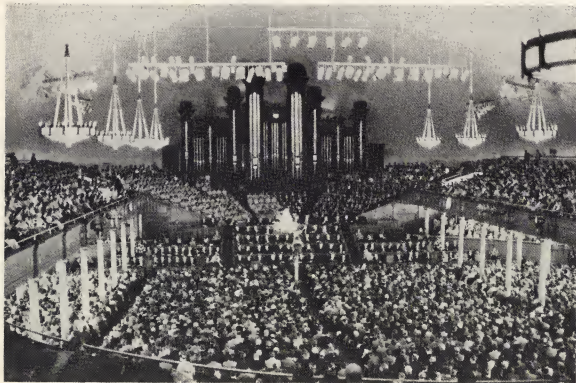
Daniël die alle geboden had gehouden,

had zeker de gehele wapenrusting Gods, aangedaan. Zijn wij bereid om te handelen zoals David, Jozef en Daniël — de geboden te blijven onderhouden — en zoals anderen waarvan wij weten dat zij beschermd werden omdat zij de ware God dienden en zijn geboden hielden? Denkt eens na over de volgende vragen:

Bestuderen wij de Schriften zodat wij onze kennis, ons geloof en onze getuigenis met betrekking tot het evangelie kunnen vergroten? Leven wij de geboden na? Zijn wij eerlijk en oprecht in ons handelen? Eerbiedigen wij de sabbat? Houden wij het woord van wijsheid? Betalen wij een eerlijke tiende? Wonen wij de vergaderingen bij en zijn wij gehoorzaam als onze leiders een beroep op ons doen? Zijn wij deugdzaam en rein in ons hart, gedachten en daden?

Strijden wij in onze omgeving tegen het kwaad — pornografie, abortus, tabak, alcohol, drugs? Hebben wij de moed om

Interieur van de Salt Lake Tabernakel

voor onze overtuiging uit te komen? Kunnen wij werkelijk zeggen dat wij ons niet schamen voor het evangelie van Christus? Leven wij in vrede met onze burens en vermijden wij roddel, achterklap en het verspreiden van kletspraatjes. Hebben wij onze naasten werkelijk even lief als onszelf?

Als wij met „ja” kunnen antwoorden op deze vragen, hebben wij de gehele wapenrusting Gods aan, die ons zal beschermen tegen het kwade en ons voor onze vijanden zal bewaren. Als wij „neen” moeten antwoorden op deze vragen is onze wapenrusting zwak, er is een onbeschermd plek die gevonden kan worden, een kwetsbaar punt, en wij zullen aan de aanvallen van de duivel blootgesteld zijn, en verwond of vernietigd worden. Hij zal zoeken totdat hij onze zwakheden vindt, als wij ze hebben.

Onderzoekt uw wapenrusting. Is er een onbeschermd plek? Neemt nu het besluit om welk gedeelte ook dat ontbreekt dit er nu nog aan toe te voegen. Vergeet nooit dat het in uw macht is om de nodige verbeteringen aan uw wapenrusting aan te brengen en haar weer volledig te maken, onverschillig hoe verouderd en onvolledig zij thans ook is. Door het grote beginsel van bekering kunt u uw leven veranderen en nu beginnen met de wapenrusting Gods aan te trekken door studie, gebed en het vaste voornemen God te dienen en zijn geboden te onderhouden.

Mag ik besluiten met de eed en het verbond van het priesterschap, die als men ze nakomt een schild en bescherming zullen zijn, met alle beloofde zegeningen voor de getrouwen:

„Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschapen, waarvan Ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.

Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods.

En verder, allen, die deze priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here;

Want hij, die Mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij;

En hij, die Mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader;

En hij, die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk; daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven.

En dit is overeenkomstig de eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren.

Daarom ontvangen allen, die het priesterschap ontvangen, van Mijn Vader, deze eed en dit verbond, dat Hij niet kan verbreken, en dat evenmin kan worden weggenomen.

Maar een ieder, die dit verbond verbreekt, nadat hij het heeft ontvangen, en zich er geheel van afkeert, zal geen vergeving van zonden in deze wereld ontvangen, noch in de komende wereld.” (LV 84:33-41.)

Broeders, wij zijn ten zeerste gezegend doordat wij weten dat God leeft en dat wij zijn geesteskinderen zijn; dat zijn Zoon, Jezus Christus zijn leven gaf opdat wij op kunnen staan en het eeuwige leven ontvangen.

Wij behoren tot de kerk van Jezus Christus, die door de profeet Joseph Smith werd hersteld. Wij dragen het priesterschap Gods en de vooruitgang van de kerk hangt van ons af, van de wijze waarop wij onze taak vervullen en de instructies van onze hedendaagse profeet, president Spencer W. Kimball, opvolgen.

Ik spoor u aan goed naar zijn woorden te luisteren en hem te volgen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Zich voorbereiden op dienstbetoon in de kerk

President Spencer W. Kimball

Broeders, het is een rijke ervaring geweest vanavond naar de dienstknechten des Heren te luisteren. Zij hebben tot ons woorden van waarheid en gerechtigheid gesproken. Ik hoop dat deze woorden diep gezonken zijn in de harten van al degenen die vanavond hebben geluisterd.

Vanmorgen sprak broeder Howard W. Hunter over een van de presidenten van de kerk, Wilford Woodruff, en dit herinnerde mij aan enkele ervaringen van president Woodruff die ik eens gelezen heb. Ik zou u tot besluit van deze vergadering over twee of drie ervan willen vertellen. Al deze ervaringen had hij toen hij nog heel jong was, zoals u die het Aäronische priesterschap dragen.

President Woodruff was één van de grote geestelijke reuzen van deze bedeling. De Heer gaf hem vele dromen en visioenen; hij doopte duizenden bekeerlingen, zoals ons reeds verteld werd vandaag, en hij verrichtte vele, vele wonderen.

Weinig mensen hebben meer leiding van de heilige Geest gehad dan president Woodruff. Hij was een apostel van de Heer Jezus Christus, was dapper en trouw al de dagen van zijn leven en werd de vierde president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij is degene die in 1893 de tempel te Salt Lake City inwijdde. Aan hem verschenen de oprichters van de Amerikaanse natie in de tempel te St.

George om te vragen of de tempelverordeningen voor hen verricht konden worden. Dat is iets zeer buitengewoons, broeders, en dergelijke wonderen en openbaringen waren nogal ongewoon, zoals u wel weet. Deze mannen van de Amerikaanse grondwet hadden geleefd in een tijd dat het evangelie niet op aarde was, maar het waren oprechte, goede mannen die recht hadden op alle zegeningen die tot ons komen.

Wij hebben allen helden nodig die wij kunnen bewonderen; wij hebben mensen nodig wiens voorbeeld wij kunnen volgen. Voor ons is Christus de belangrijkste van deze. „Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn?” vroeg Hij zijn Nephitische discipelen. Zijn antwoord was, „Voorwaar zeg Ik u: zoals Ik ben.” Christus is ons voorbeeld, onze gids, ons prototype, en onze vriend. Wij streven ernaar als Hem te zijn zodat wij altijd in zijn nabijheid kunnen zijn. In mindere mate worden ook de apostelen en de profeten die als Christus geleefd hebben, voorbeelden voor ons.

Terugkomend op dit bijzondere visioen: president Woodruff zorgde ervoor door de leiders in de tempel dat deze mensen hun endowment en de zegeningen ontvingen waarop zij recht hadden. De vrouwen gingen naar de tempel en deden het werk voor de vrouwen die ernaar verlangden dat dit werk gedaan zou worden. Nu kunt u zien waarom broe-

der Royden G. Derrick vandaag tot ons sprak over tempelwerk. Er zijn miljoenen mensen in de geestenwereld die ernaar verlangen dat het werk voor hen gedaan wordt, omdat zij beseffen dat zij tot staan gebracht zijn. Zij kunnen niet verder gaan voordat het werk voor hen gedaan is. Broeder Woodruff zei:

„De eerste toespraak die ik ooit in deze kerk hoorde was in 1833 van de oude Zera Pulsipher, die in het zuiden stierf nadat hij heel wat ouder dan tachtig jaar geworden was. Die toespraak was waar ik sinds mijn kinderjaren om gebeden had,” zei hij. „Toen ik die toespraak hoorde had ik voor mijzelf een getuigenis dat wat broeder Pulsipher zei waar was. Ik ontving zijn woorden met mijn gehele hart. Hij sprak in een schoolgebouw op een boerderij die wij bezaten in Oswego County. Hij stelde de toehoorders in de gelegenheid vragen te stellen. De zaal was vol. Voordat ik eigenlijk besepte wat ik deed stond ik boven op een bank. Maar ik zei tegen mijn burens en vrienden: „Als ik u was zou ik voorzichtig zijn met wat u over deze mannen (er waren er twee) en hun getuigenis gaat zeggen, want het zijn dienstknechten van God, en zij hebben tegenover ons van de waarheid getuigd, beginselen die ik van mijn kindsheid af heb gezocht.”

Ik ging verder en werd gedoopt. Ik werd tot leraar geordend. Het heeft mij altijd gespeten dat ik niet eerst tot diaken geordend ben geweest omdat ik het verlangen had het priesterschap in al zijn verschillende graden te dragen voorzover ik waardig was. Ik had al jaren een verlangen gehad, niet alleen het evangelie te horen, maar ook het voorrecht te hebben en de macht om het aan mijn medemenssen te mogen prediken. Ik was molenaar van mijn vak, en ik heb menig middernachtelijk uur in de molen doorgebracht de Heer smekend om licht en waarheid en biddend dat ik het evangelie

zou mogen horen en in staat zou zijn het aan mijn medemenssen te onderwijzen. Ik verheugde mij er in toen ik het hoorde. (*Discourses of Wilford Woodruff*, blz. 304.)

President Woodruff werd geboren op 1 maart 1807; hij werd gedoopt op 31 december 1833 (op zesentwintigjarige leeftijd) en op 25 januari 1834 werd hij tot leraar geordend.

Wat wij uit deze ervaring leren is dat hij als kind reeds bad om de waarheid te kennen, dat hij als jongeman menige nacht in gebed doorbracht. Wij leren dat hij het verlangen had het evangelie te prediken, dat hij de juiste instelling had, en dat hij het evangelie onmiddellijk aanvaardde toen hij het hoorde.

Jonge mensen behoren ernaar te streven een getuigenis te ontvangen en dienen ernaar te streven op zending te gaan. Wij stellen het op prijs wat president Ezra Taft Benson vanmiddag zei over de zendingen. Alle jongemannen in de kerk dienen met verlangen naar hun zending uit te zien en zij behoren ook hun ouders bij te staan om op zending te gaan als zij hun gezin grootgebracht hebben.

Nu de tweede ervaring van broeder Woodruff: „Toen ik een jongen van elf jaar was,” vertelt president Woodruff, „had ik een erg interessante droom, waarvan een gedeelte ook letterlijk is uitgekomen. In deze droom zag ik een grote baai, een plaats waar iedereen in de wereld moest binnegaan bij de dood, maar voordat zij binnengingen moesten zij hun wereldse goederen afleggen. Ik zag een oude man met een bevermuts op en een lakens pak aan. De man zag er zeer bedroefd uit. Ik zag hem aankomen met iets op zijn rug, dat hij op de grote hoop moest gooien, voordat hij de baai binnenging. Ik was toen maar een jongen. Enkele jaren later verhuisden mijn vader en moeder naar Farmington, en daar zag ik die man. Ik herkende hem

onmiddellijk. Zijn naam was Chauncy Deming. Enkele jaren later werd hij ziek en stierf. Ik ging naar zijn begrafenis." President Woodruff zei, „Hij was wat je noemt een vrek. Hij bezat honderdduizenden dollars. Toen de kist in het graf neergelaten werd herinnerde ik mij die droom en die nacht vond zijn schoonzoon honderdduizend dollars in de kelder van die oude man. Ik haal dit slechts aan om aan te tonen dat mij in deze droom enkele dingen getoond werden die waar waren. Ik denk aan de bewoners van deze aarde die eenmaal hun goederen moeten achterlaten als zij aan het graf komen.

„Christus is ons voorbeeld,
onze gids, en onze vriend — en
in mindere mate kunnen ook
sommige apostelen en profeten
voorbeelden voor ons worden.”

Na dit tafereel bevond ik mij in een grote tempel. Het werd het koninkrijk Gods genoemd. De eerste man die naar mij toe kwam was oom Ozem Woodruff en zijn vrouw die ik de tempel hielp binnengaan. Na verloop van tijd, nadat ik het evangelie had aangenomen, en terwijl ik op mijn eerste zending was in Tennessee, vertelde ik broeder Patten over mijn droom. Hij antwoordde mij dat ik binnen enkele jaren die man zou ontmoeten en dopen. Dat ging letterlijk in vervulling want ik heb later mijn oom en zijn vrouw en enkele van de kinderen gedoopt; ook mijn eigen vader en stiefmoeder en -zuster; en een methodistische priester of leraar — in feite heb ik iedereen in het huis van mijn vader gedoopt. Ik vertel dit alleen maar om aan te tonen dat dromen soms uitkomen.”

(*Discourses of Wilford Woodruff*, blz. 283-284.)

Alma zegt ons dat de Heer „zijn woord door engelen aan mensen mede(deelt), ja, niet alleen aan mannen, maar ook aan vrouwen. Nu dit is niet alles; aan kleine kinderen worden dikwijls woorden gegeven die de wijzen en geleerden beschaamd maken.” (Alma 32:23.)

Jonge kinderen hebben evenveel recht op de zegeningen des Heren als hun ouders. Joseph Smith was slechts veertien jaar toen de Vader en de Zoon aan hem verschenen om deze bedeling in te leiden. Hij was zeventien toen Moroni aan hem verscheen en de plaats openbaarde waar de platen verborgen waren, waarvan het Boek van Mormon werd vertaald.

Jonge mensen behoren het evangelie te bestuderen, en zichzelf voor te bereiden op dienstbetoon in de kerk, en de geboden zo ijverig te houden als het maar mogelijk is.

De derde ervaring:

„. . . Terwijl ik het ambt van leraar nog had ging ik naar Missouri in het kamp van Zion. Onderweg ondervonden wij veel beproevingen. Ten gevolge van cholera moesten wij vijftien van onze broeders ten grave dragen. Na aankomst in Missouri woonden wij bij broeder Lyman Wight. Terwijl ik bij hem verbleef woonde ik de raadsvergaderingen met de profeet, David Whitmer, Oliver Cowdery en andere leidende broeders van de kerk bij.

David Whitmer was president van de ring van Zion. Broeder Joseph berispte hem en enkele andere broeders heel scherp omdat zij Gods geboden niet onderhielden en hun plichten verzaakten. Terwijl ik daar was rees er een groot verlangen in mijn hart om uit te gaan en het evangelie te prediken. Op een zondagavond ging ik alleen naar een bosje notenbomen een paar honderd meter van

Ouderling Loren C. Dunn
Lid van het Eerste Quorum der Zeventig

de nederzetting en vroeg ik de Heer de weg voor mij te openen zodat ik uit zou mogen gaan om het evangelie te prediken. Ik wilde het evangelie niet prediken vanwege de eer die ik op deze aarde zou kunnen krijgen; ik begreep heel goed, voor zover een man in mijn omstandigheden dat kon, wat een prediker zou moeten meemaken. Het was niet de eer, niet de rijkdom, noch goud, noch zilver wat ik wenste. Maar ik wist dat dit het evangelie van Christus was, aan mij geopenbaard door de macht Gods; ik wist dat dit de kerk van Christus was; ik wist dat Joseph Smith een profeet van God was; en ik verlangde ernaar dat ik dit evangelie aan de naties van de aarde zou

mogen prediken. Ik smeekte de Heer om dit voorrecht. Hij beantwoordde dat gebed, en zei dat mijn wens vervuld zou worden. Ik stond vol vreugde op, liep ongeveer tweehonderd meter naar de open weg, en toen ik op de weg aankwam trof ik daar Judge Higbee.

„Broeder Woodruff,” zei hij, „de Heer heeft aan mij geopenbaard dat het uw plicht is geordend te worden en het evangelie te gaan prediken.”

„Is dat zo?” vroeg ik.

„Ja.”

„Nou,” zei ik, „als de Heer wil dat ik het evangelie ga prediken, dan ben ik volkomen bereid om te gaan en dat te doen.” Ik heb hem niet verteld dat ik erom gebeden had.

Als gevolg daarvan woonde ik een raadsvergadering in het huis van Lyman Wight bij en werd geroepen en geordend tot priester in het Aäronische priesterschap, terwijl andere broeders tot ouderling geordend werden. Door bisschop Partridge werd ik geroepen om in het zuiden op zending te gaan. Bisschop Partridge stelde mij een groot aantal vragen, en ik stelde hem vragen. Het was in die tijd gevaarlijk voor wie dan ook van de broeders om door Jackson County te reizen. Hij wilde dat ik naar Arkansas ging en de weg daarheen leidde dwars door Jackson County. Ik vroeg hem of wij door dat gebied moesten reizen (Ik had een metgezel bij mij, een ouderling,) en hij antwoordde: „Als je geloof hebt om het te doen, dan mag je; ik heb het niet.” Ik vond dat een vreemde opmerking voor een bisschop.

„Wel,” zei ik, „de Heer zegt dat wij zonder buidel of male moeten reizen; zullen wij dat doen?”

„Dat is de wet van God; als je geloof hebt dat te doen, kun je het doen.”

Hij zei dat hij nauwelijks genoeg geloof had om Jackson County binnen te gaan. Wij gingen echter op reis en trokken

door Jackson County. Wij verloren bijna ons leven en werden als door een wonder gered. Wij reisden door Arkansas en andere delen van het land. Maar hier wil ik niet verder over uitweiden. Ik wil slechts zeggen dat ik als priester op reis ging met een ouderling als metgezel en dat wij duizenden kilometers aflegden, en dat vele dingen aan ons geopenbaard werden. Ik wil u op het hart drukken dat het helemaal geen verschil uitmaakt of een man priester of apostel is, als hij zijn roeping maar hooghoudt. Een priester draagt de sleutels van de bediening der engelen. Nooit in mijn leven, als een apostel, als een zeventig of als een ouderling heb ik meer bescherming van de Heer genoten dan toen ik het ambt van priester bekleedde. Door visioenen, en door de heilige Geest openbaarde de Heer mij vele dingen die mij nog zouden overkomen." (*Discourses of Wilford Woodruff*, blz. 298-300.)
President Woodruff smeekte als leraar

om het voorrecht op zending te mogen gaan, en hij ging uit als een zendeling toen hij priester was. De Heer zegende hem en bewaarde hem en gaf hem vele visioenen en openbaringen.
Tot besluit wil ik nog slechts dit zeggen: Het is heerlijk om deze grote verzameling broeders, die het priesterschap dragen, hier te zien en ik geloof oprecht dat de mannen die hier vanavond gekomen zijn, mannen en jongens — hun priesterschap en de voorrechten die hun gegeven werden eerbiedigen en op prijs stellen. Wij willen deze vergadering sluiten met onze liefde en waardering voor alle mannen en jongens en hun vrouwen en moeders waar ook ter wereld, uit te spreken. Wij vragen hen godvruchtig te zijn en trouw aan de getuigenissen die zij hebben. Ik geef u mijn getuigenis dat dit werk van God is. Wij hebben een bijzonder werk te verrichten en wij moeten dat doen. Ik bid in de naam van Jezus Christus dat wij het zullen doen. Amen.

Presidenten Tanner en Kimball

1 April 1979

Zondagochtendvergadering

Wij, de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Mijn geliefde broeders en zusters en in het bijzonder niet-leden vrienden, u luistert nu naar de jaarlijks in april gehouden algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die dikwijls de Mormoonse kerk wordt genoemd.

De bijnaam Mormoon wordt in verband gebracht met de kerk en haar leden omdat wij een boek, dat het Boek van Mormon heet, als heilige Schrift aanvaarden. Dit boek is een vertaling van een verslag, gegraveerd op gouden platen, die in september 1827, door een engel gegeven werden aan Joseph Smith, een jongeman van eenentwintig jaar.

Toen de engel Joseph voor het eerst vertelde over de platen, zei hij — en ik haal Joseph aan — „dat hij een afgezant was, uit Gods tegenwoordigheid tot mij gezonden, en dat zijn naam Moroni was; . . . Hij zei dat er een boek bewaard was, een op gouden platen geschreven boek, en dat dit een kroniek was van de vroegere bewoners van dit (Amerikaanse) vasteland en van hun herkomst. Ook zei hij

dat het boek de volheid van het eeuwig evangelie bevatte . . .

Voorts zei hij dat er twee in zilveren bogen gevatte stenen bij de platen waren die, aan een borstplaat bevestigd, de zogenaamde Urim en Thummim vormden, en dat deze stenen in oude tijden de mensen die in het bezit ervan waren en ze gebruikten, tot zieners maakten, dat God deze stenen voor de vertaling van het boek had toebereid.” (Joseph Smith 2:33-35.)

Door de macht Gods vertaalde Joseph het verslag en in 1830 gaf hij het als boek uit onder de titel „Boek van Mormon.” Het verslag openbaart het feit dat Mormon de vader van Moroni was. Hij was in zijn dagen een kundig militair leider, een geleerde historicus en een groot profect. Hij leefde in de tweede helft van de vierde eeuw na Christus in Amerika. Het boek draagt zijn naam omdat hij een verzameling en een uittreksel maakte van de toen bestaande historische verslagen. Zijn uittreksel vormt het grootste gedeelte van wat Joseph Smith vertaald heeft van de gouden platen, die hij van

Algemene Autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

President N. Elton Tanner
Eerste raadgever

President
Spencer W. Kimball

President Marion G. Romney
Tweede raadgever

Raad der Twaalf

Erle F. Gardner

Mark E. Petersen

LeGrand Richards

Howard W. Patten

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Boyd A. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Patriarch van de kerk

Eldred G. Smith

Eerste Quorum der Zeventig

Franklin D. Richards

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Theodore M. Burton

Benjamin P. Brockbank

Robert L. Simpson

O. Lester Stone

Robert D. Hoars

Aubrey V. Komatsu

Joseph B. Whelan

Norman Reizer, Jr.

Loren C. Durn

Rex O. Pronger

Charles A. Dute

William R. Bradford

George P. Lee

Carlos E. Asay

M. Russell Ballant, Jr.

John H. Groberg

Jaco de Jager

August J. Franesione

Dean L. Larsen

Royahn G. Demica

G. Homer Dunsen

James M. Parramore

Richard G. Scott

Victor L. Brown

J. Richard Clarke

Joseph Anderson

William H. Bennett

James A. Calamore

Stelling W. Sai

Henry O. Injori

Presidentende Bisschop

H. Burke Peterson
Eerste raadgever

Victor L. Brown
Presidentende
Bisschop

J. Richard Clarke
Tweede raadgever

Emeritus leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Fredy E. Brewerton

Jack H. Gaggling, Jr.

H. Burke Peterson

Victor L. Brown

J. Richard Clarke

Joseph Anderson

William H. Bennett

James A. Calamore

Stelling W. Sai

Henry O. Injori

Joseph Anderson

William H. Bennett

James A. Calamore

Stelling W. Sai

Ureni Bergersen

Moroni ontving, die ze rond het jaar 421 n.C. verborg in de heuvel Cumorah in het westelijk deel van de staat New York.

Leden van de kerk voelen zich niet beledigd als zij Mormonen genoemd worden, noch neemt de kerk er aanstoot aan als zij de Mormoonse kerk genoemd wordt. Maar zoals wij gezegd hebben, het is niet de juiste naam van de kerk. Haar juiste naam is, zoals wij reeds hebben uitgelegd „De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.” (LV 115:4.)

Deze naam werd officieel door Jezus Christus zelf bevestigd toen Hij op 26 april 1838 te Far West, in een openbaring gericht tot de presiderende ambtenaren van de kerk zei, en dit zijn dan de woorden van Christus zelf:

„Voorwaar, aldus zegt de Here tot u, mijn dienstknecht Joseph Smith Jr. . . , en eveneens . . . tot alle ouderlingen en het ganse volk van Mijn kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, alom verspreid over de wereld;

Want aldus zal Mijn kerk in de laatste dagen worden genoemd, namelijk „*De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.*” (LV 115:1, 3-4; cursivering toegevoegd.)

Deze verklaring van de Heer herinnert ons aan hetgeen Christus volgens het Boek van Mormon tot zijn discipelen in Amerika heeft gezegd toen hij onmiddellijk na zijn opstanding onder hen verbleef.

„Toen de discipelen van Jezus (staat er in dit verslag) rondreisden en predikten al hetgeen zij zowel hadden gehoord als gezien, en in de naam van Jezus doopten, waren zij op een bepaald moment bijeenvergaderd en verenigd in krachtig gebed en vasten.

En Jezus (dit was de opgestane Jezus, in Amerika) toonde Zich wederom aan

hen, want zij baden tot de Vader in zijn naam; en Jezus kwam en stond in hun midden, en zeide tot hen: Wat wilt gij, dat Ik u zal geven?

En zij zeiden tot Hem: Heer, wij willen, dat gij ons de naam zoudt willen noemen, die wij deze kerk moeten geven; want er is dienaangaande woordenstrijd onder het volk.

En de Heer zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, hoe komt het, dat het volk hierover mort en twist?

Hebben zij de Schriften niet gelezen, die zeggen, dat gij de naam van Christus, die mijn naam is, op u moet nemen? Want met deze naam zult gij ten laatsten dage worden geroepen. En wie Mijn naam ook op zich neemt, en tot het einde toe volhardt, zal ten laatsten dage zalig worden.

Wat gij daarom ook zult doen, zult gij in mijn naam doen; daarom zult gij de kerk bij mijn naam noemen; en gij zult de Vader in mijn naam aanroepen, opdat Hij de kerk om mijnentwil zal zegenen. En hoe kan het mijn kerk zijn, tenzij ze bij mijn naam wordt genoemd? Want indien een kerk bij de naam van Mozes wordt genoemd, dan is ze de kerk van Mozes; of indien ze bij de naam van een mens wordt genoemd, dan is ze de kerk van een mens; maar indien ze bij mijn naam wordt genoemd, dan is ze mijn kerk, indien zij op mijn evangelie is gebouwd. Voorwaar zeg Ik u, dat gij op mijn evangelie zijt gebouwd; daarom zult gij alles, wat gij een naam geeft, bij Mijn naam noemen; indien gij daarom de Vader voor de kerk in mijn naam aanroept, zal de Vader u horen;

En indien de kerk op mijn evangelie is gebouwd, dan zal de Vader zijn eigen werken er in openbaren.

Maar als ze niet op mijn evangelie is gebouwd, en op de werken van de mensen, of op de werken van de duivel is gebouwd, voorwaar zeg Ik u, dat zij voor

een korte tijd vreugde in hun werken hebben, maar straks komt het einde, en worden zij neergehouden en in het vuur geworpen, waaruit geen terugkeer is.

Want hun werken volgen hen na, want het is wegens hun werken dat zij worden neergehouden, gedenkt daarom de dingen, die Ik u heb verteld.

Ziet, Ik heb u mijn evangelie gegeven, en dit is het evangelie, dat Ik u heb gegeven, dat Ik in de wereld ben gekomen om de wil van mijn Vader te doen, omdat mijn Vader Mij heeft gezonden.

De openbaringen van de Heer getuigen dat dit de „enige ware en levende kerk op de oppervlakte van de gehele aarde is.”

En mijn Vader heeft Mij gezonden opdat Ik aan het kruis zou worden verheven, en opdat Ik, nadat Ik aan het kruis was verheven, alle mensen tot Mij mocht trekken, en zoals Ik door de mensen was verheven, de mensen door de Vader zouden worden verheven om voor Mij te staan en volgens hun werken te worden geoordeeld, hetzij die goed of kwaad zijn

En hiertoe werd Ik verheven; daarom zal Ik, volgens de macht van de Vader, alle mensen tot Mij trekken, opdat zij volgens hun werken mogen worden geoordeeld.

En het zal geschieden, dat een ieder die zich bekeert en in mijn naam wordt gedoopt, (met de Heilige Geest) zal worden vervuld; en indien hij tot het einde toe volhardt, ziet, dan zal Ik hem schuldeloos houden voor mijn Vader ten dage, dat Ik zal staan om de wereld te oordelen.

En ook hij, die niet tot het einde toe volhardt, wordt neergehouden en in het vuur geworpen, waaruit men wegens de rechtvaardigheid van de Vader niet kan terugkeren.

En dit is het woord, dat Hij aan de kinderen der mensen heeft gegeven. En om deze reden vervult Hij de woorden, die Hij heeft gegeven, en Hij liegt niet, maar vervult al zijn woorden.

En niets onreins kan zijn koninkrijk ingaan; daarom gaat niemand in zijn rust in, dan zij, die hun klederen in mijn bloed hebben gewassen, en hun getrouwheid tot aan het einde.

Welnu, dit is het gebod (van de opgestane Verlosser aan de Amerikanen van vroeger en het is nog steeds zijn gebod): Bekeert u, al gij einden der aarde, en komt tot Mij en wordt in Mijn naam gedoopt, zodat gij door het ontvangen van de Heilige Geest moogt worden geheiligd, opdat gij ten laatsten dage vlekkeloos voor Mij moogt staan.” (3 Nephi 27:1-20.)

Dit is de naam en dit zijn de grondbeginselen van de kerk die soms de Mormoonse kerk wordt genoemd. De Verlosser heeft niet alleen zijn kerk zelf „De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen” genoemd, zoals reeds eerder gezegd, maar hij heeft ook verklaard dat zij „de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem,” is „waarin, Ik, de Here, welbehagen heb.” (LV 1:30.)

De achtergrond van deze verklaring was als volgt:

„Gedurende een periode van meer dan zes jaren voor deze dag (6 april 1830, de dag waarop de kerk georganiseerd werd) had de profet Joseph Smith van tijd tot tijd goddelijke openbaringen en geboden ontvangen. . .

Reeds in de zomer van 1830 was de profet bezig volgens goddelijk gebod de openbaringen, die tot op die tijd waren

ontvangen, over te schrijven en te rangschikken, klaarblijkelijk met het oog op de uitgave ervan in boekvorm. Op een conferentie van de ouderlingen der kerk, gehouden op 1 november 1831 te Hiram, werden definitieve stappen ondernomen voor het uitgeven van de openbaringen (die de profeet had ontvangen en verzameld), en deze verzameling werd het Boek der Geboden genoemd. Des Heren goedkeuring van de onderneming werd bekendgemaakt door het geven van de openbaring (die thans als afdeling 1 opgenomen is in de Leer en Verbonden; zie ook verklarende inleiding van Leer en Verbonden.)

Wegens de universele belangrijkheid van de inhoud van deze openbaring zal ik mijn toespraak besluiten met aanhalingen uit deze openbaring. De Heer begon met de aandacht van alle mensen erop te vestigen — maar niet slechts de leden van de kerk — maar alle mensen, want Hij zei als inleiding tot deze openbaring:

„Luistert, o gij volk Mijner kerk, zegt de stem van Hem, Die omhoog woont, en Wiens ogen op alle mensen zijn gericht; ja, voorwaar zeg Ik: Luistert, gij volk van verre; en gij, die op de eilanden der zee zijt, luistert te zamen.

Want waarlijk is de stem des Heren tot alle mensen gericht en er is niemand, die zal ontkomen; en er is geen oog, dat niet zal zien, noch een oor, dat niet zal horen, noch een hart, dat niet zal worden doordrongen.

En de wederspanningen zullen door vele smarten worden gefolterd; want hun ongerechtigheden zullen van de daken worden verkondigd, en hun geheime daden zullen worden onthuld.

En de waarschuwend stem zal tot alle mensen zijn gericht, bij monde van mijn discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen.

En zij zullen uitgaan, en niemand zal hen

tegenhouden, want Ik, de Heer, heb hun geboden.

Ziet, dit is mijn gezag, en het gezag van mijn dienstknechten en mijn voorwoord tot het boek van mijn geboden, die Ik hun heb gegeven om te uwen behoeve uit te geven, o gij inwoners der aarde.

Daarom, vreest en beeft, o gij volk, want wat Ik, de Here, daarin heb besloten, zal in vervulling gaan . . .

Daarom is de stem des Heren tot de eindigen der aarde gericht, opdat allen, die willen horen, mogen horen:

Bereidt u voor, bereidt u voor op hetgeen zal komen, want de Heer is nabij; En de toorn des Heren is ontstoken, en zijn zwaard is in de hemel ontbloot, en het zal op de inwoners der aarde nedervallen.

En de arm des Heren zal worden geopenbaard; en de dag komt, dat zij, die niet naar de stem des Heren willen luisteren, noch naar de stem zijner dienstknechten, noch acht geven op de woorden der profeten en apostelen, van het volk zullen worden afgesneden;

Want zij zijn van mijn verordeningen afgedwaald en hebben Mijn eeuwig verbond verbroken.

Zij zoeken de Heer niet om zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is, en dat in wezen een afgod is, die veroudert en in Babylon zal vergaan, dat grote Babylon dat zal vallen.

Omdat Ik, de Heer, wist welk een onheil er over de inwoners der aarde zou komen, riep Ik mijn dienstknecht Joseph Smith Jr., en sprak tot hem van de hemel, en gaf hem geboden;

En Ik gaf eveneens geboden aan anderen, dat zij deze dingen aan de wereld moesten bekendmaken : . . .

Ziet, Ik ben God en heb het gesproken; deze geboden zij van Mij en werden aan

mijn dienstknechten in hun zwakheid gegeven, in hun eigen taal, opdat zij ze zouden mogen begrijpen . . .

Ja, en opdat mijn dienstknecht Joseph Smith Jr, nadat hij de kroniek van de Nefieten had ontvangen, door de genade Gods macht zou hebben om het Boek van Mormon door de macht Gods te vertalen.

En eveneens, opdat zij, aan wie deze geboden werden gegeven, macht zouden mogen hebben om het fundament van deze kerk te leggen en haar uit het verborgene en uit duisternis te voorschijn te brengen, de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem, waarin Ik, de Heer, welbehagen heb, tot de kerk als een geheel gesproken, en niet tot ieder lid afzonderlijk —

Want Ik, de Heer, kan niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen;

Niettemin zal hij, die zich bekeert en de geboden des Heren nakomt, vergiffenis ontvangen;

En van hem, die zich niet bekeert, zal zelfs het licht, dat hij heeft ontvangen, worden weggenomen; want Mijn Geest zal niet altijd met de mens twisten, zegt de Heer der Heirscharen.

En verder, voorwaar zeg Ik tot u, o gij inwoners der aarde, dat Ik, de Heer, gewillig ben deze dingen aan alle vlees bekend te maken;

Want Ik ben geen aannemer des persoons, en Ik wil, dat alle mensen zullen weten, dat de dag spoedig komt; de ure is nog niet, doch is nabij, wanneer vrede van de aarde zal worden weggenomen en de duivel macht zal hebben over zijn eigen gebied.

En de Heer zal eveneens macht hebben over zijn heiligen; Hij zal in hun midden regeren en in gericht nederkomen op Idumea, of de wereld.

Onderzoekt deze geboden, want ze zijn waar en betrouwbaar, en de profetieën

Zangeres van het Tabernakelkoor

en beloften, die er in zijn vervat, zullen alle worden vervuld.

Hetgeen Ik, de Heer, heb gesproken, dat heb Ik gesproken, en Ik verontschuldigd Mijzelf niet; en ofschoon de hemelen en de aarde zullen vergaan, zal mijn woord niet vergaan, doch zal ten volle worden vervuld, hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde.

Want merkt op en ziet, de Here is God, en de Geest geeft getuigenis, en het getuigenis is waarachtig, en de waarheid blijft voor eeuwig. Amen. (LV 1:1-7, 11-18, 24, 29-39.)

Van de waarheid van deze grote openbaringen, geef ik mijn persoonlijke getuigenis. In de naam van Jezus Christus, onze Heer. Amen.

Het vuur van de Smelter

James E. Faust
van de Raad der Twaalf

Naar deze kathedraal te komen is altijd een verantwoordelijkheid die erg nederig maakt. Ik bid bij wat ik ga zeggen om de leiding van de heilige Geest en ik hoop dat de Geest in hoge mate op ons zal rusten opdat ook u door die bijzondere Geest mijn bedoeling zult kunnen begrijpen.

Ik wil vanmorgen tot u allen spreken, maar in het bijzonder tot degenen die denken dat zij meer beproevingen, meer verdriet, meer stekels en doornen op hun pad tegenkomen dan zij kunnen verdragen, en zich in hun tegenspoed bijna overgeven aan bitterheid. De bedoeling van mijn boodschap is hoop, kracht en bevrijding te brengen. Ik wil spreken over het vuur van de smelter.

Enkele jaren geleden sprak president David O. McKay vanaf deze kathedraal over de ervaringen van enkele leden van de handkarren groep van Martin. Vele van deze bekeerlingen van de eerste tijd kwamen uit Europa en waren te arm om ossen of paarden en wagens te kopen, waardoor zij gedwongen waren met handkarren, waarop al hun bezittingen waren geladen, over de vlakten te trekken. President McKay vertelde over een gebeurtenis die plaatsvond enkele jaren na deze heldhaftige exodus.

Een leraar maakte eens in een klas de opmerking dat het onverstandig was geweest om hen (de handkarren groep van Martin) onder dergelijke omstandighe-

den de reis over de vlakten te laten ondernemen. (Volgens een lid van de klas werd er bij die gelegenheid erg kritisch gesproken over de kerk en haar leiders, die erin hadden toegestemd dat groepen bekeerlingen de reis over de vlakten maakten met niet meer voorraden of bescherming dan een handkarrengroep kon bieden.

Een oude man zat stil te luisteren in een hoek . . . tot hij zich niet meer in kon houden. Toen stond hij op en zei dingen die niemand die ze hoorde ooit zal vergeten. Zijn gezicht was bleek van ontroering, maar hij sprak kalm en beslist, en met grote ernst en oprechtheid.

Wat hij zei kwam hierop neer: „Ik verzoek u op te houden met deze kritiek. U hebt het over een zaak waar u niets van weet. Koude, historische feiten betekenen hier niets, want zij geven geen goede interpretatie van de gebeurtenissen waar het om gaat. Was het een vergissing om de handkarrengroep nog zo laat in het seizoen weg te laten gaan? Ja, maar ik was bij die groep, en mijn vrouw was erbij en zuster Nellie Unthank, die u zo straks noemde, was er ook bij. Wij hebben meer geleden dan u zich kunt voorstellen en velen zijn gestorven van koude en gebrek aan voedsel, maar hebt u ooit een overlevende van die groep een woord van kritiek horen uiten? Niet een van die groep is ooit afgevallen of heeft de kerk verlaten, omdat een ieder van

ons er door gekomen is met de absolute wetenschap dat God leeft, omdat wij Hem ontmoet hebben in onze grote nood.

Ik heb mijn handkar getrokken terwijl ik zo zwak en moe was door ziekte en gebrek aan voedsel dat ik nauwelijks mijn ene voet voor de andere kon zetten. Als ik dan vooruitkeek en een zandvlakte of helling zag dan dacht ik, zover kan ik gaan maar dan zal ik het op moeten geven, daar krijg ik de handkar niet meer doorheen. Tot aan dat punt ben ik dan gegaan en toen ik het bereikte begon de kar mij te duwen. Ik heb dikwijls achterom gekeken om te zien wie mijn handkar duwde, maar mijn ogen hebben nooit iemand gezien. Ik wist echter dat de engelen Gods er waren.

Had ik er spijt van dat ik besloten had de reis per handkar te maken? Neen. Toen niet, noch op een enkel later ogenblik van mijn leven. Het was een voorrecht die prijs die wij betaalden te betalen om God te mogen ontmoeten." (*Relief Society Magazine*, januari 1948, blz. 8.) Hier hebben wij dan een grote waarheid. In de pijn, de angst, de heldhaftige inspanningen van het leven gaan wij door het vuur van een smelter. Het onbetekende en het onbelangrijke in ons leven zal als schuim wegsmelten en ons geloof zal opleven, het zal onaangetast blijven bestaan en versterkt worden. Op deze wijze kan het goddelijk beeld weerspiegeld worden door de ziel. Het is een deel van het zuiverend tolgeld dat van sommigen geëist wordt om God te mogen ontmoeten. In de allermoeilijkste perioden van ons leven schijnen wij beter te luisteren naar de zachte influisteringen van de goddelijke herder.

In het leven van een ieder komen die pijnlijke, wanhopige dagen van tegenspoed voor. Er schijnt een volle maat van zielenangst, verdriet en dikwijls hartzeer voor iedereen te zijn weggelegd;

ook voor hen die er ernstig naar streven het goede te doen en getrouw te blijven. De doornen op ons levenspad doen dikwijls pijn en brengen veranderingen in ons leven, ontnemen het alle betekenis en hoop. Dit is een louterend proces dat dikwijls hard en wreed schijnt, maar waardoor de ziel zacht als klei wordt in de hand van de Meester, zodat levens worden opgebouwd van geloof en bruikbaarheid, schoonheid en kracht. Sommigen verliezen hun geloof en vertrouwen in God door het vuur van de smelter, maar zij die het leven in het juiste eeuwige perspectief zien begrijpen dat deze loutering een deel is van onze vervolmaking.

In de hoogste nood is het mogelijk opnieuw geboren te worden, hernieuwd te worden naar hart en geest. Wij volgen niet langer de stroom van de menigte, maar ervaren de belofte van Jesaja en verkrijgen nieuwe kracht en „varen op met vleugelen als arenden." (Jesaja 40:31.)

De beproeving van ons geloof komt vóór het getuigenis, want Moroni getuigde: „Want gij verkrijgt geen getuigenis dan na de beproeving van uw geloof." (Ether 12:6.) Deze beproeving van het geloof kan een waardevolle ervaring worden. Petrus verklaarde: „Opdat de echtheid van uw geloof, kostbaarder dan vergankelijk goud, dat door vuur beproefd wordt, tot lof en heerlijkheid en eer blijke te zijn bij de openbaring van Jezus Christus." (1 Petrus 1:7.)

Beproevingen en tegenslagen kunnen ons voorbereiden op de wedergeboorte. Een wedergeboorte door geestelijke tegenslag maakt van ons nieuwe schepselen. Van het boek van Mosiah leren wij dat de gehele mensheid wedergeboren moet worden, geboren uit God, veranderd en opgeheven — om zonen en dochters van God te worden (zie Mosiah 27:24-27).

President Benson, ouderling Petersen, ouderling Richards en ouderling Hunter staan tijdens het zingen van een lofzang.

President Marion G. Romney, sprekend voor de Heer, heeft over deze wonderbaarlijke kracht het volgende gezegd: „De invloed op het leven van ieder mens is eveneens gelijk. Geen mens, wiens ziel door de brandende Geest Gods is verlicht, kan in deze wereld van zonden en duisternis passief blijven. Hij wordt gedreven door een onweerstaanbare drang om zich voor te bereiden een actieve strijder Gods te worden, gerechtigheid te bevorderen en de levens en de geesten van de mensen te bevrijden van de slaavernij der zonde.” (*Conference Report*, 4 oktober 1941, blz. 89.)

Het gevoel van opnieuw geboren te zijn werd door Parley P. Pratt als volgt beschreven:

„Als men mij de taak gegeven had om de wereld om te draaien, een berg af te graven, naar het einde der wereld te gaan, of de woestijnen van Arabië door te trek-

ken, het zou gemakkelijker voor mij geweest zijn dan te rusten terwijl het priesterschap op mij was. Ik heb de heilige zalving ontvangen en ik zal niet kunnen rusten tot de laatste vijand overwonnen is, de dood vernietigd en de waarheid in triomf regeert.” (*Journal of Discourses*, 1:15.)

Het is wel zo, dat sommige van onze grootste beproevingen het resultaat zijn van onze eigen dwaasheid en zwakte, en ons overkomen wegens onze onnauwlettendheid of onze overtredingen. Om dergelijke problemen op te lossen is het belangrijkste terug op het rechte pad te komen, en indien nodig alle stappen te ondernemen van oprechte en volledige bekering. Door dit grote beginsel kunnen vele dingen weer geheel hersteld worden en alle dingen kunnen verbeterd worden. Wij kunnen naar anderen gaan om hulp. Maar wie? Broeder Orson F.

Whitney stelde en beantwoordde deze vraag: „Naar wie gaan wij in dagen van verdriet en rampspoed om hulp en vertroosting? . . . Naar mannen en vrouwen die geleden hebben, en door hun ervaringen in het lijden een rijkdom aan medeleven en medegevoel kunnen voortbrengen als een zegen voor hen die er behoefte aan hebben. Zouden zij dit kunnen doen als zij zelf niet geleden hadden?

. . . Is dit niet Gods doel als Hij zijn kinderen doet lijden? Hij wenst dat zij meer op Hem gaan lijken. God heeft veel meer geleden dan de mens ooit heeft of zal lijden en is daarom de grootste bron van medeleven en troost.” (*Improvement Era*, november 1918, blz. 7.)

Jesaja noemde de Heiland voor zijn geboorte de „man van smarten” (Jesaja 53:3.) Sprekend over zichzelf in de Leer en Verbonden zei de Heiland:

„Welk lijden, Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen.” (LV 19:18.)

Sommigen zijn geneigd te geloven dat hun beproevingen een straf zijn. Roy Doxey verklaart:

„De profeet Joseph Smith leerde dat het een vals begrip is te geloven dat de heiligen aan alle oordelen van de laatste dagen zullen ontkomen — ziekten, pestilentiën, oorlog enz.; het is daarom een onheilig beginsel te zeggen dat deze rampspoeden te wijten zijn aan overtredingen . . .

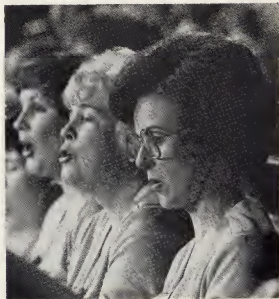
President Joseph F. Smith leerde dat het een zwakke gedachte was te geloven dat de ziekten en beproevingen die tot ons komen te wijten zijn aan de genade of het ongenoegen van God. (*The Doctrine and Covenants speaks*, deel 2, blz. 373.) Paulus begreep dit volkomen. Sprekend over de Heiland zei hij:

„En zo heeft Hij, hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden, en toen Hij het einde had bereikt, is Hij voor allen, die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwig heil geworden.” (Hebr. 5:8, 9.) Voor sommigen is het lijden wel buitengewoon groot.

Stillman Pond was een lid van het tweede quorum van zeventig in Nauvoo, behoorde tot de eerste bekeerlingen van de kerk en kwam van Hubbarston. Evenals anderen werden hij en zijn vrouw en kinderen lastig gevallen en uit Nauvoo verdreven. In september 1846 maakten zij deel uit van de grote trek naar het westen. De vroege winter van dat jaar veroorzaakte veel ontberingen zoals cholera, malaria en tuberculose. Zijn gezin leed aan deze drie ziekten.

Maria kreeg tuberculose terwijl alle kinderen aan malaria leden. Drie kinderen stierven terwijl zij door de eerste sneeuw trokken. Stillman begroef ze op de vlakten. Maria's gezondheid werd slechter door het verdriet en de pijn en koorts veroorzaakt door malaria. Zij kon niet langer lopen. Verzwakt en ziekelijk

Zangeressen van het Tabernakel Koor

schonk zij het leven aan een tweeling. Zij werden Joseph en Hyrum genoemd en beiden stierven binnen enkele dagen.

Het gezin Pond kwam in Winter Quarters aan en evenals zovele andere gezinnen moesten zij onder de meest barre omstandigheden in een tent leven. De dood van de vijf kinderen tijdens de trek over de vlakten naar Winter Quarters was slechts een begin.

Het dagboek van Horace K. en Helen Mar Whitney vermeldt het volgende betreffende het overlijden van nog vier andere kinderen van Stillman Pond:

„Op woensdag 2 december 1846 stierf Laura Jane Pond, oud 14 jaar . . . van koude en koorts.” Twee dagen later op „vrijdag 4 december 1846, stierf Harriet M. Pond, oud 11 jaar van de kou.” Drie dagen later, „maandag, 7 december 1846, Abigail A. Pond, oud 18 jaar, . . . stierf van de kou.” Slechts vijf weken later, „vrijdag 15 januari 1847, stierf Lyman Pond, oud 6 jaar, van koude en koorts.” Vier maanden later, op 17 mei 1847 stierf ook zijn vrouw Maria Davis Pond. Terwijl hij over de vlakten trok verloor Stillman Pond zijn vrouw en negen kinderen. Hij werd een uitstekende kolonisator in Utah en werd de oudste president van het vijfendertigste quo-

rum van zeventig. (Zie *Sterling Forsyth Histories*, blz. 4-5.)

Hoewel hij zijn vrouw en negen kinderen verloor terwijl hij over de vlakten trok, verloor Stillman Pond niet zijn geloof. Hij gaf niet op. Hij zette door. Hij betaalde een prijs, zoals vele anderen voor hem en na hem gedaan hebben, om met God bekend te worden.

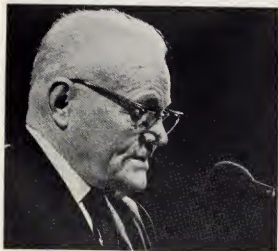
De goddelijke Herder heeft een boodschap van hoop en bevrijding voor allen. Als er geen nacht was, zouden wij de dag niet op prijs stellen, noch zouden wij de sterren en de onmetelijkheid van de hemelen zien. Wij moeten het bittere proeven naast het zoete, God heeft een bedoeling met de tegenslagen die wij iedere dag ondergaan. Zij bereiden ons voor, zij louteren ons en zuiveren ons en daardoor zijn zij een zegen.

Wanneer wij rozen plukken kunnen wij dikwijls de doornen niet vermijden die aan de stengel groeien.

Uit het vuur van de smelter kan een heerlijke bevrijding ontstaan. Het kan een noble en blijvende wedergeboorte worden. De prijs om God te mogen ontmoeten is dan betaald. Er kan een heilige vrede komen. Er zal een ontwaken van slapende innerlijke bronnen zijn. Een behaaglijke mantel van gerechtigheid zal om ons heen geslagen worden en ons geestelijk warm houden. Zelfbeklag zal verdwijnen als wij onze zegeningen tellen.

Ik wil nu besluiten met mijn getuigenis betreffende Jezus de Christus en de goddelijke Verlosser. Hij leeft. Zijn woorden wijzen de weg naar het eeuwige leven. Hij is de Zoon van de levende God. Dit is zijn heilig werk en zijn glorie. Dit is zijn kerk. Het is waar. Ik ben erg dankbaar voor deze kennis. Het is mij een groot voorrecht en mijn plicht dit te getuigen, hetgeen ik in nederigheid doe. In de heilige naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

President Marion G. Romney

Persoonlijke toewijding

Ouderling James M. Paramore
van het Eerste Quorum der Zeventig

Mijn broeders en zusters, ik ben dankbaar een lid te zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik zou u willen danken, u allen, leden van de kerk, voor alles wat u in deze laatste twee jaren voor mij gedaan hebt. Ik vraag vanmorgen om uw geloof en gebeden terwijl ik tot u spreek over het onderwerp „toewijding.”

Onlangs woonde ik een bijzonder diner bij ter ere van een vriend die zich vele jaren lang geheel gewijd had aan een speciale groep mensen. Ik zag toe hoe de ene groep na de andere geschenken aanbood, hem omhelsde en hem dankte voor wat hij voor hen gedaan had. Terwijl ik hem zo zag staan voor de honderden aanwezigen, vroeg ik mij af: „Hoe kan iemand die nog zo jong is zoveel gedaan hebben in zo'n korte tijd?”

Toen schoten mij de duizenden onzelfzuchtige daden te binnen die hij voor deze mensen had gedaan; de aanmoediging tegenover bijna onoverkomenlijke hindernissen. Hij gaf zijn tijd, zijn gezin, zijn geld, zijn bekwaamheid, hij deed alles wat hij kon om ze te helpen. Het was alsof ik in een getuigenisvergadering was. Ik ben weggegaan en heb de Heer gedankt voor zijn leven en het feit dat de toewijding van een man zoveel verschil kan uitmaken. Ik heb die avond opnieuw geleerd dat toewijding betekent te doen wat iedereen kan doen, maar gewoonlijk niet doet. Als men zich toe-

wijdt zoals deze jongeman, opent men als het ware de sluisdeuren van een grote dam waardoor al zijn kracht beschikbaar komt.

Als ik aan toewijding denk, herinner ik mij een van de vele plechtige dagen van toewijding uit het leven van de Heiland. Jezus had net het oor van een dienstknecht van de hogepriesters aangeraakt en het genezen. Enkele ogenblikken daarvoor was dat oor afgehouden door een zwaard. En toen werd Jezus naar het huis van de hogepriester gebracht, waar hij bespot, gebonden, geblinddoekt en bespuwd werd. De volgende dag werd hij opnieuw voor de raad gebracht, gegegeld en gehemeld. Hij had zich kunnen redden. In plaats daarvan stond hij vol majesteit voor zijn aanklagers en getuigde van zijn zoonschap, zijn koningschap, zijn persoonlijke toewijding aan zijn Vader en de gehele mensheid. Dit veranderde uiteindelijk het lot van iedere levende ziel. Hoevele malen had Mij wegens vermoeidheid, honger, pijn, of teleurstelling een eind kunnen maken aan deze toewijding.

De toewijding van de Heiland was natuurlijk van een zeer bijzondere aard. Alleen Hij zou dit op kunnen brengen. Maar ook wij kunnen ons toewijden. Wij kunnen ons aan Hem toewijden, aan onze gezinnen, aan anderen. Dit is absoluut noodzakelijk voor ons geluk hier en onze verhoging in het hiernamaals.

Waaruit bestaat toewijding? Maakt het werkelijk verschil? De Heer sprak op 1 augustus 1831 over dit beginsel met de profeet Joseph Smith:

„Voorwar zeg Ik: De mensen dienden ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen,

Want de macht is in hen” (LV 58:27-28). Toegewijd zijn betekent, zoals wij gezegd hebben, een voorbeeld van goedheid te zijn. Het is „ijverig werkzaam” te

Toegewijd zijn betekent te doen wat gedaan moet worden, en dit zal zeker vrede en kracht brengen in het leven van degene die het doet.

zijn en „vele dingen uit eigen vrije wil te doen.” Het is niet gedwongen worden maar veel gerechtigheid tot stand te brengen omdat wij dat willen. Toewijding is niet praten, maar doen. Het komt niet altijd gelegen. Het is niet gemakkelijk. Het is nooit gemakkelijk. Het is voorbeeldig leiderschap. Het betekent zijn plichten op een vreugdevolle wijze nakomen. Het geeft vrede en dwingt tegelijkertijd tot daden. Het is absoluut noodzakelijk voor het goede leven. Het betekent doen wat iedereen kan doen. Het is een schitterend beginsel om in actie te zien.

Toen ik enkele jaren geleden in het zendingsveld was merkte ik dat er een zending was die altijd mensen had die onderwezen of gedoopt moesten worden. Waar hij ook heen ging, hij ging met zoveel toewijding en liefde voor anderen, dat men hem accepteerde. Er werd over hem verteld, dat als hij ergens te-

rugkwam in een bepaald gebied, de mensen door de ramen keken om deze bijzondere jongeman maar even te kunnen zien. Hoewel hij niet bepaald begaafd was wat de taal betreft, lukte het hem om een sterk getuigenis te geven aan duizenden mensen. Evenals mijn vriend deed hij slechts wat iedereen kon doen, maar gewoonlijk niet doet.

Toewijding aan de Heiland

Als hij eenmaal begrijpt dat toewijding een noodzakelijk beginsel is van het evangelie van Jezus Christus, kan iemand die toegewijd is een beroep doen op hemelse krachten en zegeningen. Evenals de wateren achter een grote dam, veranderen deze krachten zijn persoonlijke leven.

Een vroegere Amerikaanse profeet legde eens uit hoe belangrijk het is toegewijd te zijn aan de Heiland:

„En nu, mijn zoons, bedenkt, bedenkt, dat gij op de rots van onze Verlosser, de Christus, de Zoon van God, uw fundament moet bouwen, opdat, wanneer de duivel zijn krachtige winden zendt, ja, zijn pijlen in de wervelwind, ja, wanneer al zijn hagel en zijn krachtige storm u zullen striemen, dit geen macht over u zal hebben, om u mede te sleuren naar de golf van ellende en eindeloos wee, en dit wegens de rots, waarop gij zijt gebouwd, die een vast fundament is; indien de mensen op dat fundament bouwen, kunnen zij niet vallen.” (Helaman 5:12.)

Wanneer wij ons aan hem toewijden, ontvangen wij de innerlijke vrede en zekerheid die Hij beloofd heeft: „Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u” (Johannes 14:27). Als wij ons aan Hem toewijden, verplichten wij Hem ons te zegenen, want Hij heeft gezegd: „Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg:” waartegenover staat: „maar wanneer gij niet doet wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.” (LV 82:10.)

Een krant kreeg eens de volgende vraag van een lezer voorgelegd: „Wat zou het belangrijkste nieuws zijn dat de wereld kon ontvangen?” Na dit zorgvuldig te hebben overwogen antwoordde de uitgever: „Te weten dat Jezus Christus heden ten dage leeft.” Dit zou het belangrijkste nieuws zijn dat iemand kon ontvangen.

Wij getuigen plechtig tot u dat Hij leeft. Hij herstelde en leidt zijn kerk door een profeet van God, Het priesterschap en de beginselen van het evangelie zijn hersteld en zegenen allen die ze in hun leven willen opnemen. Wij nodigen allen uit zich vandaag nog voor te nemen deze beginselen te bestuderen en onze Vader in de hemel oprecht te vragen of zij waar zijn.

Toewijding aan onze gezinnen

Als wij ons toewijden aan de Heer en zijn beginselen, worden wij ertoe geleid deze met onze gezinnen te delen. Het gezin is eeuwig. Als wij rechtvaardig zijn kunnen wij voor eeuwig aan elkaar verzegeld worden in een patriarchale orde. Wij zijn bereid en verlangen ernaar deze kennis aan de wereld mede te delen vanwege de vreugde die deze ons geeft.

Wij verklaren dat ieder leven heilig en belangrijk is. Ieder kind is een geschenk en een zegen. Het gezin is een instituut waar geleerd wordt, waar men liefheeft, waar alle gezinsleden in overeenstemming met Gods wetten leren te leven. Wij getuigen dat deze wetten eeuwig en onveranderlijk zijn. Zich persoonlijk toewijden aan het gezin is daarom van het grootste belang. Niets kan de innerlijke zekerheid overtreffen die men verkrijgt als men zijn gezin aan God heeft toegewijd.

Een druk bezette vader, zakenman en leider in de kerk vertelde mij enkele jaren geleden dat hij zoveel van zijn gezin hield dat hij zich voorgenomen had iedere

week enkele avonden en een deel van iedere zaterdag aan hen te geven. Hij had dit in zijn programma opgenomen. Het evangelie had hem het belang van het gezin helpen begrijpen. Hoewel vermoeidheid, zaken, de kerk, en andere verplichtingen hem iedere dag opeisten, hield hij zich aan dit voornemen. Voor hem was het een onherroepelijk besluit en hij keek uit naar de tijd die hij in zijn gezin doorbracht. Hij deed, wat iedere vader kan en behoort te doen, maar soms niet doet.

Door de eeuwen heen hebben de profeten gezinnen geraden samen te bidden en te studeren, te werken en te spelen, om in alle heiligheid aan elkaar verbonden te worden. Het is en zal altijd de sleutel voor het geluk, de vrede en de eenheid in deze wereld zijn. Maar er is toewijding voor nodig, wij moeten alles doen wat wij kunnen. Het te weten is niet voldoende. Het vereist persoonlijke toewijding, ijverig werkzaam te zijn en alles te doen wat maar mogelijk is.

En mag ik een gedachte die door een ander uitgesproken werd herhalen? Geeft nooit, maar dan ook nooit, op te proberen iemand die u lief is te bereiken. De zegeningen des hemels kunnen volgen op gebeden en persoonlijke toewijding van de rechtvaardigen. Als men geheel en al is toegewijd aan dit streven, krijgt men meer innerlijke kracht. Wij hebben niet alleen meer lief, maar wij kunnen ook beter helpen. Kan iemand het verhaal vergeten dat gisteren verteld werd door broeder Perry. Dat verhaal over de bezorgde profeet en vader Alma die de zegen ontving van een bekeerde zoon?

Toewijding aan anderen

Iemand die zich voorgenomen had alles te doen wat hij kon om het evangelie met anderen te delen, liep eens zijn kantoor uit en zag iemand de hal doorrennen. Hij

hoorde dat de man zijn vinger had verwond. Hij stak zijn hand in zijn zak, pakte er een ontsmettingsmiddel en verband uit en behandelde de wond. De geschrokken verwonde vroeg verbaasd waarom hij dat deed. Hij antwoordde, „Ik ben mormoon, en mormonen doen dergelijke dingen.” Deze man was bereid een ander te helpen waar het maar mogelijk was.

Tijdens een ringconferentie noemden verschillende sprekers een bepaalde man. Na de zitting ontmoette de algemene autoriteit hem. Van anderen hoorde hij dat deze man meer dan vijftig mensen in de kerk had gebracht. De wijze waarop hij zijn erf, zijn huis onderhield, het geluk dat van hem uitstraalde, de goede daden die hij verrichtte jegens zijn burens, alles gaf hem de gelegenheid anderen te vertellen hoe het evangelie zijn leven had verrijkt.

Deze twee mannen hadden zichzelf voorgenomen te doen wat iedereen kan doen.

Ik weet na vele interviews dat veel mensen er naar verlangen deel uit te maken van de vergadering der gelukzaligen.

Dikwijls roepen zij in de nacht om hulp, niet wetend tot wie zij zich kunnen wenden, hoe te beginnen. Hun eeuwige geest zoekt hulp. Als sociale wezens hebben wij elkander nodig. De Heiland vraagt ons dringend hen de helpende hand te reiken. Als wij dit in liefde doen, helpen wij ze misschien zalig te worden. Het is oneindig meer dan slechts belijden dat Jezus de Christus is, het is doen wat er gedaan moet worden.

Kerkleiders en huisonderwijzers hebben bijzondere gelegenheden om te helpen. Het doel van al hun werk, vergaderingen, geloof en gebeden zal het helpen van iedere persoon en ieder gezin zijn. Een zuster in Frankrijk, die lid van de kerk geworden was, werd benaderd door haar vroegere predikant die haar vroeg

hoe zij zo iets had kunnen doen. Haar antwoord was prachtig en geruststellend, het toonde aan hoe belangrijk onze gezamenlijke toewijding anderen te dienen is. Zij vertelde dat minstens eenmaal per maand leiders of leden van de kerk haar opzoeken. Zij zorgden voor haar geestelijke en materiële behoeften. Zij vertelde haar vroegere predikant dat sinds zij gedoopt was als een baby, hij de enige was die haar tot op die dag had bezocht, en dat bezoek was nog slechts om inlichtingen over haar lidmaatschap. Een algehele toewijding aan de dienst des Heren en de dienst aan anderen is de veiligste manier om vele verleidingen van de tegenstander te weerstaan.

Een ieder die zich werkelijk toewijdt aan het evangelie zal vinden dat zijn leven zich verruimt en dat hij alle goede dingen meer op prijs stelt. Zijn erkenning van God en van zijn scheppingen wordt intenser. De Heer beschreef het verloop van dit proces in mei 1831 in een openbaring aan de profeet Joseph Smith:

„Hetgeen van God is, is licht; hij, die licht ontvangt en in God voortgaat, ontvangt meer licht; en dat licht neemt toe in helderheid tot de volle dag toe.” (LV 50:24.)

Broeders en zusters, een toegewijd iemand maakt dat goedheid er aantrekkelijk uitziet. Hij bouwt een innerlijk vertrouwen op, naarmate hij het licht en de waarheid leert kennen en in de praktijk brengt. Hij gaat meer lijken op onze hedendaagse profeet, Spencer W. Kimball, die zijn leven lang het verlangen omgezet heeft in een algehele toewijding en altijd alles heeft gedaan om zijn liefde voor de Heer en al zijn kinderen te bewijzen.

Ook wij kunnen vandaag nog het besluit nemen voor onze overtuiging uit te komen, onszelf te geven, ons toe te wijden, ons te verplichten alles te doen wat iedereen kan doen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Voedt mijn schapen

Ouderling David B. Haight
van de Raad der Twaalf

Ik moet erkennen dat mijn hart van ontroering iets sneller klopte toen het koor „De morgen daagt, de nacht vliedt heen” zong; een van die grootse, ontroerende lofzangen van de kerk. U zult zich herinneren dat Parley P. Pratt, een van de Twaalf die door de profeet Joseph Smith naar Engeland gezonden was om een aanvang te maken met het werk in het buitenland, deze woorden schreef. Het was de bedoeling dat dit gezang ertoe zou bijdragen de boodschap van het ware evangelie duidelijk te maken. Dit waren zijn woorden:

*„De morgen daagt, de nacht vliedt heen,
Ziet, Zions vaandel wappert fier!
In glorie rijst die schone dag.”*

Het morgenlicht van het evangelie verspreidt zich over de wereld, de schaduwen der duisternis zijn aan het verdwijnen, de majesteit van zijn werk springt te voorschijn. Tienduizenden aanvaardden het evangelie der verlossing.

Een paar maanden geleden reden wij langs de kust van Chili met president Lester Haymore en zijn vrouw. Broeder Haymore was toen president van het Zendingengebied Chili Osorno. Terwijl wij de steden bezochten en van dorp tot dorp gingen zagen wij de vruchten van ons zendingswerk. Wij ontmoetten vele nieuwe leden en kwamen onder de indruk van hun geloof en nederig verlan-

gen meer over het evangelie, dat zij aanvaard hadden, te leren.

Terwijl wij zo verder reisden, maakten wij ons vooral zorgen over de wijze waarop wij zouden kunnen voorkomen dat dit groeiend aantal leden zich als vreemdelingen of bijwoners zou voelen en hoe wij ze zouden kunnen helpen, medeburgers der heiligen te worden. Hoe kunnen wij hun geloof versterken en ze helpen de ijzeren roede vast te blijven houden en in kennis te blijven toenemen?

Wij dachten aan de vele priesterschaps-, ZHV- en zondagsschoolklassen waar echtparen, die opgeleid zijn in het evangelie en waarvan velen buitengewone talenten hebben, op het ogenblik niet ten volle benut worden. Sommige ringen hebben een overvloed aan volwassen echtparen die bereid zouden zijn op zending te gaan en die niet alleen enthousiast zouden kunnen helpen bij het verkondigen van het evangelie, maar ook nieuwe leden in die streken waar de kerk zo hard groeit, zouden kunnen bijstaan. De duizenden pasgedoopte leden die nu in de kerk zijn, en onze gewoonten nog enigszins vreemd en ongebruikelijk vinden, zouden aangemoedigd en begeleid kunnen worden door iemand die nu behaaglijk thuis zit. Wij dachten, konden wij maar honderden van onze trouwe, goed voorbereide echtparen hierheen overplaatsen en ze één van de grootste

ervaringen van hun leven doen beleven! Amulek leerde: „En Hij zal in de wereld komen om Zijn volk te verlossen.” (Alma 11:40.) Moeten wij zijn volk niet aanmoedigen en bij elkaar houden en ze helpen zich voor te bereiden op zijn komst?

Sommigen denken dat in het algemeen het zendingswerk alleen weggelegd is voor de jonge, ongetrouwde mannen en vrouwen. Een nieuw sociaal patroon is echter aan het ontstaan. Het aantal mannen en vrouwen, dat niet langer actief deelneemt aan het arbeidsproces op een wat president Kimball of broeder LeGrand Richards nog een zeer jeugdige leeftijd zouden noemen, neemt steeds toe.

Onlangs kregen wij een brief van vrienden uit California, onderwijzers die met pensioen gingen, en naar Utah wilden terugkeren en ons vroegen, „Wat kunnen wij voor de kerk doen als wij terugkeren?”

Mijn antwoord was, „Komt niet naar Utah. Uw kerkervaring is in het buitenland nodig. Haalt uw kennis van het Noors op, dat u leerde toen u jaren geleden in Noorwegen op zending was.”

Ik heb gehoord dat zij spoedig zullen vertrekken. Hij is enthousiast over het feit dat hij een tweede zending kan vervullen, en deze keer zal hij er bovendien de zegen bij hebben dat hij gedurende zijn hele zending dezelfde metgezel zal hebben.

Vele echtparen zijn bereid en wachten totdat de bisschop ze op zending roept. Misschien heeft de bisschop ze over het hoofd gezien, omdat hij het te druk heeft met andere zaken. Echtparen die zich geroepen voelen de Heer te dienen, hoeven niet te wachten op de bisschop, maar behoren op zijn deur te kloppen en te zeggen: „Wij zijn van mening dat wij klaar zijn om te gaan.”

Ik had onlangs in Mexico de gelegenheid een fijn volwassen zendingsechtbaar te ontmoeten. Broeder en zuster John Fossum, die zeiden: „Onze grootste behoefte is getrainde leiders. Getrouwde echtparen met de jaren ervaring in het kerkwerk zouden letterlijk wonderen kunnen verrichten. Wij hebben tweeëntwintig verspreide gemeenten, maar tot op het ogenblik nog geen organisatie om de gemeenteleiders op te leiden. We zijn nog zo nieuw en groeien zo snel, maar ervaren leiders zijn niet beschikbaar.

De Fossums voegden er nog aan toe: „Wij hebben vele zegeningen ontvangen tengevolge van onze zending; zegeningen die wij altijd krijgen als wij dienen zonder voorbehoud. Mensen verschrompelen en sterven in hun bed of

schommelstoel. Wij wilden niet zo met pensioen gaan; de Heer wist dat wij op zending wilden en wij kregen de oproep."

„Sommige echtparen denken dat zij niet kunnen leven zonder hun gezin in de buurt te hebben en anderen maken zich zorgen over hun lichamelijk welzijn. Het was voor ons een geruststelling toen onze ringpresident ons aanstelde en ons beloofde dat de Heer voor ons gezin zou zorgen en dat wij gezond zouden blijven tot het eind van onze zending." Zij vervolgden: „Op onze leeftijd is het moeilijk zich te houden aan het programma van de zendingen, maar wij hebben ontdekt dat het mogelijk is en dat het beloont wordt."

Echtparen die zich geroepen voelen, hoeven niet te wachten op de bisschop, maar behoren op zijn deur te kloppen en te zeggen „Wij zijn bereid!"

En toen zei broeder Fossum: „Vijftig jaar geleden heb ik een zending vervuld op Hawaï. Toen heb ik de taal van Hawaï leren spreken. Het was toen moeilijk en het was op onze leeftijd ook moeilijk door het zendingstrainingcentrum te gaan en Spaans te leren; maar wij hebben het gedaan en het is een grote ervaring geworden. De geestelijke schatten alleen al zijn de moeite waard."

Zuster Fossum zei: „Het is moeilijk voor een grootmoeder om ver van zesentwintig kleinkinderen te zijn, maar ik kom er doorheen met vlag en wimpel, soms hangt de vlag wel eens halfstok, maar ze wappert."

Dit toegewijde echtpaar besloot: „Een zending voor hen, die volwassen zijn is

een rijke, lonende ervaring. Het is voor diegenen, die tijdens hun pensioen willen leven en niet slechts bestaan."

Wij hebben meer, veel meer echtparen zoals de Fossums nodig, die bereid zijn en zich afvragen: „Wat kunnen wij voor de Heer doen?" Als zij daartoe bereid zijn kunnen zij een deel van hun gouden jaren doorbrengen in dienst van de Heer. In de eerste dagen van de kerk vereiste het werk des Heren dringend opofferingen en de beste inspanningen van de heiligen. Een groep broeders die de opdracht had gekregen hun gezinnen te verlaten en naar Missouri te gaan kreeg in 1831 de volgende vermaning:

„Verflauwt daarom niet in goeddoen, want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort.

Ziet, de Here verlangt het hart en een gewillige geest; en in deze laatste dagen zullen de gewilligen en gehoorzamen het goede eten van het land Zion." (LV 64:33-34.)

Wel, volwassen echtparen, wacht niet tot uw afscheidsdiner en uw gouden horloge om plannen te maken, maar begint er nu mee. Bereidt u voor op wat de meest lonende ervaring van uw leven kan worden. Waarom niet nu reeds beginnen met uw horizon te verruimen; maakt plannen om uw kennis te vergroten en leert een andere taal. U kunt met Spaans beginnen of Duits. President Kimball raadt zelfs Chinees aan.

Mijn vrouw, Ruby, is na vijftig jaar weer teruggegaan naar de universiteit en leert Spaans. Is het moeilijk? Natuurlijk! Betekent het vele uren studie? Ja, vele. Wie kookt er? Ik doe het soms. Is het de moeite waard? Ik ben zo trots op haar als zij haar getuigenis geeft in Argentinië of Mexico en de leden begrijpen haar.

Wij zijn er getuigen van dat het werk van de Heer zich steeds verder verbreidt in deze laatste bedeling. Miljoenen wach-

ten en willen hun leven beteren. President Kimball vraagt om meer volwassen echtparen. Zij zijn overal nodig, vooral ervaren leden met familiebanden in andere landen. Een geestelijke wedergeboorte kan uw deel worden als u de Heer met algehele overgave dient. Uw gebed zal een diepere betekenis krijgen, u zult de Schriften grondiger bestuderen en meer op prijs stellen. U zult de nabijheid van de heilige Geest beter aanvoelen; uw vermogen om lief te hebben zal toenemen; uw gezinnen thuis zullen gezegend worden, en zij zullen trots zijn op de onzelfzuchtige wijze waarop u de Heer dient.

Moroni, de profeet uit het Boek van Mormon, zei het volgende over de zorg die gegeven moest worden aan pas gedoopte leden:

„En nadat zij de doop hadden ontvangen, en de macht van de Heilige Geest op hen had ingewerkt en hen had gereinigd, werden zij tot het volk der kerk van Christus gerekend; en hun namen werden ingeschreven, opdat zij bekend zouden zijn, en door het goede woord van God worden gevoed om hen op het rechte pad te hou-

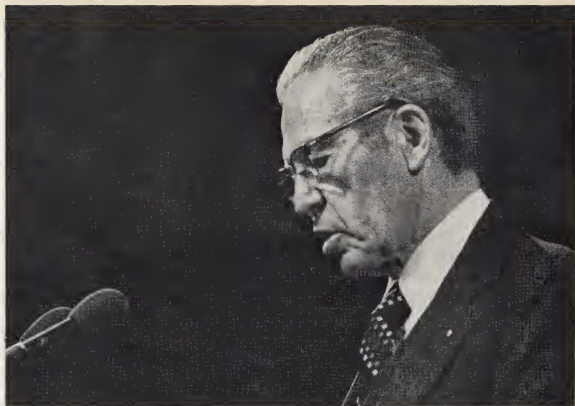
den, en hen voortdurend het gebed in-dachtig te doen zijn.” (Moroni 6:4; cursivering toegevoegd.)

In vele gebieden in de wereld hebben wij bekeerlingen die met zorg en liefde omringd moeten worden, die aangemoedigd en op het goede pad gehouden moeten worden, zoals Moroni zei. Maar de echtparen met ervaring die hierbij zouden kunnen helpen, wonen gewoonlijk ergens anders. Wij hebben de hulp van ervaren kerkleden nodig; kerkleden die de nodige begeleiding en aanmoediging, en bovenal de liefdevolle zorg kunnen geven.

Om u te laten zien wat bereikt kan worden met liefde en toewijding wil ik nog enkele woorden van de Fossums aanhalen. Zij vertelden: „Om een van onze gemeenten te kunnen bezoeken, staan wij op zondagmorgen om vier uur op om een vroege bus te kunnen halen. Zuster Fossum is met de zusters een muzieklasje begonnen tijdens de priesterschapsvergadering. Ze heeft hen de grondbeginselen van het dirigeren bijgebracht en heeft een dertienjarig meisje ontdekt met een perfect gevoel voor maat. Zij leidt nu de zang tijdens de avondmaalsvergadering. Die gemeente heeft nu een dirigente.”

Broeder Fossum vertelde: „Ik was uitgenodigd om de vergadering van hun gemeentepresidium bij te wonen om ze te tonen hoe wij sommige dingen doen. Een paar maanden geleden waren huisonderwijs en huisbezoek slechts woorden uit een boek. Nu zijn er negen paren huisonderwijzers die de gezinnen bezoeken en ook de zusters zullen binnenkort met hun huisbezoeken beginnen. Dit zijn bijkomstige beloningen. De grootste beloningen komen door het dienstbetoon dat wij verrichten en de liefde, die wij voelen voor de nederige, nieuwe leden die hun leven ten goede veranderen, waardoor ook ons leven verrijkt wordt.”

President N. Eldon Tanner, eerste raadgever in het Eerste Presidium.

Wij doen vandaag een beroep op u, die door regel op regel en gebod op gebod voorbereid zijn de wereld in te trekken. Slaat de hand aan de ploeg. Zegent nieuwe leden door uw liefde en geloof, door ze op het rechte pad te houden en ze te onderwijzen, waakzaam en gebedsvol te zijn en op Christus te vertrouwen. Leerde de Heiland Petrus niet, en door Petrus ons, toen hij naar de netten vol vis wees aan de waterkant en zei: „Hebt gij mij waarlijk lief, meer dan dezen?” En Petrus antwoordde: „Ja, Here, Gij weet, dat ik U liefheb.” „Weid mijn lammeren.” Hij zeide ten tweede male weder tot hem: „Simon, zoon van Johannes, hebt gij mij waarlijk lief?”

„Ja Here, Gij weet, dat ik u liefheb.”
„Hoed mijn schapen.”
Hij zeide ten derde malen tot hem: „Hebt gij mij lief?”
Petrus werd bedroefd dat de Heiland

hem dat een derde keer had gevraagd en zei: „Here, Gij weet alles, Gij weet, dat ik u liefheb.” Jezus zeide tot hem: „Weid mijn schapen.”

Is het dan voor ons, leden van zijn kerk, niet duidelijk wat onze plicht is: voor altijd zijn schapen te weiden, zijn volgelingen, zij die het evangelie hebben aanvaard?

Zij zijn van Hem. Zegt hij niet dat zij hem dierbaar zijn? U bent sterker en uw geloof is standvastig. Weest een vriend voor hen die nieuw zijn. „Voedt mijn lammeren,” zegt Hij ook tot ons.

Dat vele van ons die geheel voorbereid zijn en de zegeningen nodig hebben de dingen van deze wereld opzij mogen zetten en herders van de kudde mogen worden en zichzelf moge verliezen in zijn dienst. In de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

En Petrus ging naar buiten en weende bitter

Ouderling Gordon B. Hinckley
van de Raad der Twaalf

Aan het eind van deze inspirerende morgen zou ik u voor een ogenblik mee willen nemen naar die vreselijke nacht in Jeruzalem, nadat het Laatste Avondmaal was beëindigd. Jezus verliet de stad met zijn discipelen en ging naar de Olijfberg. Wetend dat zijn verschrikkelijke beproeving nabij was, sprak Hij met degenen die Hij liefhad. Hij zei tot hen: „Gij zult allen aan Mij aanstoot nemen (d.w.z. afvallen) in deze nacht . . .”

Petrus antwoordde en zeide tot Hem: Al zouden allen aanstoot aan U nemen, ik nooit! Jezus zeide tot hem: Voorwaar, Ik zeg u, in deze nacht, eer de haan kraait, zult gij Mij drie maal verloochenen.

Petrus zeide tot Hem: Zelfs al moest ik met U sterven, ik zal U voorzeker niet verloochenen.” (Matteüs 26:31, 33-36.) Kort daarna volgde de verschrikkelijke zieleangst in de hof van Getsemane, en het verraad.

Terwijl de optocht naar het hof van Kafafas ging, volgde Petrus van verre „en binnengekomen zijnde, ging hij tussen de dienaars zitten om den afloop te zien. (Matteüs 26:58.) Tijdens de schijnvertoning van die terechtzitting en terwijl Jezus door zijn aanklagers werd bespuwd en geslagen, zei een slavin tot Petrus: „Ook gij waart bij Jezus, den Galileër. Maar hij loochende het ten aanhoren van allen en zeide: Ik weet niet, wat gij zegt. Toen hij naar het portaal ging, zag een andere hem en zij zeiden tot hen die

daar waren: Die man was bij Jezus, den Nazaréner. En wederom loochende hij met een eed: Ik ken den mens niet. Even later kwamen zij, die daar stonden naar Petrus toe en zeiden: Waarlijk, ook gij behoort tot hen, want ook uw uitspraak verraadt u. Toen begon hij zich te vervloeken en te zweren: Ik ken den mens niet. En terstond kraaide een haan. En Petrus herinnerde zich het woord, dat Jezus gesproken had: Eer de Haan kraait, zult gij Mij drie maal verloochenen. *En hij ging naar buiten en weende bitter.*” (Matteus 26:69-75; cursivering toegevoegd.)

Welk een pathos in deze woorden. Petrus had Christus verzekerd dat hij Hem trouw zou blijven, hij had zijn vastberadenheid, zijn voornemen uitgesproken dat hij Hem nooit verloochenen zou. Maar de angst voor de mensen kwam over hem en de zwakte van het vlees overwon hem, onder de druk van de aanklacht verdween zijn vastberadenheid. Toen hij inzag welk kwaad hij gedaan had en hoe zwak hij geweest was „ging hij naar buiten en weende bitter.” Terwijl ik dit verhaal las ging mijn hart uit naar Petrus. Zovele van ons lijken op hem. Wij beloven trouw; wij verklaren dat wij vastbesloten zijn de moed erin te houden; wij verklaren soms zelf in het openbaar, dat wat er ook gebeurt wij het goede zullen doen, dat wij de goede zaak trouw zullen blijven, dat wij trouw zul-

len blijven aan onszelf en aan anderen. Dan begint de druk sterker te worden. Soms is het sociale druk. Soms zijn het onze eigen begeerten. Soms zijn het verkeerde ambities. De wil wordt zwakker. De discipline wordt minder streng. Men geeft toe aan de verleiding. Dan is er spijt, zelfverwijt en bittere tranen van berouw.

Een van de grote tragedies die wij bijna dagelijks meemaken is die van mensen met hoge idealen, die weinig tot stand brengen. Hun motieven zijn nobel. Hun ambities zijn lofwaardig. Hun bekwaamheid is groot, maar hun discipline is zwak. Zij bezwijken aan traagheid. Hun begeerten ontnemen hun de wil.

Ik denk hierbij aan iemand die ik gekend heb, hij was geen lid van de kerk. Hij was afgestudeerd aan een grote universiteit. Zijn mogelijkheden waren onbeperkt. Als jongeman met een goede opleiding en een schitterende toekomst voor zich droomde hij van de sterren en bewoog zich in hun richting. In de firma waar hij werkte in die eerste jaren, maakte hij de ene promotie na de andere, en iedere keer verruimde zich het aantal mogelijkheden. Voordat vele jaren verstreken waren had hij in zijn firma de top bereikt. Maar deze promoties brachten hem in kringen waar veel gedronken werd. Hij kon het niet aan, zoals zovele anderen. Hij werd een alcoholist, het slachtoffer van een begeerte, die hij niet kon beteugelen. Hij zocht hulp maar was te trots om de discipline die hem opgelegd werd te aanvaarden.

Hij was als een vallende ster, hij brandde uit en verdween in de nacht. Ik heb de ene vriend na de ander nog naar hem gevraagd en tenslotte heb ik de waarheid vernomen over zijn tragisch einde. Hij, die met zulke hoge idealen en zoveel talenten was begonnen, was in de armste buurt van een van onze grote steden gestorven. Evenals Petrus vroeger was hij

zeker geweest van zijn kracht en zijn capaciteiten om te bereiken wat hij wilde. Maar hij had zijn capaciteiten verloochend, en ik weet zeker dat toen de schaduwen van zijn mislukking zich om hem heen sloten, hij evenals Petrus naar buiten is gegaan en bitter heeft geweend.

Ik denk aan iemand anders. Ik heb hem goed gekend. Hij werd lid van de kerk toen ik lang geleden op zending was in Engeland. Hij rookte, maar in die eerste tijd van zijn lidmaatschap bad hij om kracht die gewoonte te overwinnen. De Heer verhoorde zijn gebed en gaf hem de kracht. Hij vertrouwde op God en kende een vreugde die hij nooit eerder had ondervonden. Maar er gebeurde iets. Zijn familie en zijn omgeving oefende druk op hem uit. Hij verlaagde zijn standaarden en gaf toe aan zijn begeerten. De geur van tabak verleidde hem. Enkele jaren later ontmoette ik hem weer.

Wij spraken over de oude, betere tijden die hij meegemaakt had en hij weende bitter, evenals Petrus. Hij gaf dit de schuld en dat, maar toen hij dit deed was ik geneigd de woorden van Cassius te herhalen:

„De schuld, mijn beste Brutus, ligt niet bij onze sterren, maar in onszelf, daar wij ondergeschikten zijn.” (Julius Caesar, eerste bedrijf, tweede gedeelte, regels 140-141.)

En zo zou ik door kunnen gaan u te vertellen over degenen, die met nobele objectieven begonnen zijn, maar dan vaart verminderen, over hen die snel beginnen maar langzaam eindigen. Er zijn zoveel mensen die goed beginnen, het tot halverwege maken of mogelijk nog verder maar niet volharden tot het einde. Zij zijn geneigd om voor zichzelf te leven, hun goede neigingen te onderdrukken, naar bezittingen te streven en in hun egocentrisch, ongeïnspireerd bestaan, noch hun talenten, noch hun geloof met anderen te delen. Over hen heeft de Heer

gezegd: „En dit zal uw klacht zijn in de dag der bezoeking en van oordeel en van verontwaardiging: De oogst is voorbij, de zomer geëindigd, en mijn ziel is niet gered!” (LV 56:16.)

Maar ik zou meer in het bijzonder iets willen zeggen over hen die evenals Petrus hun liefde voor de Heer en zijn werk uitspreken en Hem dan met woorden of door te zwijgen verloochenen. Ik herinner mij nog goed een jongeman met een groot geloof en enorme toewijding. Hij was mijn vriend en iemand op wie ik

Velen, die zoals Petrus, in een tijd van grote nood de Heiland hebben verloochend zouden zich er evenals Petrus weer boven kunnen verheffen en machtige verdedigers worden.

vertrouwde gedurende een gevoelsmatige belangrijke periode van mijn leven. De manier waarop hij leefde en het enthousiasme waarmee hij zijn werk deed waren bewijzen van zijn liefde voor de Heer en voor het werk van de kerk. Maar hij werd langzamerhand verleid door het geveel van deelgenoten waar hij mee in zaken was en die hem als een middel zagen om er zelf beter van te worden. In plaats van die anderen te leiden in de richting van zijn geloof en gedrag, bezweek hij langzamerhand aan hun verleidingen en ging in de tegenovergestelde richting.

Hij heeft nooit iets gezegd tegen het geloof waar hij vroeger voor leefde. Dat was niet nodig. Zijn veranderde houding was voldoende bewijs dat hij het opgegeven had. De jaren gingen voorbij en toen kwam ik hem weer eens tegen. Hij sprak als iemand die ontgoocheld was. Met zachte stem en neergeslagen ogen vertel-

de hij hoe hij afgedwaald was nadat hij zich losgemaakt had van het anker van zijn eens zo dierbaar geloof. Aan het eind van zijn verhaal weende hij, evenals Petrus.

Enkele dagen geleden sprak ik met een vriend over een wederzijdse kennis, een man die als zeer geslaagd in zijn vak werd beschouwd. „Maar hoe zit het met zijn werkzaamheden in de kerk?” vroeg ik. Waarop mijn vriend antwoordde, „Hij weet dat het waar is, maar hij is er bang van. Hij is bang dat als hij bekend zou maken dat hij lid van de kerk is en volgens de normen van de kerk zou leven, hij uit de sociale kring, waarin hij zich thans beweegt, uitgestoten zou worden.”

Ik bedacht toen, dat hij, evenals Petrus die zijn eigen zekere kennis ontkende, eenmaal, al is het dan misschien niet voordat hij oud zal zijn, zal beseffen in de uren van rustig nadenken, dat hij zijn geboorterecht verkocht heeft voor een schotel linzenmoes (zie Gen. 25:30-34). En er zal berouw zijn en verdriet en tranen, want hij zal inzien dat hij niet slechts de Heer in zijn eigen leven heeft verloochent, maar Hem ook verloochent tegenover zijn kinderen, die opgegroeid zijn zonder een geloof waaraan zij zich konden vasthouden.

De Heer zelf heeft gezegd: „Want wie zich voor Mij en voor mijn woorden schaamt in dit overspelig en zondig geslacht, de Zoon des mensen zal Zich ook voor hem schamen, wanneer Hij komt in de heerlijkheid zijns Vaders met de heilige engelen.” (Markus 8:38.)

Mag ik tot besluit teruggaan naar Petrus, die verloochende en weende. Hij erkende zijn fout, had berouw van zijn zwakheid, bekeerde zich en werd een machtige getuige van de herrezen Heer. Hij, de oudste apostel, wijdde de rest van zijn leven aan het getuigen van de zending, de dood en de opstanding van Je-

zus Christus, de levende Zoon van de levende God. Hij predikte die ontroerende preek op de Pinksterdag toen de menigte in hun hart getroffen werd door de heilige Geest. Door het gezag van het priesterschap, dat hij van zijn Meester had ontvangen, genas hij met Johannes de verlamde, het wonder dat vervolging teweeg bracht. Zonder vrees sprak hij ten gunste van zijn broeders toen zij voor het Sanhedrin gebracht werden. Hij ontving het visioen dat de prediking van het evangelie aan de heidenen inleidde (zie Handelingen 2-4, 10).

Hij werd met kettingen gebonden, in de gevangenis opgesloten, en stierf een verschrikkelijke martelaarsdood voor Hem die hem van zijn netten had weggeroepen om een visser van mensen te worden (zie Matteüs 4:19). Hij bleef trouw aan de grote en onweerstaanbare opdracht die hem gegeven werd toen de opgestane Heer als laatste instructie aan zijn elf apostelen zei: „Gaat dan henen, maakt al den volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes.” (Matteüs 28:19.)

Hij was het die in deze bedeling naar de aarde terugkwam met Jakobus en Johannes om het heilige priesterschap te herstellen, door welk goddelijk gezag de kerk van Jezus Christus in deze laatste dagen georganiseerd werd en onder welk gezag de kerk nu nog functioneert. Deze machtige werken en vele andere, die niet vermeld zijn, verrichtte Petrus die eens had verloochent en daarom treurde, maar boven zijn berouw uitsteeg om het werk van de Heiland na zijn opstanding voort te zetten en deel te nemen aan de herstelling van dat werk in deze bedeling.

Mocht er vandaag iemand zijn binnen het bereik van mijn stem, die het geloof door woord of daad heeft verloochend, dan bid ik dat hij troost en kracht moge

putten uit het voorbeeld van Petrus, die, hoewel hij dagelijks met Jezus wandelde, in een tijd van hoge nood de Heer en het getuigenis dat hij in zijn eigen hart droeg, verloochende. Hij steeg hier echter boven uit en werd een machtige verdediger en een krachtige pleitbezorger. Zo is er ook voor u de mogelijkheid om terug te keren en uw kracht en geloof te voegen bij die van anderen voor het opbouwen van Gods koninkrijk.

In deze hal zit vandaag een man die opgroeiende met liefde voor de kerk. Toen hij echter bezig was met het opbouwen van een carrière in zaken, begon hij, bezeten door ambitie, in feite het geloof te verloochenen. De manier waarop hij leefde was in tegenspraak met wat hij geloofde. Gelukkig hoorde hij voordat hij te ver gegaan was de influisteringen van de stille, zachte stem en kreeg hij berouw. Hij keerde terug en heden ten dage is hij president van een grote ring van Zion, terwijl hij ook een van de leden van het bestuur van een van de belangrijkste industriële ondernemingen van dit land en van de wereld is.

Mijn geliefde broeders en zusters die misschien ook afgedwaald zijn, de kerk heeft u nodig, en u hebt de kerk nodig. U zult vele oren vinden die met begrip naar u zullen luisteren. Er zullen vele handen zijn die u zullen helpen uw weg terug te vinden. Er zullen harten zijn om de uwe te verwarmen. Er zullen tranen zijn, geen bittere tranen, maar tranen van vreugde. Moge de Heer u aanraken met de macht van zijn Geest en uw verlangen sterken. Moge Hij uw besluit krachtiger maken. Moge uw vreugde volmaakt zijn en uw vrede zacht zijn en u voldoening geven als u terugkeert naar dat, waarvan u in uw hart weet, dat het waarheid is. Dit bid ik terwijl ik u mijn getuigenis geef van Hem, in wiens naam wij dienen, namelijk de naam van Jezus Christus. Amen.

Zondag, 1 april 1979

Middagzitting

Beletselen voor vooruitgang

Ouderling Marvin J. Ashton
van de Raad der Twaalf

Enkele weken geleden gaf een verdrietige moeder, die alleen achtergebleven was om voor zichzelf en haar drie jonge kinderen te zorgen, te kennen dat zij niet meer naar de kerk kwam: „Waarom zou ik? Ik woon nu al meer dan vier maanden in dezelfde flat en er is nog niemand geweest die ons opzoekt.”

Zij leek onaangenaam verrast en verbaasd toen ik in plaats van te zeggen: „Ik zal de bisschop direct contact met je op laten nemen,” vroeg, „Hoeveel mensen hebt u bezocht sinds u verhuisd bent?” Vele van ons bouwen zelf versperringen op onze weg naar volmaaktheid en dragen zelf bij tot ons eigen ongeluk terwijl wij op anderen wachten om ons op te zoeken en hulp aan te bieden. De negatieve houdingen waar vandaag mee geleefd wordt veroorzaken morgen stilstand, ellende, en bitterheid. Voor degenen die ijverig het overvloedige leven behoren te zoeken, is het onproductief om persoonlijk leed te koesteren. Wij zijn allen Gods kinderen. Als wij Hem liefhebben zullen wij zijn schapen voeden waar zij zich ook bevinden, ongeacht onze eigen omstandigheden of proble-

men. Wij kunnen dikwijls het beste anderen voeden als wij zelf honger hebben of ons niet helemaal op ons gemak voelen in de kudde waar wij ons op dat ogenblik bevinden. Dikwijls kunnen zij, die hongerig en koud zijn, het best gered worden door hen, die aan dezelfde ontberingen blootgesteld zijn geweest. Zij die zwak zijn, of vermoeid, moeten er niet zonder iets te doen op wachten dat de omstandigheden zich verbeteren. In plaats daarvan is er een genezende kracht in het gebruiken van onze energie in daden, in dienstbetoon in het optrekken van anderen.

Book T. Washington, een opvoedkundige, verklaarde eens: „Succes moet niet zo zeer gemeten worden naar de positie die men in het leven bereikt heeft, maar naar de hindernissen die men overwonnen heeft terwijl men naar succes streefde.” (*The International Dictionary of Thoughts*, blz. 698.)

De overwinningen in het leven komen door onze vaardigheid om ons over de hindernissen op ons pad heen te werken. Wij worden sterker als wij onze eigen bergen beklimmen.

„De kronen met de meeste glans die in de hemel gedragen worden zijn beproefd, gesmolten, gepolijst en verheerlijkt door de vuurproef van tegenwoordig,” volgens Thomas Carlyle, een Schotse schrijver en historicus.

Ik zou vier van de belangrijkste factoren op willen noemen die onze persoonlijke vooruitgang en ons werk in de kerk kunnen verhinderen: (1) het voortdurend koesteren van persoonlijk leed, (2) toegeven aan smart en verdriet, (3) het gekluisterd zijn aan de slechte gewoonten en de fouten van verkeerd gedrag, (4) toelaten dat angst vooruitgang verhindert.

Laten wij deze vijanden van onze eeuwige vooruitgang eens overpeinzen en de middelen zoeken om moed te verzamelen en ze ter zijde te werpen.

Het voortdurend koesteren van persoonlijk leed

Een ieder van ons zou dagelijks met Gods hulp moeten besluiten dat wij niet zullen toelaten dat de onzorgvuldige woorden van anderen onze bestemming bepalen of onze dagelijkse gang beïnvloeden. Hoe tragisch is het soms te zien hoe een vruchtbaar leven verloren kan gaan omdat wij toegelaten hebben dat een onvriendelijke opmerking iemand kwetste of beledigde. Wij hebben het letsel een open wond laten worden en zweren, in plaats van het direct op v aardige en volwassen wijze te behandelen. Sommigen proberen wraak te nemen op degene die hen beledigden door van het toneel te verdwijnen. Hoe zwak, hoe schadelijk, hoe zelf-bepkend is de vaak gehoorde opmerking: „Ik ga nooit meer terug zolang die persoon er is!” Soms lijkt het wel of sommigen van ons terzijde blijven staan en er op wachten gekwetst, beledigd of genegeerd te worden. Wij luisteren naar de onzorgvuldige woorden van anderen en herinneren ons

dat men ons niet gegroet heeft of lezen in de uitgesproken of niet uitgesproken woorden een boodschap die er nooit mee bedoeld was.

Een van de beste basketbal spelers van alle tijden werd eens gevraagd wat het meeste tot zijn succes had bijgedragen. Zijn antwoord was, „Ik heb geleerd met pijn te spelen. Ondanks verwondingen, kneuzingen of slagen heb ik mij nooit de luxe veroorloofd om langzamer te gaan spelen of het op te geven.”

De grootste leraar en leider heeft de wereld ook een voorbeeld van goed gedrag gegeven toen Hij het slachtoffer van onvriendelijke woorden en wrede daden was. Hij zei slechts, „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” (Lucas 23:34.)

Gedurende zijn zending op aarde maakte Jezus van iedere confrontatie, ook die welke afbrekend waren, of pijn en ontevredenheid veroorzaakten, een ervaring om van te leren. Hij was nooit opstandig, nooit beschaamd; altijd lankmoedig, geduldig en koninklijk; Hij liet er zich nooit van afbrengen bezig te zijn met de dingen zijns Vaders. Ook hij toonde zijn grootheid toen zijn persoonlijk leed en smart het grootst waren. Beledigende woorden en onvriendelijke daden hielden Hem nooit tegen zijn doel te bereiken. Niemand kan dit leven in zijn volheid doormaken zonder gekwetst te worden, pijn te ondervinden of zonder lijden.

Een verstandig iemand zal de vloed van bitterheid en haat die veroorzaakt kan worden door beledigingen, vermijden. Hij zal voortdurend het pad van de Heiland volgen zonder zich op te laten houden door de versperringen die veroorzaakt worden door schijnbare of werkelijke onrechtvaardigheden. Het is aan ons te beslissen of wij verder zullen gaan en niet verward of beschaamd worden. Degenen onder ons die niet vergeven en

vergeten kunnen, breken de bruggen af waarover zij moeten gaan. Te dikwijls laten wij toe dat voorvallen tot onze stilstand bijdragen door ons genegeerd, ongewild of onwaardig te voelen. Hoe schadelijk is medelijden als het onszelf geldt. Hoe opwekkend is het mensen te ontmoeten die geen tijd hebben om beledigd te zijn. Wat wij zijn is stellig van meer belang dan wat wij hebben of wat er van ons gezegd is.

Toegeven aan smart en verdriet

Maar al te dikwijls is het tragische verlies van een kind, een echtgenoot, een vrouw, moeder, vader of anderen die ons dierbaar zijn een keerpunt in ons leven. Sommigen geven toe aan de schadelijke gedachte, dat als er een wijze en liefhebbende eeuwige Vader was, hij niet toe zou staan dat zo iets gebeurde. Wij laten het hartzeer toe de band te verbreken die ons bindt aan Hem die beloofd heeft ons te helpen om met goed gevolg door onze Getsemane's te komen. In tijden van diepe wanhoop wenden sommigen van ons zich vol bitterheid af van de krachtige arm die troost en vrede kan brengen. In onze donkerste uren verliezen wij soms het licht uit het oog als wij blijven nadenken over de vraag waar geen antwoord op is: „Waarom staat God toe dat dit mij en mijn gezin overkomt? Wat hebben wij gedaan om dit te verdienen?”

Het volgende verhaal werd verteld door Lucile F. Johnson van Orem, Utah: „Er was een aantrekkelijke vrouw wier gezelschap iedereen zocht en in wiens nabijheid iedereen zich verheugde. Het was een genot bij haar te zijn omdat zij de indruk gaf het leven en de mensen ten zeerste lief te hebben. Op zekere dag heb ik tegen haar gezegd, „Je brengt ons allen zoveel vreugde. Wat is je geheim? Kun je het mij vertellen?”

„Ja,” antwoordde zij, „een woord heeft

mijn leven veranderd.” „En wat was dat woord?” vroeg ik.

„Kwaadaardig!” Geschrokken hoorde ik de volgende uitleg: „De dokter gebruikte dat woord en vertelde mij dat ik nog maar een beperkte tijd te leven had. Ik stond voor de keus. Ik kon iedereen ongelukkig maken, of ik kon proberen anderen gelukkig te maken. Op mijn knieën realiseerde ik mij dat ik zoals iedereen maar een dag tegelijk had. Ik begon dingen te zien die ik nog nooit gezien had. Mijn nan, mijn kinderen, iedereen kreeg in mijn ogen een waarde die u zich niet voor kunt stellen. Ik weet dat het leven een geschenk is, of het nu een dag is of een jaar en ik ben van plan tenvolle van mijn geschenk te genieten.” Of de werken Gods gemanifesteerd worden door gezelingen of door de moed en het aanvaarden van de getroffene moet aan de wijsheid van Hen die alles begrijpt overgelaten worden. Hoe opwekkend en versterkend is het leven van hen die opwaarts en voorwaarts gaan ondanks tragedies of smarten.

*Het ene schip vaart naar het oosten
en het andere naar het westen,
Hoewel zij door dezelfde wind
gedreven worden*

*Het is de wijze waarop de zeilen
gezet zijn
en niet de wind die bepaalt waarheen
wij gaan.*

*Zoals de winden van de zee zijn de
wegen van ons lot*

*Het is de wijze waarop onze ziel
ingesteld is*

Die ons doel bepaalt

En niet de rust of de storm.

*(Masterpieces of Religious Verse,
blz. 314.)*

Gekluisterd zijn aan de slechte gewoonten en de fouten van verkeerd gedrag

Een vriend van mij die pas de laatste maanden reuzen stappen heeft gedaan naar een doelbewust leven en volledige werkzaamheid in de kerk vertelde het volgende: „Als iemand die vele jaren ervaring en praktijk heeft gehad kan ik u zeggen dat het veel gemakkelijker is mensen te bekritisieren en tegen de gevestigde orde op te staan dan zichzelf te veranderen en te erkennen wat de werkelijke reden van zijn eigen inactiviteit en zijn negatieve houding is.”

Veranderen is moeilijk. Liever dan te worstelen om een slechte gewoonte te overwinnen of een fout te herstellen geven sommigen van ons er de voorkeur aan uitvluchten te zoeken. Vooruitgang komt als wij in staat zijn iets op te geven voor iets dat wij liever hebben. Eerlijkheid tegenover onszelf en het van dag tot dag doelen stellen die bereikt kunnen worden, kunnen het pad bepalen dat wij volgen. Men zou een lijst kunnen maken van zijn doelen met een prijs voor ieder doel. Dag na dag kan de prijs voor een verandering betaald worden. De kosten zullen dan niet overweldigend zijn.

De Heer heeft beloofd dat Hij zal vergeven en zich niets meer zal herinneren als het proces van bekering volledig is. Als de Heer dit voor ons wil doen, waarom zouden wij het dan niet voor onszelf doen? Fouten kunnen vergeven worden. Gewoonten kunnen veranderd worden. Opnieuw kan een belemmering voor onze vooruitgang weggenomen worden. Hoe teleurstellend is het daarentegen om te zien hoe iemand die schadelijke gewoonten heeft, weigert persoonlijke stappen te ondernemen om zich te verbeteren. Hij die zich werkelijk bekeert zal van zijn fouten leren en ze overwinnen, en zich concentreren op daden die

vooruitgang en groei brengen. Welk een troost is het te weten dat God ons bij de hand wil nemen en ons op wil heffen zodat onze houding en onze prestaties op een hoger niveau komen. Wat een fijne persoonlijke overwinning is het te erkennen dat wij de verkeerde richting opgingen en de prijs te betalen die ons dan op zijn pad laat wandelen.

Deze beletselen zijn de herinneringen aan persoonlijk leed, het toegeven aan verdriet, het gekluisterd zijn aan slecht gedrag en angst.

Toelaten dat angst vooruitgang verhindert

Angst is een ander beletsel dat onze eeuwig vooruitgang kan verhinderen. Het weerhoudt ons ervan ook maar iets dat de moeite waard is te ondernemen omdat wij bang zijn voor mislukking of afwijzing. Kansen die ons geboden worden voor dienstbetoon in de kerk of in de gemeenschap nemen wij niet aan omdat wij een fout zouden kunnen maken.

„Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en bezonnenheid.” (2 Timoteüs 1:7.) Wat een tragedie is het in ons leven als wij bang zijn te proberen, besluiten te nemen, bang zijn op de Heer te vertrouwen, of zelfs bang zijn een onjuiste beoordeling te maken. Konden wij ons maar herinneren wat de Heer Petrus leerde toen angst hem verhinderde op de zee te lopen en zelfs deed zinken.

„Doch het schip was reeds vele stadiën van het land verwijderd, geteisterd door de golven, want de wind was tegen. In de

vierde nachtwake kwam Hij tot hen, gaande over de zee. Toen de discipelen Hem over de zee zagen gaan, werden zij verbijsterd en zeiden: Het is een spook! En zij schreeuwden van vrees. Terstond sprak (Jezus) hen aan en zeide: Houdt moed, Ik ben het, weest niet bevreesd! Petrus antwoordde Hem en zeide: Here, als Gij het zijt, beveel mij dan tot U te komen over het water. En Hij zeide: Kom! En Petrus ging uit het schip en liep over het water en ging naar Jezus. Maar toen hij zag op den wind, werd hij bevreesd en begon te zinken en hij schreeuwde: Here, red mij! Terstond stak Jezus hem de hand toe en greep hem en zeide tot hem: Kleingelovige, waarom zijt gij gaan twifelen? En toen zij in het schip geklommen waren ging de wind liggen. Die in het schip waren, vielen voor Hem neder en zeiden: Waarlijk, Gij zijt Gods Zoon! (Matteüs 14:24-31.) Angst in ons leven kan overwonnen worden als wij maar geloof hebben en vastberaden voorwaarts gaan. Om er nog eens de nadruk op te leggen:

Het voortdurend koesteren van persoonlijk leed is een verontschuldiging voor hen die zich aarzelend voortbewegen, als zij tenminste nog bewegen. Toegeven aan de pijnen van smart en verdriet verhindert zelfontwikkeling en ontnemt ons de kans te triomferen over het nemen van moeilijke hindernissen. Gekluisterd zijn aan slechte gewoonten en verkeerd gedrag maakt van iemand een slachtoffer van zijn fouten. Toelaten dat angst onze vooruitgang verhindert is slechts een bewijs dat men niet gewillig is te proberen uit angst voor mislukking. De belemmeringen voor onze eeuwige vooruitgang worden terzijde geworpen als men besluit dat niemand alleen behoeft te gaan. Het is een gelukkige dag als wij ontdekken dat met Gods hulp niets onmogelijk voor ons is. Dat wij naar die dag en die kennis mogen streven is mijn nederig gebed. God leeft. Hij hoort en verhoort onze gebeden. Van deze waarheden getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Lange rijen van Heiligen wachten geduldig op toegang de Tabernakel.

De Geest maakt levend

Ouderling Loren C. Dunn
van het Eerste Quorum van Zeventig

De meest unieke kenmerkende eigenschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is dat zij geregeerd wordt door de Heiland, door middel van de influisteringen en aanwijzingen van de Geest.

Diegenen die geroepen zijn om leiding te geven zullen gebedsvol de inspiratie van de Geest zoeken om hun natuurlijke vaardigheden aan te vullen of zelfs te vervangen. Wanneer de kerk ook op aarde is, zal er altijd verwezen worden naar de Geest als een gids. Dit is waar, welke achtergrond de leiders ook mogen hebben.

Twee klassieke voorbeelden hiervan zijn Paulus, de grote profeet uit het Nieuwe Testament, en Brigham Young, de tweede president van de kerk. Paulus was een farizeeër en een leerling van Gamaliël. Bovendien was hij lid van het Sanhedrin. Als iemand zijn werk kon benaderen met de geloofsbriefjes van een intellectueel en een geleerde, dan was hij het. Toch maakte hij, na zijn bekering, heel zorgvuldig onderscheid tussen de twee benaderingen. In zijn brief aan de Korintiërs schreef hij:

„Wij nu hebben niet de geest der wereld ontvangen, maar de Geest uit God, opdat wij zouden weten, wat ons door God in genade geschonken is.

Hiervan spreken wij dan ook met woorden, die niet door menselijke wijsheid, maar door de Geest geleerd zijn, zodat

wij het geestelijke met het geestelijke vergelijken.” (1 Korintiërs 2:12, 13.)

Brigham Young was een praktisch mens, verstandig en realistisch. Een glazenmaker van beroep, werd hij de tweede president van de kerk na de dood van de profeet Joseph Smith. Hij leidde de heiligen een woest onbetreden gebied binnen en zorgde ervoor dat zij niet omkwamen totdat zij een nieuw leven op konden bouwen door de woestijn te doen bloeien als een roos. (Zie Jesaja 35:1.) Hij zag de praktische en verstandige aspecten van het godsdienstig leven en het dienen van God in, maar van deze nuchtere, praktische profeet komen deze woorden:

„Het oog, het oor, de hand, alle zintuigen kunnen misleid worden, maar de Geest Gods kan niet misleid worden; en wanneer hij geïnspireerd wordt door die Geest, is de hele mens vervuld met kennis, hij kan met een geestelijk oog zien en hij weet datgene wat boven de macht van een mens is om te bestrijden.” (*Journal of Discourses*, 16:46.)

Van deze twee grote profeten leren wij dat het nodig is verder te gaan dan woorden, en de macht en de kracht te vinden die komt van de Geest.

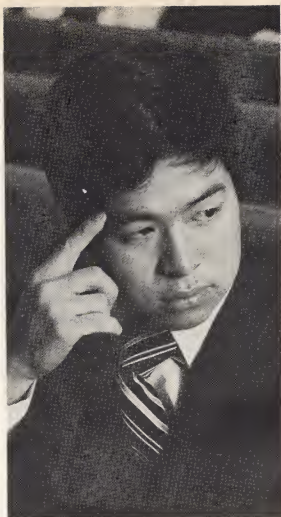
Als wij van de Geest spreken, bedoelen wij de gave van de heilige Geest. Hoewel het licht van Christus allen verlicht die in de wereld komen, is de gave van de heilige Geest iets meer. De heilige Geest is

het derde lid van de Godheid; Hij is een persoon van Geest en spreekt niet van zichzelf maar getuigt aan allen dat Jezus de Christus is, de Zoon van God, en verkondigt de mens de bedoeling en de wil des Heren. (Zie Johannes 16:13-15.) Hij heeft een heiligende en reinigende invloed op de zielen der mensen en is de bron van geestelijke gaven. Zoals wij in Efeziërs lezen dat er een Heer, een geloof, een hoop is (zie Efeziërs 4:5) zo kan ook deze gave van de heilige Geest slechts op een manier gegeven worden. Voor het dopen en het verlenen van de gave van de heilige Geest is alleen het juiste gezag aanvaardbaar. Dit werd duidelijk gemaakt toen Paulus naar Efezen reisde en enkele mensen die niet door het juiste gezag gedoopt waren opnieuw doopte en ze daarna de gave van de heilige Geest verleende (zie Handelingen 19). Hoewel de heilige Geest tot iemand zal getuigen dat dit het evangelie van Jezus Christus is, komt de gave van de heilige Geest pas nadat iemand in de kerk gedoopt is. Het gaat dan voor de gebedsvolle en oprechte zoeker naar waarheid, gepaard met gevoelens van vrede en van zekerheid, zoals ook in de Schriften staat:

„Ja, zie, Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de heilige Geest, Die op u zal komen en in uw hart wonen.” (LV 8:2.) „Daaraan zult gij voelen, dat het juist is.” (LV 9:8.)

Sommigen denken dat onze uiteindelijke beoordeling en beloning gebaseerd zullen zijn op hoeveel wetten en geboden wij houden en hoeveel wij er niet houden. Hoewel dit in zekere zin waar is, zien deze mensen toch het bredere en geestelijke doel van het houden der geboden over 't hoofd.

Toen ik jonger was leefde ik voor het basketbal spel. Het was geen ogenblik uit mijn gedachte. Ik besteedde ontelbare uren aan oefenen. Langzamerhand

begon ik alles automatisch te doen, zonder erover na te denken. Lichamelijk en geestelijk was ik erop ingesteld om bepaalde dingen instinctief te doen. Ik had ze geoefend totdat het mij op een natuurlijke wijze afgang.

Op dezelfde wijze houden wij de geboden en leringen van het evangelie om ons geestelijk op een hoger peil te brengen. Het is geen kwestie van hoeveel wetten wij houden en hoeveel wij er niet houden. Wij houden de geboden omdat zij de wetten zijn die de Geest regeren. De Geest zal ons op zijn beurt heiligen, ons helpen ons geestelijk in te stellen en ons uiteindelijk voorbereiden om in het koninkrijk te leven waar God is. Vandaar

de tekst: „En zij, die niet worden geheiligd door de wet, die Ik u heb gegeven, namelijk de wet van Christus, moeten een ander koninkrijk beërven. (LV 88:21.) De wetten die wij moeten houden om de Geest te kunnen ontvangen zijn niet meer of minder dan de wetten die de kerk regeren.

Bovendien is er ook nog een uitstorting van de Geest voor hen die de profeten en anderen die geroepen zijn hen te leiden trouw zijn en bereid zijn ze te steunen. Dat de Geest macht in ons leven kan en behoort te hebben en dat wij besliste en aanvoelbare ervaringen met de Geest kunnen hebben is geheel duidelijk. Wij hoeven alleen maar te verwijzen naar de grote verscheidenheid aan gaven van de Geest die beloofd zijn aan allen die de wetten en geboden van Christus leven.

Wij behoren de Geest te zoeken door het gebed des geloofs en door het houden van de geboden, en door het waardig deelnemen aan het heilig avondmaal, opdat wij zijn Geest met ons mogen hebben. (Zie LV 20:79.) De zonen van Mosiah waren bijvoorbeeld aan het vasten en het bidden ter voorbereiding van hun zending onder de Lamaniëten: zij wilden dat een *deel* van de Geest des Heren met hen mee zou gaan en bij hen zou blijven. Het antwoord staat opgetekend in de volgende tekst: „En de Here bezocht hen met Zijn Geest en zeide hun: Weest vertroost. En zij waren vertroost.” (Alma 17:10.) Zoudt u niet getroost zijn als de Heer u door zijn geest dezelfde ervaring gaf?

De profeet Alma zei: „En ziet, ik vraag u, mijn broederen der kerk: Zijt gij geestelijk uit God geboren? Hebt gij Zijn beeld in uw gelaat ontvangen? Hebt gij deze grote verandering in uw hart onderzonden?” (Alma 5:14.)

Alma wilde er zich van overtuigen dat de leden van de kerk niet slechts de gave van de heilige Geest hadden ontvangen

maar ook waarlijk de heiligende en reinigende macht van die grote Geest hadden ontvangen. Hij zei dat de wijze waarop je dit kunt aanvoelen is, dat je geestelijk verfrist wordt, alsof je herboren bent. Hij zei dat de gevoelens en denkwijzen van je hart waarlijk ten goede gewijzigd zullen zijn. Dat men zelfs uiterlijk het beeld van Christus op zich zal nemen. Wat een grote en machtige vriend is deze gave van de heilige Geest! Stellig zullen allen die zich tot de Heiland wenden en

„Wij houden de geboden omdat zij de wetten zijn die ons geestelijk voorbereiden om met God te zijn.”

zijn wetten naleven door deze Geest genezen worden (zie 3 Nephi 9:13). Zij zullen de zin van Christus hebben (zie 1 Korintiërs 2:16), zij zullen deel hebben aan de goddelijke natuur (zie 2 Petrus 1:4), zij zullen beginnen het beeld van Christus in hun gelaat te hebben (zie Alma 5:14). Waarlijk het evangelie komt, zoals Paulus zei, „niet slechts in woorden . . . , maar ook in kracht” en in de heiligende, reinigende, ziel verruimende kracht van de heilige Geest (1 Tess. 1:5).

Na de dood van de profeet Joseph Smith had Brigham Young een droom waarin Joseph Smith aan hem verscheen met de volgende raad: „Zeg de broeders dat zij hun hart openhouden voor overtuiging, zodat als de heilige Geest tot hen komt, hun hart gereed zal zijn Hem te ontvangen. Zij kunnen de Geest des Heren onderscheiden van alle andere geesten; Hij zal vrede en vreugde brengen tot hun ziel, Hij zal alle boosheid, haat, strijd, en kwaad uit hun hart wegnemen; hun ge-

hele verlangen zal erop gericht zijn het goede te doen, gerechtigheid tot stand te brengen en het koninkrijk Gods op te bouwen. Zeg de broeders dat als zij de Geest des Heren volgen zij op het goede pad zullen blijven. Vergeet vooral niet te zeggen dat zij de Geest moeten behouden. (*Manuscript History of Brigham Young*, blz. 529-530.)

En tenslotte deze woorden uit de Leer en Verbonden:

„Heiligt u daarom, opdat uw gemoed oprecht voor God worde, en de dagen zullen komen, dat gij Hem zult zien; want Hij zal zijn aangezicht voor u ontsluiëren, en het zal in zijn tijd geschieden, en op zijn wijze, en overeenkomstig zijn wil” (LV 88:68).

En dit is dan het eindresultaat van de werkingen van de Geest, ons van aangezicht tot aangezicht te brengen met Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser.

Trouw aan de profeten en gebedsvolle gehoorzaamheid aan het woord van God zal ons de kracht van de Geest

brengen. De verruimende invloed van de Geest zal ons heiligen, ons geestelijk voorbereiden hem van aangezicht tot aangezicht te ontmoeten en met Hem te spreken zoals iemand met een ander mens spreekt, en in zijn koninkrijk te leven, ja, het celestiale koninkrijk.

*De getuigenis van de heilige Geest
Gegeven door hen die weten
Heeft mij opnieuw tot u gericht
Gij Vader van mijn ziel .*

*Al luisterend naar hun getuigenis
Vult de Geest mijn hart
Het duister wordt verdreven, het
goede bevestigd
Het is zuivere waarheid, wat Hij
geeft.*

*Ik weet dat Gij in de hemel zijt,
Ik weet de Heiland regeert,
Ik weet dat een profeet tot ons
spreekt,
En ons eeuwig welzijn begeert.*

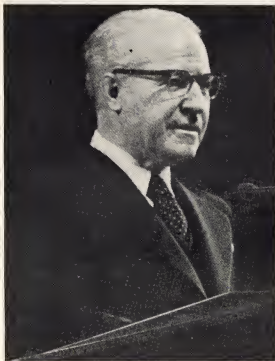
*De heilige Geest neemt alle twijfel
weg,
Hij verlicht het hart van de mens,
Hij zegt tot allen, volgt mij na,
Komt volg mijn prachtig plan.*

*Mijn oog is nat, mijn hart is vol,
De Geest spreekt hier vandaag,
O Heer vernieuw mijn leven toch,
Blijf in mijn hart gestaag.*

*Als een getuigenis mijn hart verlicht,
De dagelijkse zorg verdwijnt,
Voor een kort ogenblik 's hemels
licht
Dan voor mijn oog verschijnt.*

Moge de Heer ons helpen ons boven het alledaagse leven te verheffen en deze grote Geest te ontvangen. Dit bid ik, in de naam van Jezus Christus. Amen.

*Ouderling G. Homer Durham
Lid van het Eerste Quorum der Zeventig*

De behoefte aan liefde

Ouderling Theodore M. Burton
van het Eerste Quorum van Zeventig

Mijn broeders en zusters en vrienden, toen het Eerste Presidium mij uitnodigde op deze conferentie te spreken, heb ik mij afgevraagd: „Welke boodschap hebben de volken van Europa het meeste nodig?” De toespraken van deze conferentie zullen uitgezonden worden en dit is mijn kans om tot hen te spreken. Tegelijkertijd kwam het mij voor dat wat zij het meeste nodig hadden overeen zou komen met wat de mensen over de gehele wereld nodig hebben.

Waar de mensen in Europa het meeste behoefte aan hebben is de ware beginnselen van de liefde onderwezen te worden. Als ik over liefde spreek bedoel ik het ontbreken van persoonlijke zelfzucht. Ware liefde is precies het tegenovergestelde van de tegenwoordige filosofie van zelfzucht die de gehele wereld schijnt te doordringen. Eigenbelang beïnvloedt de omgang van de mensen onderling en beïnvloedt zelfs de relaties tussen de leden van een gezin.

Ware liefde is gebaseerd op persoonlijke onzelfzuchtigheid, maar onze moderne wereld schijnt dit niet te begrijpen. De moderne mens heeft de bekwaamheid om lief te hebben verloren. Jezus waarschuwde ons dat een van de voornaamste kenmerken van de laatste dagen zou zijn dat de liefde onder de mensen geleidelijk zou sterven. Jezus zei: „En omdat de ongerechtigheid overvloedig zal zijn, zo zal de liefde van velen verkouden”

(Joseph Smith 1:10; zie ook Matteüs 24:12). Mijn stelling is dat de ongerechtigheid waarover hij sprak veroorzaakt wordt door persoonlijke zelfzucht. Dat is de reden waarom de liefde onder de mensen sterft.

Jezus waarschuwde dat de ongerechtigheid in de laatste dagen zo groot zou worden, dat indien mogelijk, ook de uitverkorenen zelf bedrogen zouden worden. (Zie Joseph Smith 1:22 en Matteüs 24:24). Volgens mij betekent dit dat uiteindelijk zelfs de meest getrouwe heiligen besmet en bedreigd zullen worden door moderne filosofieën. Ik geloof dat dit de reden is dat, tenzij de Heer zijn komst zal bespoedigen, geen van ons lang onaangeroerd zou kunnen blijven door deze tendensen.

Het zou kunnen dat de zelfzuchtige houding van de mensen tegenwoordig de oorzaak ervan is dat er zoveel mensen ontevreden zijn met hun leven in de wereld van vandaag. Dit merkt men zelfs in onze dagelijkse bezigheden. Als iemand bijvoorbeeld een baan wordt aangeboden, vraagt men zelden naar de mogelijkheden die er zijn om anderen te dienen. De eerste vraag die men stelt is: „Wat biedt die baan mij?” Het salaris dat geboden wordt is te laag, te moeten verhuizen of in een bepaalde stad te moeten wonen is bezwaarlijk. Men wil niet reizen. Men wil niet aan een bureau gekluisterd zijn, of men wil niet zulke

lange uren werken. Zelfs voordat men begonnen is met werken, wordt er gevraagd, „Wat voor een pensioen krijg ik later?” Men is niet geïnteresseerd in inspanning, alleen maar in zekerheid. Om te beginnen zou ik tot de jonge mensen willen spreken over persoonlijke zelfzucht als zij met elkaar uitgaan. Wat is het hoofddoel van met elkaar uit te gaan? Is het niet om de andere goed genoeg te leren kennen om te weten wat voor partner hij of zij zou zijn? Is het niet om het karakter, de interesse, de talenten en bekwaamheden van de andere te leren kennen? Of is het alleen maar een gelegenheid om zijn eigen hartstochten te kunnen bevredigen? Iedereen zal deze vraag voor zichzelf moeten beantwoorden. Het zou echter goed zijn om de woorden van de Heiland te volgen: „En wederom zeg Ik u: Laat een ieder zijn broeder achten als zichzelf.”

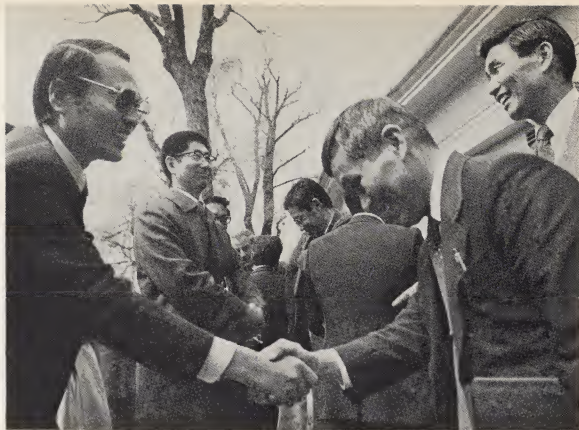
„De moderne mens heeft de bekwaamheid om lief te hebben verloren, en zoals Jezus waarschuwde, zou deze kwaal een van de voornaamste kenmerken zijn van deze laatste dagen.”

Is onzelfzuchtige liefde bij het met elkaar omgaan voor het huwelijk belangrijk, in het huwelijk is het absoluut onmisbaar. Mensen die alleen maar geïnteresseerd zijn in romantiek ontdekken spoedig dat de realiteit van het huwelijk te moeilijk is om haar het hoofd te kunnen bieden. Desondanks wordt in tijdschriften en boeken de nadruk gelegd op romantiek en materiële genoegens. Advertenties zijn hier haast altijd op gericht. Het wordt herhaaldelijk gedemonstreerd in

films en op de TV. Dit is ook het enige doel van pornografische bladen. Mensen die hier voortdurend aan blootgesteld zijn worden er ook door beïnvloed en groeien op met de verwachting dat het huwelijk er slechts is voor persoonlijke bevrediging. Persoonlijke zelfzucht is de voornaamste reden van de tegenwoordige hoge percentages echtscheidingen in de wereld.

Het verlangen naar persoonlijke bevrediging heeft onenigheid in het huwelijk tot gevolg. Echtparen die alleen maar geïnteresseerd zijn in zichzelf, communiceren niet. Gebrek aan communicatie wordt dan het belangrijkste struikelblok bij het ontwikkelen van oprechte liefde. Gebrek aan communicatie, gepaard gaande met het uitstellen van kinderen is gebaseerd op zelfzucht, evenals het nog grotere kwaad van abortus. Wij huive-ren als wij in Leviticus lezen over de offeranden van de afgodendienaars van die tijd, die hun kinderen in de vurige muil van hun ijzeren god Molech wierpen. Maar is persoonlijke zelfzucht die leidt tot abortus minder afstotend in Gods ogen, als de moderne mensen door abortus hun kinderen offeren aan de afgod van het zelfzuchtig materialisme. In Europa worden de gezinnen dermate beperkt dat echtparen die meer dan twee kinderen hebben er min of meer op aangekeken worden door burens en vrienden. In sommige Europese landen neemt de bevolking af sinds geboortebeperking en abortus algemeen aanvaard worden. Veel te veel vrouwen werken om een eigen huis, een auto, kleurentelevisie, of dure vakanties te kunnen betalen. Kinderen zijn voor dergelijke echtparen een ongewenste handicap en een onnodige uitgave.

Waarom zou men de moeite nemen te trouwen wanneer kinderen noch gewenst, noch verwacht worden. Waarom zou men de moeite nemen te trouwen als

Priesterschapsleiders vernieuwen oude banden tijdens de conferentie.

echtparen van plan zijn van partner te ruilen als zij genoeg van elkaar hebben. Wat is het nut van deugd als het doel alleen maar zelfbevrediging is?

Als er ooit behoefte is geweest aan het herstel van de waarheid in een wereld waar de mens slechts geïnteresseerd is in zijn eigen genoegens en zelfbevrediging, dan is het nu.

Als ik zie hoeveel mensen, niet alleen in Europa maar overal ruzie maken en elkaar bestrijden, begrijp ik waarom Jezus voortdurend de nadruk legde op de noodzaak elkaar lief te hebben. Het evangelie van Jezus Christus is een evangelie van liefde. Een liefdevol leven is geen gemakkelijk leven, vooral als men leeft in een wereld waar onenigheid met burens en familieleden zo algemeen is. De mensen zijn in het verleden zo dikwijls gekwetst geweest dat zij voortdurend op hun hoede zijn tegenover elkaar. Zij heb-

ben een verdedigende cirkel om zich heen gebouwd die moeilijk te doorbreken is. En toch hebben zij er behoefte aan geleerd te worden lief te hebben.

Onenigheid in de gezinnen leidt tot het mishandelen van vrouwen en kinderen. Ook dit wordt veroorzaakt door persoonlijke zelfzucht. Het is zo algemeen in de wereld dat het zelfs de kerk binnensluipt. Nu de kerk zo snel groeit moeten wij steeds doeltreffender liefde onderwijzen. Dat is de reden waarom kerkleiders de huisonderwijzers voortdurend aanmanen voor hun gezinnen te zorgen en „altijd over de (leden der) kerk te waken en met hen te zijn en hen te sterken! En toe te zien, dat er geen ongerechtigheid onder de (leden der) kerk is, noch ongenoegen met elkander, noch liegen, lasteren of kwaadspreken;” (LV 20:53-54.)

Uit zuivere, onzelfzuchtige liefde, gaf Je-

zus zijn leven voor ons. Als Hij even zelfzuchtig geweest was als de mensen tegenwoordig zijn, zou er geen verzoening geweest zijn. Wij zouden voor altijd van de tegenwoordigheid Gods verbannen geweest zijn en vleselijk, zinnelijk en duivels gebleven zijn. Maar Jezus was niet zelfzuchtig. Hij bereidde een weg voor waardoor iedere man en vrouw persoonlijk geluk en grote vreugde in dit leven kan vinden. Die vreugde, moet echter wel ontstaan op de wijze die door de Heer bepaald is, door onzelfzuchtige liefde.

Ik begrijp nu waarom Jezus altijd zo krachtig waarschuwde tegen twist en strijd. Onenigheid is van de duivel, niet van God. Ik zie de noodzaak van moderne profeten die met God communiceren. Ik zie dat hun streven erop gericht is Gods kinderen naar waarheid en gerechtigheid te leiden. Hun boodschap is mis-

schien niet populair, maar wel noodzakelijk, omdat het de enige weg naar het geluk is.

O mensen binnen en buiten de kerk, besef toch dat wij in de laatste dagen leven. Het is een dag dat de liefde verkilt. De mensen die niet willen luisteren bereiden zich voor op vernietiging. Jezus zal spoedig komen met macht en heerlijkheid. Als hij komt zullen alleen zij gespaard worden die geleerd hebben God en elkander lief te hebben met hun gehele hart, macht, verstand en kracht.

Ik getuig dat God leeft, dat Jezus de opgestane Christus is, en dat God heden ten dage tot ons spreekt op de enige manier dat Hij dat kan doen, door door Hemzelf geroepen profeten die de waarheid van deze dingen weten. Luistert u toch! In de naam van Jezus Christus. Amen.

President Marion G. Romney, tweede raadgever in het Eerste presidium.

Hij bedoelt mij

Marion D. Hanks
van het Presidium van het Eerste Quorum van Zeventig

Mijn getuigenis vandaag is er een vol dankbaarheid. Tijdens een familiebijeenkomst enkele dagen geleden, bespraken wij het feit dat het vandaag de verjaardag van onze moeder is. Ik dacht er die avond aan hoeveel de generaties aan elkaar verschuldigd zijn, hoeveel wij van elkaar leren, hoe wij elkaar zouden moeten liefhebben en elkaar waarderen. Een kleinzoon van onze moeder had verteld hoe hij met verbazing naar zijn kleine dochter had zitten kijken die een verhalenboek aan het doorbladeren was en daarbij ijverig haar wijsvinger natmaakte zoals zij haar vader had zien doen als hij zat te lezen. In feite maakte zij de wijsvinger van haar linkerhand nat, terwijl zij met haar rechter wijsvinger de bladeren omsloeg! Maar dit maakte alleen maar heel erg duidelijk hoe groot de macht van het voorbeeld is en dat zij, evenals wij allen, nog veel leren moet. Terwijl ik naar twee van onze lieve dochters keek schoot mij die avond een voorval te binnen dat de kern vormt van mijn korte boodschap vandaag. Mijn ogen worden weer vochtig als ik er aan denk. Wij hadden een tweede dochttertje gekregen en hielden natuurlijk veel van haar. Zo nu en dan had ik haar oudere zusje wel eens „prinses” genoemd, maar ik had erover nagedacht en daar de tweede jongedame een even koninklijke behandeling verdiende had ik besloten deze

titel ook voor haar te gebruiken, als ik hem tenminste nog gebruiken zou.

Op een dag riep ik haar daarom, „Kom prinses, wij gaan even naar de winkel voor moeder.” Het leek wel of zij mij niet gehoord had. „Schat,” zei haar moeder, „je vader roept je.”

„O maar” antwoordde zij met een bedroefd stemmetje dat mij pijn deed, „hij bedoelt mij niet.”

Ik herinnerde mij de berusting op haar onschuldig kindergezichte en in de klank van haar stem, toen zij dacht dat haar vader niet haar bedoelde.

Ik geloof dat God al zijn kinderen liefheeft en nooit zal ophouden ze lief te hebben, en dat hij niet zal ophouden naar ons te verlangen, zijn hand naar ons uit te steken en op ons te wachten. In Jesaja staat geschreven:

„Daarom verlangt de Here er naar u genadig te zijn, en daarom zal Hij zich verheffen om zich over u te ontfermen.” (Jesaja 30:18.)

Toch heb ik over de jaren op aarde enkele van Gods meest uitgelezen kinderen ontmoet die het moeilijk vinden in hun hart te geloven dat Hij werkelijk hen bedoelt. Zij weten dat Hij de bron van vertroosting en vergeving en vrede is en dat zij Hem moeten zoeken, de deur voor hem openen en zijn liefde moeten aanvaarden, en toch vinden zij het moeilijk zelfs in tijden van nood, te geloven

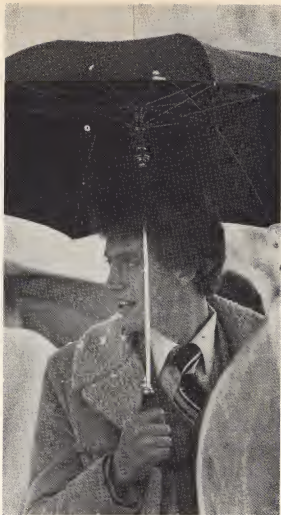
dat de zegeningen die Hij beloofd heeft voor hen zijn. Sommigen hebben tegen God en hun eigen geweten gezondigd en hebben oprecht berouw maar de weg terug wordt versperd door hun onwil zichzelf te vergeven of te geloven dat God hen wil vergeven, of soms door een vreemde tegenzin werkelijk te vergeven, werkelijk te vergeten en zich werkelijk te verheugen.

Het plan van de Heer en zijn beloften worden toch duidelijk omschreven in de Schriften. De kern van dat plan, zoals ik het begrijp, wordt aangegeven in de teksten uit de Schriften die vanmorgen op zo'n ontroerende wijze werden gezongen door het koor:

„Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe. Want God heeft zijn Zoon niet in de wereld gezonden, opdat hij de wereld veroordele, maar opdat de wereld door Hem behouden worde.” (Johannes 3:16-17.)

Christus kwam om ons te redden. Een profeet die het plan heel goed begreep, noemde het een „plan der verlossing,” een „plan der barmhartigheid”, een „plan van gelukzaligheid” (Alma 42:13, 15, 16.) De Heer vertelde de aan de letter der wet gebonden Farizeeën de gelijkenissen van het verloren schaap, het verloren geldstuk, en de verloren zoon om hen te wijzen op de waarde van al Gods kinderen en de nadruk te leggen op de vreugde die er volgens Hem zou zijn over een zondaar die zich bekeert. Met de gelijkenis van de verloren zoon wilde hij ons ook de aard van een vader leren, die toen de zoon tot zichzelf kwam en naar huis ging, medelijden met hem had en hem tegemoet liep. (Lucas 15:3-32.)

In deze en in vele andere van zijn lessen, manifesteerde Hij de intensiteit van zijn liefde voor ons en zijn verwachtingen

van ons wat onze houding tegenover elkaar en onze verantwoordelijkheid tegenover hem betreft.

Eerbiedig herinner ik u aan het verhaal van de vrouw, die in het huis van de Farizeeër, Simon, de voeten van de Heer waste met haar tranen, ze droogde met haar haren en ze zalfde met mirre. (Zie Lucas 7:37-39.) De Heiland vertelde de kritische Simon toen het verhaal van de schuldeiser en de twee schuldenaars: „De een was hem vijfhonderd schellingen schuldig, de ander vijftig. Toen zij niet konden betalen, schonk Hij het hun beiden. Wie van hen zal hem dan het meest liefhebben? Simon antwoordde en zeide: Ik onderstel, hij, wien hij het meest geschonken heeft. Hij zeide tot

hem: Gij hebt juist geoordeeld." (Lucas 7:41-43.)

Toen sprekend over de vrouw zei hij: „Haar zonden zijn haar vergeven, al waren zij vele, want zij betoonde veel liefde; maar wien weinig vergeven wordt, die betoont weinig liefde. En Hij zeide tot haar: Uw zonden zijn u vergeven . . . Uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede!" (Lucas 7:47,48, 50.)

Er is hier natuurlijk geen sprake van aanmoediging of door de vingers zien van zonden. Zij was bekeerd door de Heer en had diep berouw; zij zou zijn geboden gehoorzamen en zijn vergeving aanvaarden. Er zou vreugde zijn in de hemel en dit zou ook zo moeten zijn op aarde.

De geschiedenis van Alma, de profeet uit het Boek van Mormon werd gisteren besproken en is welbekend. Hij onderwees deze beginselen met een moed en barmhartigheid die misschien nooit overtroffen is. Hijzelf, de zoon van de grote profeet, en andere jonge vrienden, hadden zich schuldig gemaakt aan ernstige zonden. Door het ingrijpen van een engel werden zij bekeerd; en Alma berouwvol en veranderd werd een krachtige leider in dienst van de Heer. „Godeloosheid bracht nimmer geluk" (Alma 41:10) verklaarde hij, en hij legde dankbaar getuigenis af van het plan van barmhartigheid dat vergeving brengt aan degene die oprecht berouw heeft (Alma 42:15). Als leider van zijn volk was hij een man die zonder compromissen gerechtigheid verdedigde, maar hij was hartelijk en vol erbarmen jegens hen die berouw hadden en zich van ongerechtigheid hadden afgekeerd. Met zijn eigen kinderen, met inbegrip van een zoon die zich schuldig had gemaakt aan een ernstige zedelijke fout, sprak hij over de zieleangst die volgt op overtreding en de onuitsprekelijke vreugde waarmee berouw en vergeving gepaard gaan.

„Ja, mijn zoon, ik zeg u, dat er niets zo hevig en bitter kon zijn als mijn smarten waren. En verder zeg ik u, mijn zoon, dat er aan de andere kant niets zo heerlijk en aangenaam kan zijn als mijn vreugde toen was." (Alma 36:21.)

Deze man van grote onkreukbaarheid en zonder uiterlijk vertoon werd de eerste hoofdrechtter van zijn volk en hogepriester van de kerk. Hij die „in de bitterste pijnen en zielsfoltering" tot de Here Jezus Christus om genade had geroepen, „vond vrede voor (zijn) ziel" (Alma 38:8) en onderwees zijn volk daarna met

„Het is bedroevend dat er mensen zijn die het moeilijk vinden te geloven dat de door de Heer beloofde vertroosting en vergeving voor hen zijn."

zoveel macht en liefde dat grote menigten zich bekeerden, Gods geboden gehoorzaamden en de „barmhartigheid ontvingen die de boetvaardige eist." (Alma 42:23.) De boodschap is dezelfde door de hele Schriften. De nobele jonge profeet en leider Nephi schreef de lieflijke psalm vol wroeging en geloof, die zo bemoedigend en opbouwend is en die gevonden wordt in het vierde hoofdstuk van het tweede boek van Nephi: „Toch, ondanks des Heren grote goedheid, die blijkt uit het tonen van Zijn grote en wonderbare werken aan mij, zeg ik in mijn hart: O, ellendig mens, die ik ben! Ja, mijn hart is bedroefd wegens de zwakheid van mijn vlees; mijn ziel treurt wegens mijn ongerechtigheden. Ik ben omringd door de verleidingen en de zonden, die mij zo gemakkelijk overvallen. En wanneer ik mij wil verblijden, klaagt mijn hart wegens mijn zonden; toch

weet ik, in Wie ik mijn vertrouwen heb gesteld.” (2 Nephi 4:17-19.)

Nephi begreep dat oprecht berouw een gave van God is, niet een vloek, maar een zegen. Oprecht berouw betekent verdriet en lijden; maar het verdriet heeft een doel, is opbouwend, reinigend, „de droefheid naar Gods wil” brengt „inkeer tot heil” en niet de „droefheid der wereld” (2 Korintiërs 7:10).

Door de profet Ezechiël leerde de Heer ons dat hij geen welgevallen heeft in het lijden van zijn kinderen door zonden. Hij verheugt zich als de zondaar zich bekeert van al zijn overtredingen, want hij zal dan het leven behouden (Ezechiël 18:23, 27-28).

De apostel Paulus was teleurgesteld over het gedrag van de heiligen van Korinthe, en schreef hun een brief om ze te vermanen. Zij bekeerden zich, en toen hij dit

vernam, schreef hij ze opnieuw om ze te vertellen dat hij zich daarover had verheugd: „Thans verblijdt het mij, niet, dat gij bedroefd zijt geworden, maar dat de droefheid u tot inkeer heeft gebracht” (2 Korintiërs 7:9).

Alma vatte dit alles samen in de prachtige toespraak tot zijn weerspannige zoon Corianton. Hij besloot zijn krachtige les met deze betekenisvolle woorden — die voor sommigen wel eens reddende woorden konden zijn: „En nu, mijn zoon, ik wens, dat gij u niet meer over deze dingen verontrust, doch laten alleen uw zonden u verontrusten met die onrust, die u tot bekering zal brengen.” (Alma 42:29.)

De almachtige God heeft beloofd te vergeven, te vergeten en de zonden waarvan wij ons werkelijk bekeerd hebben nooit meer te vermelden. Maar Hij heeft ons

Leden van het Eerste Quorum der Zeventig.

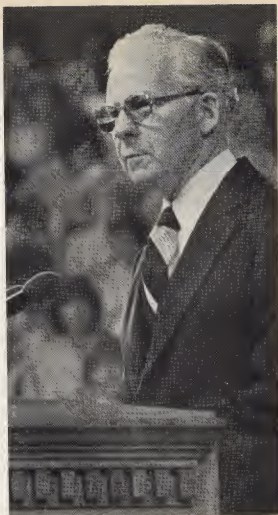
de gave van het berouw gegeven om ons te helpen ze op een constructieve manier te gedenken, dankbaar en nederig: „Tracht uzelf niet in het minst wegens uw zonden te verontschuldigen door de gerechtigheid Gods te ontkennen; maar geef de gerechtigheid Gods en Zijn barmhartigheid en Zijn lankmoedigheid de vrije teugel in uw hart en laten ze u tot in het stof vernederen.” (Alma 42:30). Corianton werd uitgezonden om het woord te prediken.

Als leiders hebben wij te maken met de heiligste en gevoeligste schepselen van God — zijn kinderen. Wij moeten dit in het oog houden als wij onze plicht doen en de kerk vrij van goddeloosheid houden. „Slachtingen worden niet alleen veroorzaakt door atoomontploffingen. Een slachting vindt ook plaats als men iemand beschaamd doet staan.” (A.J. Heschel.)

Het is goed ons te herinneren wat Joseph Smith een lange tijd geleden schreef aan de heiligen die in het buitenland verspreid waren:

„Laat iedereen arbeiden en zich voorbereiden voor de wijngaard; neemt een weinig tijd om de treurende te troosten; de lijdende bij te staan; de afvallige terug te brengen; de afgedwaalde weer op het goede pad te brengen; zij die afgesneden zijn weer uit te nodigen terug te komen in het koninkrijk door te werken zolang zij kunnen, en gerechtigheid te betrachten. Bereidt u voor eensgezind Zion te verlossen, dat goede land van belofte, waar de gewilligen en de gehoorzamen gezegend zullen worden. Zielen zijn nog even kostbaar als altijd in het oog Gods en de ouderlingen zijn nooit geroepen geweest een ervan naar de hel te verdrijven, maar alle mensen overal uit te nodigen en over te halen zich te bekeren en erfgenamen der zaligheid te worden.” (*History of the Church*, 2:229.)

Mijn kind begreep eerst niet dat mijn

Marvin J. Ashton
van de Raad der Twaalf

uitnodiging voor haar bestemd was. Zij dacht dat het voor iemand anders was. „Hij bedoelde mij niet.” Als iemand binnen het bereik van mijn stem vandaag de verzekering nodig heeft dat Gods oproep tot bekering en zijn uitnodiging zijn barmhartigheid en vergeving en liefde te aanvaarden ook voor hem bestemd is, dan geef ik u hiermede deze plechtige verzekering, in de naam van Jezus Christus. Amen.

„Wat dunkt u van de Christus?” „Wie zegt gij, dat Ik ben?”

Door Robert D. Hales
van het Eerste Quorum der Zeventig

Ik breng u de groeten van de heiligen en de zendingen in de Britse Eilanden, met name die in het zendingsgebied Engeland Londen, waar mijn lieve vrouw, Mary, en ik op het ogenblik werkzaam zijn.

Het is een grote vreugde te kunnen spreken als een zending en een bijzondere getuige van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen uit hoofde van mijn roeping als een zeventig in deze geweldige herstelde kerk. Iedere zending en ieder lid van de kerk heeft het recht — ja, zelfs de plicht — om aan zijn vrienden, familie en burens in alle vriendelijkheid en ootmoed te getuigen van Jezus Christus.

Iedereen op aarde zal op zekere dag in de loop van zijn eeuwige vooruitgang het moment van waarheid onder ogen moeten zien en de vraag beantwoorden, „Wat dunkt u van de Christus?” (Matteüs 22:42) Denk daar eens over na. Op een zeker moment in onze eeuwige vooruitgang zal ieder van ons de vraag moeten beantwoorden, Wie is Jezus Christus?

Ons wordt verteld dat ieder oog zal zien, ieder oor zal horen, iedere knie zich zal buigen en iedere tong zal belijden dat Jezus Christus de Here is (zie Filippenzen 2:10, 11); „Wanneer alle mensen zullen staan om door Hem te worden geoordeeld, zullen zij belijden, dat Hij

God is.” (Mosiah 27:31; zie ook Romeinen 14:11 en Leer en Verbonden 76:110.)

Wat dunkt u van de Christus? Wie zegt gij, dat Ik ben?

„Toen de Farizeeën bijeen waren, vroeg Jezus hun,

Zeggende: Wat dunkt u van de Christus? Wiens zoon is Hij? Zij zeiden tot Hem: Davids Zoon.”

Jezus antwoordde hun, „Indien David Hem dus Here noemt, hoe kan Hij dan zijn zoon zijn?

En niemand kon Hem daarop iets antwoorden en evenmin durfde iemand van die dag af Hem meer iets te vragen.” (Matteüs 22:41, 42, 45, 46.)

Bij een andere gelegenheid antwoordde de schare Jezus met de wedervraag, „Wie is deze Zoon des mensen? . . .

En hoewel Hij zovele tekenen voor hun ogen gedaan had, geloofden zij niet in Hem.” (Johannes 12:34, 37.)

Nog een andere keer vroeg Jezus zijn discipelen, „Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is?” (Met andere woorden, wie zeggen de mensen dat de Zoon van God is?)

En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; anderen: Elia; weer anderen: Jeremia, of één der profeten.

Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?

Simon Petrus (de eerste van de Twaalf

Apostelen) antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God." (Matteüs 16:13-16.)

Bij een andere gelegenheid sprak Jezus met een vrouw in Samaria:

„De vrouw zeide tot Hem: Here, ik zie, dat Gij een profet zijt. . . .

En de vrouw zeide tot Hem: Ik weet, dat de Messias komt, die Christus genoemd wordt; wanneer die komt, zal Hij ons alles verkondigen.

Jezus zeide tot haar: Ik, die met u spreek, ben het." (Johannes 4:19, 25, 26.)

Wat dunkt u van de Christus en wie zegt gij, dat Ik ben? Vele christenen beweren Jezus Christus te volgen maar kennen Hem niet:

„Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt." (Johannes 17:3.)

Velen beweren christenen te zijn en geloven toch niet dat Jezus Christus de letterlijke Zoon van God is, ja, zelfs de oudste zoon van God de Vader. De mensen zijn bereid een aantal van zijn leringen te volgen, maar onderkennen niet het goddelijke, eeuwige doel en de betekenis van zijn leven voor de hele mensheid. „Wat dunkt u van de Christus?" en „Wie zegt gij, dat Ik ben?"

Dit waren vragen die Jezus stelde om de mensen aan het denken te zetten, zodat Hij ze kon leren wie Hij was, zodat zij hun vrije wil konden gebruiken, hun eigen gevolgtrekkingen konden maken, hun eigen toezeggingen doen, Hem volgen en een getuigenis verkrijgen dat Hij de Zoon van God, onze Verlosser, is.

Wij kunnen Jezus Christus kennen aan de hand van de Heilige Schrift. Hij is meer dan een groot leraar; Hij is de Messias. Hij was bereid zijn leven voor ons af te leggen; Hij is de enige die dat kon doen, zoals blijkt uit de volgende verzen:

„En de behoudenis is in niemand anders, want er is ook onder de hemel geen an-

dere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij behouden moeten worden!" (Handelingen 4:12.)

„Ik ben de Here, uw God; en Ik geef u dit gebod, dat niemand tot de Vader zal komen dan door Mij of door Mijn woord, hetwelk Mijn wet is, zegt de Here." (Leer en Verbonden 132:12.)

„Jezus zeide tot hem: Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij." (Johannes 14:6.)

Wie is Hij? Wij leren meer over Hem uit de Schriften: Ten eerste is de Geest van Christus in alle mensen. Dit brengt de mensen ertoe het evangelie te aanvaarden en een getuigenis van Hem te verkrijgen. Het is wegens de Geest van Christus dat alle mensen goed van kwaad kunnen onderscheiden — de leiding die ons geweten ons geeft. (Zie Moroni 7:12-19.)

Jezus Christus is een god; Hij is de Jehova van het Oude Testament en de Heiland van het Nieuwe Testament. (Zie Abraham 2:7, 8.)

Jezus Christus woonde in de hemelen bij zijn Vader, en wij woonden bij Hem als geestelijke kinderen van God de Vader. (Zie Johannes 1:1-5.)

Jezus Christus legde het eeuwige plan van zijn Vader voor, het plan waar wij allemaal deel van uitmaken. Wij komen naar deze aarde om voor een bepaalde tijd te worden beproefd en om de tegenstelling in alle dingen mee te maken. Door het eeuwige beginsel van de vrije wil zijn wij vrij om voor de vrijheid van het eeuwige leven te kiezen en om terug te keren in de tegenwoordigheid van God indien wij rechtvaardig leven; of om gevangenschap en de geestelijke dood te kiezen. (Zie Mozes 4:1-4.)

Jezus Christus is de Schepper van alle dingen op aarde, in opdracht van zijn Vader. (Zie Mozes 1:33, Efeziërs 3:9.) De Vader zond de Zoon om de Heiland

der wereld te zijn. (Zie Johannes 3:16, 17.)

Jezus Christus kwam naar deze aarde, geboren uit Maria, een sterfelijke moeder. Zijn Vader was God Almachtig. (Zie Lucas 1:26-35.)

Jezus Christus werd gedoopt door onderdompeling door Johannes de Doper, en de heilige Geest manifesteerde zich in de „Geest als een duif” die op Hem nederdaalde. En zijn Vader sprak: „Gij zijt mijn Zoon, de geliefde; in U heb Ik mijn welbehagen.” (Marcus 1:10, 11.) Jezus Christus organiseerde zijn kerk en koos twaalf apostelen, alsook profeten, zeventigen en evangelisten. (Zie Efeziërs 4:11; Lucas 6:13; 10:1.)

„Iedereen zal op zekere dag in de loop van zijn eeuwige vooruitgang deze vragen moeten beantwoorden.”

Jezus Christus' boodschap is uniek. Hij staat tussen ons en de Vader in; Hij is de Middelaar. (Zie Leer en Verbonden 76:41-43; Johannes 3:17.)

De hele mensheid zal door Hem worden behouden.

Jezus Christus is de Verlosser, onze Heiland; alleen Hij, die een sterfelijke moeder en een onsterfelijke Vader had, was in staat de Verzoening te volbrengen en te sterven om het mensdom te redden. Hij deed dit uit vrije wil. (Zie Matteüs 26:39; Marcus 14:34-36; Lucas 22:41, 42.)

Jezus Christus stond op uit de dood en verscheen aan velen na zijn opstanding. (Zie Johannes 20:11-18, 24-30; Lucas 24:13-144.) Hij leerde ons de fysieke kenmerken van een opgestaan wezen en

vertelde ons dat wij zijn voorbeeld konden volgen en dat wij in staat zijn om vooruitgang te maken en te zijn zoals Hij.

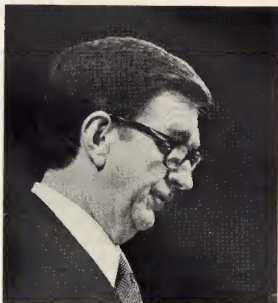
Jezus Christus' hemelvaart voor de ogen van zijn discipelen werd vergezeld van de belofte dat Hij op dezelfde wijze zou terugkomen. (Zie Handelingen 1:9-11.) De wederkomst van Jezus Christus staat voor de deur, daar de tekenen ervan op dit moment worden vervuld.

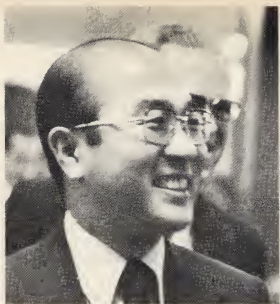
Jezus Christus verscheen samen met zijn Vader en door middel van de profeet Joseph Smith herstelde Hij in deze laatste dagen dezelfde organisatie die Hij tijdens zijn aardse bediening had gevestigd. Het Boek van Mormon werd naast de Bijbel aan de wereld geopenbaard als nog een getuige van zijn goddelijke roeping en bediening.

Jezus Christus leidt zijn kerk in deze tijd door middel van openbaring aan een profeet, president Spencer W. Kimball, en zijn raadgevers in het Eerste Presidium en de Twaalf Apostelen, dezelfde organisatie die Hij vestigde toen Hij hier op aarde was. (Zie Leer en Verbonden 102:9, 23; Artikel des Geloofs 9.)

Jezus Christus' vermaning, „Kom, hier,

Ouderling Marion D. Hanks

Ouderling Yoshihiko Kikuchi

volg Mij” en „Volg gij Mij,” is de uitdaging die Hij ieder van ons gegeven heeft. (Zie Lucas 18:22; Johannes 21:22.) Hij woonde in het voorbestaan in de geestenwereld; Hij woonde daar bij God, zijn Vader. Hij is de Zoon, Jezus Christus. Wij namen een sterfelijk lichaam op ons; wij zullen tegenstand ondervinden; wij zullen de dood proeven en opstaan uit het graf wegens de verzoening van Jezus Christus. Er zal Hem een graad van heerlijkheid worden geschonken. Wij kunnen diezelfde graad van heerlijkheid hebben — het celestiale koninkrijk; althans, als wij dat waardig zijn. Wij zullen wederom bij God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus wonen, voor eeuwig.

Velen zullen deze boodschap vandaag voor het eerst horen. Denk er zorgvuldig over na. Neem contact op met een lid of een zending van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Als u de boodschap al eens eerder heeft gehoord en de Geest uw hart beroert en getuigt van de waarachtigheid ervan, wordt dan weer een actief lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Als u een jonge

man of een jonge vrouw of een gepensionneerd echtpaar bent en de Geest getuigt tot u dat u op zending behoort te gaan om deze boodschap aan de wereld te verkondigen, neem dan vandaag uw besluit. Mijn vader en moeder zijn na mijn vaders pensionering op zending gegaan en zijn nu een voorbeeld voor twee zoons, een dochter, elf kleinzoons en vier achterkleinkinderen.

Dit is mijn persoonlijke getuigenis in deze paastijd. O, had ik maar de stem en de bazuin van een engel zodat ik aan het gehele mensdom kon verkondigen dat Hij opgestaan is en dat Hij leeft; dat Hij de Zoon van God is, de Eniggeborene van de Vader, de beloofde Messias, onze Verlosser en Heiland; dat Hij in deze wereld kwam om door middel van zijn voorbeeld het evangelie te onderwijzen. Zijn goddelijke zending is gericht op u en mij, zodat wij tot Hem zullen komen, waarna Hij ons het eeuwige leven binnen zal leiden. Onze behoudenis is in en door zijn naam (Handelingen 4:12; Leer en Verbonden 132:12; Johannes 14:6), en dit zeg ik in de heilige naam van onze Heiland en Verlosser, Jezus Christus. Amen.

„Oordeelt niet naar het aanzien”

door Boyd K. Packer
van de Raad der Twaalf

Ik spreek tot dat lid van de kerk die worstelt met een geloofsbeproeving waar ieder van ons mee te maken kan krijgen.

Als ik die persoon bij de arm kan nemen en hem kan helpen zijn evenwicht te vinden wanneer zijn geloof wankelt, dan aarzel ik niet om de rest van u een paar minuten lastig te vallen.

Er is weleens iemand bij mij gekomen die het met zijn geloof moeilijk had, vanwege beweerde verkeerde handelingen van de een of andere leider in de kerk.

De jongeman, bijvoorbeeld, die door zijn medewerkers steeds belachelijk werd gemaakt voor zijn activiteit in de kerk. Zij beweerden te hebben gehoord van een bisschop die iemand in zaken een loer had gedraaid, of een ringpresident die in een contract een verkeerde voorstelling van zaken had gegeven, of een zendingspresident die op basis van valse gegevens geld had geleend.

Of zij vertelden van een bisschop die tegen het ene lid had gediscrimineerd door hem een tempelaanbeveling te weigeren, terwijl een ander lid, wiens onwaardigheid wijd en zijd bekend was, er wel een had gekregen.

Dergelijke incidenten, waar zogenaamd leiders van de kerk bij betrokken zijn, worden aangevoerd als het bewijs dat het evangelie niet waar is, dat de kerk geen goddelijke inspiratie ontvangt of

dat zij op een dwaalspoor wordt gebracht.

Hij had geen bevredigend antwoord op hun beschuldigingen. Hij voelde zich weerloos en belachelijk en werd er toe gebracht mee te doen met hun kritiek op de kerk.

Geloofde hij al deze verhalen? Tja, dat wist hij niet zeker. Er is tenslotte geen rook zonder vuur.

Als uw geloof op zo'n manier wordt beproefd, denk dan eens na over de vragen die hem werden gesteld:

Heeft u ooit een vergadering van de kerk bijgewoond — een priesterschapsvergadering, avondmaalsvergadering, ZHV- of Zondagsschoolvergadering, een conferentie, of haardvuuravond, een seminarieklass, een tempeldienst, of welke vergadering dan ook uitgaande van de kerk — waar enige aanmoediging of opdracht werd gegeven om oneerlijk te zijn, elkaar te bedriegen bij het zaken doen of een ander af te zetten?

Hij antwoordde van niet.

Volgende vraag:

Heeft u ooit in de literatuur van de kerk, in de Schriften zelf, in de lesboeken, in de tijdschriften of boeken van de kerk, of in welke publicaties van de kerk dan ook, iets gelezen of daarover horen vertellen, dat de mensen toestemming geeft om te liegen, een verkeerde voorstelling van zaken te geven, te stelen, te bedriegen,

onzedelijk of grof te zijn, godslasterlijke taal te gebruiken, wreed te zijn, of misbruik te maken van welke levende ziel dan ook?

Weer antwoordde hij, na erover te hebben nagedacht, dat dat niet het geval was.

Bent u in een instructievergadering, een leiderschapsvergadering of een interview ooit aangemoedigd om op de een of andere manier de geboden te overtreden of u te misdragen? Bent u ooit aangemoedigd om in uitersten te vervallen, onredelijk of onmatig te zijn?

Dat was hij niet.

U bevindt zich in de kerk, waar u van dichtbij het gedrag waar kunt nemen van bisschoppen, ZHV-presidenten, hogeraadsleden, ringpresidenten en algemene autoriteiten. Kan een dergelijk gedrag typerend voor hen worden genoemd?

Hij dacht van niet.

U bent een actief lid en heeft de nodige functies in de kerk bekleed. U zou toch zeker wel gemerkt hebben als de kerk dit soort dingen op enige wijze had aangemoedigd?

Ja, hij dacht wel dat hij dat zou hebben gemerkt.

Waarom, vroeg ik hem, vind u dan dat het de schuld van de kerk is wanneer dergelijke verhalen u ter ore komen?

De leerstellingen van de kerk staan op geen enkele wijze toe dat een lid oneerlijk of onzedelijk of onverantwoordelijk of zelfs maar zorgeloos handelt.

Is het u niet uw leven lang geleerd dat als een lid van de kerk, en vooral iemand die een hoge positie bekleedt, op welk gebied dan ook onwaardig is, hij tegen de normen van de kerk handelt? Hij is niet in overeenstemming met de leringen of met de leiders van de kerk.

Waarom wordt uw geloof dan aan het wankelen gebracht door dit of dat verhaal van beweerde misdragingen —

waarvan de meeste in een verkeerd daglicht zijn gesteld of niet waar zijn?

Er zijn mensen die aannemen dat als iemand zich gedepimeerd voelt — de kerk daar de oorzaak van moet zijn. Als er een echtscheiding plaatsvindt — de kerk daar schuld aan heeft. En ga zo maar door.

Wanneer er iets wordt gepubliceerd over iemand die in grote moeilijkheden zit en lid is van de kerk, dan wordt dit laatste feit er gewoonlijk wel bij vermeld als onmisbare achtergrondinformatie.

Maar heeft u weleens gelezen over een inbraak, diefstal, verduistering, moord of zelfmoord, waarbij de schuldige werd aangeduid als een doopsgezinde, een methodist of een katholiek? Ik geloof van niet.

Waarom moet het er dan perse bij vermeld worden wanneer de betroffene persoon een mormoon is?

We kunnen het eigenlijk als een compliment opvatten. Het is een erkenning van het feit dat leden van de kerk beter behoren te weten, en wij worden ook verondersteld het beter te doen; en wanneer we daarin falen, wijzen ze naar de kerk. Wees op uw hoede voor hen die controverse en twist aankweken, „Want voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Hij, die de geest van twisten heeft, is niet van Mij,” zegt de Heer.

De volgende vraag betreft hen die uw geloof aan het wankelen brengen. Zijn ze eigenlijk wel eerlijk? Kan het zijn dat zij op het beweerde wangedrag wijzen, waarbij zij insinueren dat de kerk hiervoor verantwoordelijk is, zodat zij zelf de hoge normen van de kerk niet na zullen hoeven te leven, of om hun falen op dit gebied te bedekken? Denk daar eens goed over na.

Welnu, gedraagt iemand die een verantwoordelijke positie in de kerk bekleedt zich weleens onwaardig?

Het antwoord is dat dat natuurlijk we-

leens gebeurt. Het is een uitzondering, maar het gebeurt.

Wanneer wij een man bijvoorbeeld roepen als ringpresident, of als bisschop, zeggen wij in feite:

„Hier is een gemeente. U dient hen te presideren. Zij staan constant bloot aan verleiding en u moet ervoor zorgen dat zij in die strijd zegevieren. Leid hen op zodanige wijze dat zij kunnen slagen. Zet uzelf helemaal in voor die zaak.

Raad aan „iemand wiens geloof misschien aan het wankelen wordt gebracht door een beweerde overtreding van een leider in de kerk.”

En, tussen twee haakjes, terwijl u presideert bent u niet vrijgesteld van uw eigen beproevingen en verleidingen. Omdat u een leider bent, zullen zij zelfs groter worden. U zult uw eigen overwinning zo goed mogelijk moeten behalen.”

Als een leider zich echter misdraagt, dan druisen zijn daden tegen alles in waar de kerk voor staat en kan hij worden ontheven.

Het is zelfs weleens onze trieste verantwoordelijkheid geweest om leiders van de kerk die zich schuldig hebben gemaakt aan ernstige overtredingen van de landswetten of onzedelijk gedrag te exc communiceren.

Dat behoort uw geloof in de kerk, of de houding van een niet-lid, niet negatief, maar juist positief te beïnvloeden.

Toen ik een student was, was niets een grotere beproeving van mijn geloof dan de afval van de drie getuigen. Als er ooit een verleiding voor de kerk was om, terwille van de schijn, 't op een akkoordje te gooien met de beginselen van de kerk, dan was het wel op dat moment. Maar

het gebeurde niet; en bijgevolg werd datgene wat aanvankelijk mijn geloof had doen wankelen veranderd in een anker om het op zijn plaats te houden.

Wees wijs wanneer bepaalde verhalen u ter ore komen. Tenzij u alle interviews heeft bijgewoond en alle bewijzen heeft gehoord, bent u niet in staat om de dingen werkelijk te weten. Wees voorzichtig, opdat u niemand verkeerd beoordeelt.

Tenzij u bij de zaak betrokken bent geweest en volkomen op de hoogte bent, moet u bedenken:

„Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt; want met het oordeel, waarmee gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden.” (Matteüs 7:1, 2.)

Jaren geleden heb ik eens een les geleerd over oordelen.

Ik was toentertijd lid van het gemeentebestuur van Brigham City en tevens van de hoge raad van de ring. Op zekere avond reed ik 's avonds laat naar huis na een hogeraadsvergadering, diep in gedachten verzonken over hetgeen er besproken was.

Plotseling was er een zwaailicht en een sirene en kreeg ik een bon voor te hard rijden. Ik stribbelde niet tegen, want ik had inderdaad niet opgelet. De officier van justitie was altijd vroeg op zijn kantoor en ik ging er de volgende ochtend gelijk heen om de zaak af te handelen voor ik mijn seminarieles ging geven.

De officier had onlangs een verzoek ingediend voor wat nieuw kantoormeubilair en ik was de wethouder die daar zijn goedkeuring aan moest geven.

Hij bekeek de bon, glimlachte, en zei, „Wel, er worden weleens uitzonderingen gemaakt.”

Ik wees hem erop dat hij gezien mijn functie, de plicht had mij als iedere andere burger te behandelen. Hij stemde hierin met tegenzin toe.

„Wij rekenen altijd een dollar voor iede-

re mijl die er te hard is gereden, dus dat wordt vijftien dollar.”
Ik betaalde de boete.

Twee dagen later rapporteerde wethouder Bundy op een vergadering van de gemeenteraad dat hij een politie-agent had ontslagen. Toen de burgermeester naar de aanleiding hiervan vroeg, luidde het antwoord, dat ik hier letterlijk weergeef, „Nou ja, hij houdt steeds de verkeerde mensen aan.”

Later legde wethouder Bundy uit dat er nogal wat vandalisme in de stad was geweest. Iemand had 's avonds laat de jonge bomen langs de Forest Street afgebroken. Er was ook schade toegebracht op de begraafplaats.

Waar was de politie? Hij ontdekte dat ze achter reclameborden op de loer lagen om niets vermoedende automobilisten te betrappen.

Wethouder Bundy had al wekenlang geprobeerd hen ertoe te bewegen 's nachts de stad te patrouilleren. Een jonge agent scheen zijn lesje steeds maar niet te willen leren, dus was hij de laan uitgestuurd.

Hier hadden we dan een man die een bon had uitgedeeld aan een wethouder. Twee dagen later werd hij ontslagen. En de aanleiding daartoe, die op een vergadering van de gemeenteraad werd vermeld in aanwezigheid van verschillende delegaties., luidde: „Hij houdt steeds de verkeerde mensen aan.”

Denkt u dat iemand hem ervan kan overtuigen dat ik hem niet zijn baan had gekost?

Had ik ervan geweten, dan zou ik zijn ontslag, terwille van de schijn, misschien hebben vertraagd of voorkomen.

De schijn, echter, verklaarde mij schul-

Het Eerste Presidium en ouderlingen Benson en Petersen zitten voor het gezamenlijke koor van de Brigham Young Universiteit tijdens de zaterdagmiddag bijeenkomst van de conferentie.

dig aan een onwaardig aanwenden van mijn invloed.

Nog een voorbeeld: Jaren geleden werd een leerkracht aan een van de scholen van de kerk op staande voet ontslagen. De bijgaande algemene verklaring was niet bevredigend voor zijn collega's.

Een afvaardiging wendde zich tot het hoofd van de school en eiste dat hij in zijn ambt zou worden hersteld. Het hoofd weigerde. Hij bood ook geen verdere toelichting.

Hieruit concludeerde de afvaardiging dat het hoofd had gehandeld om „persoonlijke redenen,” want het was algemeen bekend dat hij een principiële ver-

schil van mening had met de betrokken leerkracht.

De leerkracht (en zo gaat het dikwijls) nam de houding aan van de verongelukkete ziel. Zijn gedrag moedigde zijn collega's aan in hun protest.

De waarheid, die de Kerkelijke Onderwijsraad bekend was, was dat de leerkracht wegens ernstig wangedrag was ontslagen. Als dat alles openbaar was gemaakt, zou het echter zeer wel mogelijk zijn dat hij nergens meer een benoeming als leraar had kunnen krijgen.

Het hoofd van de school had echter wat vertrouwen. Als er geen ruchtbaarheid aan de zaak werd gegeven, zou de leerkracht, door middel van bekering en schadeloosstelling misschien weer waardig worden om les te geven — misschien zelfs aan een van de scholen van de kerk. Dit hoofd accepteerde heel edelmoedig, en over een lange periode, veel kritiek en zelfs beschimping. Hij was van mening dat op dit ogenblik het welzijn van een gezin en de rehabilitatie van een leraar belangrijker waren dan zijn eigen reputatie als hoofd van de school.

Zijn voorbeeld heeft mij geïnspireerd. Het is wel duizend keer en meer herhaald in de wijken en ringen van de kerk.

De handelingen van bisschoppen, ringpresidenten en anderen worden dikwijls verkeerd begrepen door mensen die niet in een positie verkeren om de gehele waarheid te kennen.

Noch de bisschop, noch het lid waarover hij moet oordelen is verplicht ons zijn vertrouwen te schenken. De bisschop moet vertrouwelijke mededelingen voor zich houden.

Per slot van rekening is het in de meeste gevallen heel duidelijk toch niet onze zaak.

Het komt dikwijls voor dat iemand niet naar de bisschop toe wil gaan met zijn probleem. Hij wil liever met een van de algemene autoriteiten spreken. Hij zegt

President Kimball, de leiding hebbende in de Priesterschapsvergadering, heeft zojuist ouderling Thomas S. Monson aangekondigd, de eerste spreker in die vergadering.

dat de bisschop het door zal vertellen — want er was toch die keer dat iemand naar hem toe ging en kort daarna wist iedereen alles van zijn probleem af?

Ga zulke gevallen eens na, zoals ik dat heb gedaan, en u zult er waarschijnlijk achter komen, dat het lid haar probleem eerst met haar buurvrouw heeft besproken, die niet wist wat voor raad ze moest geven. Daarna heeft ze erover gesproken met haar beste vriendin en dan met haar zuster, wat haar tegenstrijdig advies opleverde. Ten slotte heeft haar man van iemand waarmee hij altijd naar zijn werk rijdt te horen gekregen dat zij er het beste aan deden eens met de bisschop te gaan praten.

Jazeker, er is over het geval gepraat, maar niet door de bisschop. Bisschoppen houden vertrouwelijke mededelingen voor zich.

De apostel Johannes gaf de raad:

„Oordeelt niet naar het aanzien, maar oordeelt met een rechtvaardig oordeel.” (Johannes 7:14.)

Welnu, blijf standvastig. Hou vast aan uw geloof. Ik getuig dat het evangelie van Jezus Christus waar is. God leeft en bestuurt dit werk. De kerk is op de juiste koers. Ze is precies op tijd. En ik getuig dat zij in gerechtigheid wordt geleid door een profeet van God.

Dingen die op dit moment struikelblokken voor u zijn, kunnen weldra juist een steun zijn.

Maar verwacht niet de dag te beleven dat de kerk, of haar leden, vrij zal zijn van tegenstand, kritiek of zelfs vervolging. Die dag zal nooit komen.

Bedenk maar dat:

„Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt en vervolgt en liegende allerlei kwaad van u spreekt om Mijnentwil.

Verblijdt u, en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij de profeten vóór u vervolgd.” (Matteüs 5:11,12.)

In de naam van Jezus Christus. Amen.

Laat ons voorwaarts en opwaarts gaan

door president Spencer W. Kimball

Geliefde broeders en zusters, dit is een heerlijke conferentie geweest. Wij zijn iedereen die er op enige wijze aan deel heeft genomen heel dankbaar. Mijn hart heeft zich verheugd en mijn gedachten zijn geïnspireerd om zich tot vele dingen te wenden, daar hetgeen is gezegd en gezongen mij ten zeerste heeft getroffen. Welnu, broeders en zusters, het lijkt mij duidelijk, ja, ik heb zelfs zeer sterk de indruk, dat de kerk op een punt is gekomen in haar groei en ontwikkeling, dat wij eindelijk gereed zijn om grote stappen voorwaarts te nemen. Er zijn enige beslissingen genomen — en andere zijn nog hangende — die de weg organisatorisch vrij zullen maken. Maar de fundamentele beslissingen die nodig zijn om ons als volk voorwaarts te laten gaan, moeten door de individuele leden van de kerk worden genomen. De grote stappen die door de kerk genomen moeten worden zullen volgen op de grote stappen die door ons als enkelingen genomen moeten worden.

We hebben op sommige plateaus lang genoeg gepauzeerd. Laat ons nu onze voorwaartse en opwaartse reis hervatten. Laat ons rustig een eind maken aan onze tegenzin om anderen de hand toe te steken — of dat nu in onze eigen familie is, in de wijk, of in onze buurt. Wij zijn soms afgeleid geweest van de grondslagen waar we ons nu op moeten concen-

treren teneinde als enkeling of als volk voorwaarts te gaan.

Schijnbaar kleine inspanningen in het leven van ieder lid zou zoveel bij kunnen dragen om de kerk zich voorwaarts te laten bewegen als nooit tevoren. Bedenk eens, broeders en zusters, wat er zou gebeuren als ieder actief gezin vóór de volgende aprilconferentie één ander gezin of één persoon tot de kerk zou brengen: wij zouden er honderdduizenden nieuwe leden bij krijgen. Stel u eens voor, als er slechts één ervaren echtpaar meer op zending werd geroepen uit iedere wijk, zou ons zendelingencorps toenemen van 27.500 tot over de 40.000! Denk eens na over de gevolgen als ieder gezin tussen nu en de volgende aprilconferentie een inactief gezin of lid zou helpen om weer actief te worden. Wat een genoeg zou den we scheppen in de verbondenheid met die tienduizenden!

Denk eens aan de zegeningen hier en aan de andere kant van de sluier als iedereen die in het bezit is van een tempelaanbeveling het komende jaar slechts één begiftiging meer dan anders zou doen! En hoe zouden onze burens en vrienden die geen lid van de kerk zijn zich voelen als ieder van ons slechts één extra daad van christelijk dienstbetoon voor hen zou verrichten voor de oktoberconferentie — ongeacht of zij al dan niet belangstelling hebben voor de kerk!

Stel u eens voor hoeveel beter ons gezinsleven zou zijn als onze echtgenoten en kinderen elke maand enkele minuten meer van onze persoonlijke aandacht zouden ontvangen!

Zijn wij bereid, broeders en zusters, om deze schijnbaar kleine dingen te doen waaruit grote zegeningen zullen voortvloeien? Naar mijn mening zijn we dat wel. Ik geloof dat de kerk van de Heer op de rand staat van een geestelijke opleving. De geestelijke groei van ieder van ons persoonlijk is de sleutel tot belangrijke groei in het koninkrijk wat aantallen betreft. De kerk staat klaar om dingen tot stand te brengen die zij nog maar enkele jaren geleden niet had kunnen doen. En als leden staan wij ook klaar. Als u mijn raad wilt aanvaarden, zult u gaan voelen dat er een gereedheid in ons volk schuilt die aan het werk moet worden gezet.

Laten we niet terugdeinzen voor de volgende stappen in onze geestelijke groei, broeders en zusters, door ons in te houden of onze nieuwe gelegenheden voor dienstbetoon aan onze gezinnen en onze medemensen te ontwijken.

Laat ons vertrouwen op de Heer en de volgende stappen in ons eigen leven nemen. Hij heeft ons beloofd onze liefhebberende leraar te zijn en de dingen waar wij klaar voor zijn af te wegen:

„En gij kunt nu niet alle dingen verdragen; niettemin, weest goedmoeds, want Ik zal u voortleiden.” (Leer en Verbonden 78:18.)

Hij zal ons niet vragen meer te verdragen dan wij kunnen verdragen, noch zal Hij ons iets opleggen waarvoor wij nog niet klaar zijn. Maar wij moeten ook niet te lang talmen wanneer we klaar zijn om verder te gaan.

Volgens mij zijn er in de grond twee hoofdoorzaken voor de terughoudendheid die wij in de kerk zien: Ten eerste, zonde, die gebrek aan belangstelling of

verstarring en schuldgevoelens tot gevolg heeft; en ten tweede, de tegenzin van goede leden van de kerk om zich net een beetje meer in te spannen op het gebied van dienstbetoon, in plaats van de macht van hun voorbeeld niet te onderkennen of te verlegen te zijn om hun licht te laten schijnen. Het is tijd voor ons allemaal om deze schijnbaar kleine passen voorwaarts te nemen, die, allemaal tezamen, grote vooruitgang voor de kerk zullen inhouden!

De kolossale opgave die wij nu het hoofd moeten bieden is om te zorgen voor getrainde leiders voor ons snel toenemende ledental en om de leden te helpen rein te blijven in de wereld waarin wij moeten leven.

De inbreuk die de wereld maakt in ons leven is een bedreiging. Het komt vele mensen heel moeilijk voor om *in* de wereld maar niet *van* de wereld te zijn.

Ons voortdurende gebed en onze grootste inspanningen zijn erop gericht ervoor te zorgen dat de leden door hun rechtvaardigheid worden geheiligd. Wij sporen ons volk aan om „in heilige plaatsen” te staan. (Leer en Verbonden 87:8.) Er kunnen mensen zijn die gebukt gaan onder een gevoel van onbehagen vanwege de toestand in de wereld en de steeds langer wordende schaduw van het kwaad. De Heer heeft echter gezegd: „Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezén.” (Leer en Verbonden 38:30.)

Het evangelie geeft ons leven een doel. Het is de weg tot geluk. Ons welslagen, individueel en als kerk, zal grotendeels worden bepaald door hoe trouw wij het evangelie thuis naleven.

Slechts naarmate dat wij de verantwoordelijkheden onderkennen van ieder mens en de taak van families en het gezin, kunnen wij ten volle begrijpen dat de priesterschapsquorums en de hulporganisaties, en zelfs de wijken en ringen, in de eerste plaats bestaan om de leden te

helpen het evangelie thuis na te leven. De programma's van de kerk dienen altijd de gezinsactiviteiten die op het evangelie zijn gericht te ondersteunen en er nooit van af te doen.

De leden van de kerk dienen tot een staat van persoonlijke en gezinsparaatheid te komen, waarbij zij hun eigen familieleden en anderen stoffelijk en geestelijk bijstaan en versterken op de manier die de Heer daarvoor heeft aangegeven.

Allen dienen samen te werken om van het thuis een plaats te maken waar we graag vertoeven, een plaats om te luisteren en te leren, een plaats waar ieder lid wederzijdse liefde, steun, waardering en bemoediging kan vinden.

Laten wij „goedsmoeds” zijn (Leer en Verbonden 78:18), want de Heer zal ons, zoals Hij heeft beloofd, voortleiden en ons de weg wijzen. Hij zal ons helpen bij de dagelijkse beslissingen over het gebruik van onze tijd en talenten. Wij zullen sneller vooruitkomen als we ons minder haasten. Wij zullen meer werkelijke vooruitgang maken als we ons concentreren op de fundamentele zaken. Wij zullen zelfs meer te weten komen naarmate wij meer dienstbaar zijn, want naarmate wij leren meer te *dragen*, worden wij klaar gemaakt om meer te *horen* (zie Johannes 16:12 en Marcus 4:33).

De Heer heeft geholpen om ons klaar te maken voor grote vooruitgang. Laten wij nu de handen uit de mouw steken en de wereld klaarmaken voor zijn komst! Broeders en zusters, ik ben zeer onder de indruk van de toespraken van de broeders, die bij het onderwijzen van de begincelen van het evangelie hun ziel voor ons hebben uitgestort. Zij waren goed bepaald en goed uitgelegd.

Ik wil graag enkele van de teksten die reeds zijn aangehaald onder uw aandacht brengen. Deze bijvoorbeeld:

„Toen Jezus in de omgeving van Caesarea Filippi gekomen was, vroeg Hij zijn

discipelen en zeide: Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is?

En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; anderen: Elia; weer anderen: Jeremia, of één der profeten.

Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?

Simon Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!” (Matteüs 16:13-16.)

Dat is onze boodschap. Dat is wat wij trachten bekend te maken aan de gehele wereld, zodat iedere natie, geslacht, taal en volk en ieder wezen onder de hemel die boodschap op een wezenlijke, belangrijke manier zal horen.

Welnu, de aanhaling gaat als volgt verder:

„Jezus antwoordde en zeide: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is.

Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemel, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemel.” (Matteüs 16:17, 19.)

En dat legt ons de belangrijkheid uit van onze taak wanneer wij de wereld ingaan. Wij onderwijzen de mensen de waarheid, leren hen hoe zij deze moeten volgen en beloven hen deze zegeningen, en wij zijn door de hemel gemachtigd hen die te geven.

Ik wil ook een aantal woorden aanhalen die Petrus uitsprak kort voor zijn dood: „Want ik weet, dat het afleggen van mijn tent spoedig komt, zoals ook onze Here Jezus Christus mij heeft doen weten.

Maar ik zal mij beijveren, dat gij ook na mijn heengaan telkens weer aan deze dingen kunt denken.

Want wij zijn geen vernuftig gevonden verdichtels nagevolgd, toen wij u de kracht en de komst van onze Here Jezus Christus hebben verkondigd, maar wij

zijn ooggetuigen geweest van zijn majesteit.

Want Hij heeft van God, de Vader, eer en heerlijkheid ontvangen, toen zulk een stem van de hoogwaardige heerlijkheid tot Hem kwam: Deze is mijn Zoon, mijn geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb. En deze stem hebben ook wij uit de hemel horen komen, toen wij met Hem op de heilige berg waren.

En wij achten het profetische woord (daarom) des te vaster, en gij doet wèl, er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten.

Ik heb zeer sterk de indruk dat de kerk op een punt is gekomen in haar groei en ontwikkeling dat wij eindelijk gereed zijn om grote stappen voorwaarts te nemen.

Dit moet gij vooral weten, dat geen profetie der Schrift een eigenmachtige uitleg toelaat." (2 Petrus 14-20.)

En nu zou ik er een tekst uit deze tijd aan toe willen voegen:

„En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is -

Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn." (Leer en Verbonden 76:22-24.)

Nog een tekst: „Doch nu hebben mijn

eigen ogen God aanschouwd, echter niet mijn natuurlijke, maar mijn geestelijke ogen, want mijn natuurlijke ogen zouden (Hem) niet hebben kunnen aanschouwen, want ik zou in Zijn tegenwoordigheid zijn verdord en gestorven; maar Zijn heerlijkheid rustte op mij, en ik aanschouwde Zijn aangezicht, want ik werd van gedaante veranderd voor Zijn aangezicht." (Mozes 1:11.)

En dan nog deze:

„Toen zij dan de maaltijd gehouden hadden, zeide Jezus tot Simon Petrus: Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen? Hij zeide tot Hem: Ja Here, Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zeide tot hem: Weid mijn lammeren.

Hij zeide ten tweeden male weder tot hem: Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief? En hij zeide tot Hem: Ja Here, Gij weet het, dat ik U liefheb. Hij zeide tot hem: Hoed mijn schapen.

Hij zeide ten derden male tot hem: Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij lief? Petrus werd bedroefd, dat Hij voor de derde maal tot hem zeide: Hebt gij Mij lief? En hij zeide tot Hem: Gij weet alles, Gij weet, dat ik U liefheb. Jezus zeide tot hem: Weid mijn schapen." (Johannes 21:15-17.)

Welnu de Heer heeft deze woorden gesproken tot iedere man, vrouw en kind in deze gemeente en in de wereld, die lid is geworden van zijn kerk; „Hebt gij Mij lief? Bewijs me dat dan! Bewijs het Mij: Weid mijn schapen."

In vele landen van deze wereld hebben wij grote, snel groeiende verrukkelijke, geweldige gemeenten en wij zeggen u weer wat de Heer zegt, „Weid mijn schapen."

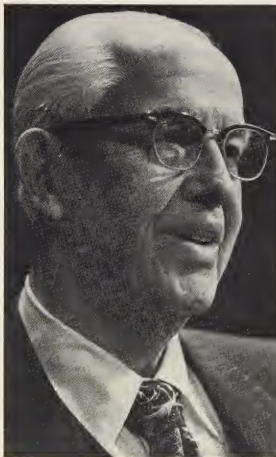
En Hij weet of wij daar gevolg aan geven of niet. Hij weet het steeds. Wij hoeven het niet te verwoorden; we hoeven het niet voor onszelf tot uitdrukking te bren-

gen. Alles wat we moeten doen is zijn schapen te weiden.

Ik zou nog een ding willen noemen, waar broeder Haight het over gehad heeft — het onderwijzen van het evangelie door de ouderen. Ik geloof dat dit een zaak is die wij over 't hoofd hebben gezien. Wij ouderen, die met pensioen zijn en die een prettig plekje hebben gevonden voor de caravan en nu zoveel andere mogelijkheden hebben, denken hier eigenlijk niet meer aan. Wij hebben een gemakkelijke weg gevonden om onze gedachten en ons geweten te sussen wat betreft het werk dat voortgang moet vinden — we zullen onze jongens sturen, zeggen we dan.

Ik ben zeer ingenomen met de gedachte die broeder Haight naar voren bracht. Wij hebben allemaal deze verantwoor-

President Ezra Taft Benson sprak in twee conferentiebijeenkomsten.

delijkheid. Wij zijn er niet allemaal toe in staat, maar velen van ons zijn dat wel. Honderdduizenden heiligen der laatste dagen zijn in staat het evangelie op een zorgvuldige, prachtige manier te prediken naarmate het hen wordt gegeven.

De Heer heeft ons beloofd dat Hij ons alle nodige hulp, kracht en inspiratie zal geven, en dus zegt Hij alleen maar, „Weid mijn schapen; weid mijn lammeren.” En er zijn duizenden, tienduizenden, honderdduizenden van deze kleine schapen en kleine lammeren die in al deze landen van de wereld geweid moeten worden.

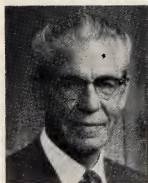
Dus vragen wij u nogmaals, broeders en zusters, de dingen die wij hebben voorgesteld te doen, zoals het verzorgen van uw woning en het schrijven in uw dagboek. Iedereen dient een dagboek bij te houden en iedereen *kan* dat ook. Het dient geestelijk opbouwend te zijn en een bron van grote zegeningen en geluk te zijn voor de betrokken families. Als er hier iemand is die nog geen dagboek bijhoudt, wilt u zich dan vandaag bekeeren en veranderen — uw leven veranderen?

Welnu, het is tijd om te eindigen. Ik wil u zeggen, broeders en zusters, dat wij zeer aan u verknocht zijn, wij houden van u allen, wij waarderen al hetgeen u doet en wij hopen alleen maar dat u nog meer zult doen.

Wij vragen onze Vader in de hemel om u de macht en de kracht te geven om uw zegeningen te delen met de mensen in uw omgeving die er behoefte aan hebben en om het evangelie naar die gebieden van de wereld te brengen die die zegeningen nu nodig hebben. Wij vragen onze hemelse Vader om met u te zijn tussen nu en de volgende conferentie en ook daarna. En wij zeggen weer, Jezus is ons licht; Hij is onze steun; Hij is onze Heiland en Hij leeft; en wij geven u dit getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen.

Zaterdag, 31 maart 1979

Welzijnszorgvergadering

Nieuwe nadruk op kerkelijke raden

door president N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

President Kinball heeft mij verzocht een uitbreiding van de procedure voor het behandelen van kerkelijke aangelegenheden op gebieds- en regionaal niveau aan u bekend te maken. Nu dat de kerk zo snel groeit en zo'n internationaal karakter krijgt en wegens de grote verantwoordelijkheid om het geestelijke en stoffelijke werk over de gehele wereld op een meer eensluidende wijze te bevorderen, wordt er een nadruk ingevoerd op de taak van raden in het bestuur van de kerk.

Deze handeling zal zorgen voor de handhaving van een ordelijke gang van zaken van de activiteiten van de kerk op alle bestuurlijke niveaus.

President Ezra Taft Benson van de Raad der Twaalf en bisschop Victor L. Brown, de presiderende bisschop van de kerk, zullen de bijzonderheden uitleggen en aangeven hoe deze verandering in de verschillende delen van de kerk ten uitvoer moet worden gelegd.

De kerk is vanaf het begin bestuurd geweest door leiderschapsraden. Priesterchapsraden zijn een fundamentele orde

van de kerk, zoals herhaaldelijk blijkt in de Leer en Verbonden.

Soms hebben deze raden een adviserende taak, zoals bijvoorbeeld de wijkraad, waar leiders en leidsters van de hulporganisaties de bisschop en de leiders van de Melchizedekse priesterschap adviseren in de aangelegenheden van de wijk. Soms zijn deze raden regelende lichamen, zoals bijvoorbeeld de Algemene Coördinerende Raad van de kerk, die in 1977 door het Eerste Presidium werd aangekondigd. Deze raad bestaat uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf en de Presiderende Bisschop. Hier wordt overeenstemming bereikt wat betreft het beleid en de werkwijzen en wordt het werk van de kerk gecoördineerd.

De Algemene Coördinerende Raad heeft na rijp beraad de oprichting goedgekeurd van raden op gebieds- en regionaal niveau in de hele kerk, en waar nodig op multiregionaal niveau.

Deze raden zullen het mogelijk maken alle aangelegenheden van de kerk beter te integreren. De leiders op regionaal en gebiedsniveau zullen in staat zijn *alle*

aangelegenheden van de kerk op deze niveaus te plannen, te coördineren en te reguleren in een forum dat gelegenheid biedt voor de volledige uitdrukking van de behoeften, zorgen en moeilijkheden. Deze raden zullen ook een beter middel verschaffen voor de tenuitvoerlegging te velde van het stoffelijke beleid dat door de Presiderende Bisschop is vastgesteld. De leiding van een lid van het Eerste Quorum der Zeventig in gebiedsraden en van een regionale vertegenwoordiger in regionale raden zal een waarborg zijn voor gecoördineerde en geregleerde activiteiten op ieder niveau van het kerkelijk bestuur. Deze raden, wanneer zij naar behoren georganiseerd zijn en functioneren, vormen een waarborg voor een eensgezinde aanpak om het geestelijke en stoffelijke werk van de kerk voor het zegenen van enkelingen en gezinnen voorwaarts te laten gaan.

Wij zijn vol vertrouwen dat deze uitbreiding van de priesterschapsraden niet alleen tot grotere doeltreffendheid en harmonie zal voeren, maar tevens de geestelijke instelling van de kerk zal doen toenemen. Zoals Paulus het zo prachtig stelt in Efeziërs, hoofdstuk 4, de organisatie van de kerk is gegeven „om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus,

totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus.” (Efeziërs 4:12, 13.)

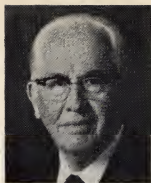
Sta mij toe nog twee verzen van Paulus' brief te onderstrepen, die wij niet altijd aanhalen, maar die bijzonder zinvol zijn in het licht van de pas aangekondigde priesterschapsraden:

„Maar dan groeien wij, ons aan de waarheid houdende, in liefde in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus. En aan Hem ontleent het gehele lichaam *als een welsluitend geheel* en bijeengehouden *door de dienst van al zijn geledingen* naar de kracht, die elk lid op zijn wijze oefent, deze groei des lichaams, om zichzelf op te bouwen in liefde.” (Efeziërs 4:15, 16; cursivering toegevoegd.)
Let wel, broeders en zusters, dat het ge-

De gebieds-, multiregionale en regionale raden zijn opgericht ten einde het geestelijke en het aardse werk van de kerk te coördineren.

hele lichaam wordt bijeengehouden door de dienst van elke *geleding* of *raad*. Met de handeling van deze dag voltooien wij de *aaneenschakeling* van de priesterschapsketen, zowel op geestelijk als op stoffelijk gebied. Wij weten dat u, de leiders, kracht zult geven aan, en profijt zult trekken uit uw deelname aan de priesterschapsraden op de verschillende niveaus.

Moge de Heer u rijkelijk zegenen bij de uitvoering van dit grote werk, het vestigen van Zion, en bij onze voorbereidingen op de heerschappij van de Heer hier op aarde. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Kerkelijk bestuur door middel van raden

door president Ezra Taft Benson
van de Raad der Twaalf

Geliefde broeders en zusters, zoals u zojuist van president Tanner heeft gehoord, verheugt het ons vandaag een aantal ontwikkelingen aan te kondigen die te maken hebben met het bestuur van de kerk op gebieds- en plaatselijk niveau. Ik wil u er wel meteen op attent maken dat wat u gaat zien en horen het resultaat is van vele maanden van gebiedsvolle bestudering en overweging. Deze voordracht over kerkelijke raden is geen nieuw programma, maar een opnieuw onderstrepen van een beginsel dat gebaseerd is op de Schriften en op traditionele procedures bij het besturen van de kerk. Sommigen onder u die in de Verenigde Staten wonen zullen in deze voordracht niets anders herkennen dan hetgeen reeds in uw tussentijdse vergaderingen geschiedt.

Aangezien dit zo'n belangrijke aangelegenheid is, zal ik mij houden aan een geschreven tekst en naar behoefte gebruik maken van visuele hulpmiddelen. Ik wil er echter eerst op wijzen dat deze voordracht volledig wordt onderschreven door het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf, het Eerste Quorum der Zeventig en de Presiderende Bisschop. Wij twifelen er niet aan dat hetgeen wij u vandaag aanbieden de communicatie en de eenheid op verschillende niveaus van de kerk ten zeerste zal vergemakkelijken en bij zal dragen aan de vooruitgang van het koninkrijk.

Enige achtergrondinformatie kan nuttig zijn, zodat u de volle betekenis van deze ontwikkelingen beter zult kunnen begrijpen.

Door de gehele geschiedenis van de kerk heen is het gebruikelijk geweest dat in wezen geestelijke zaken door het Quorum der Twaalf werden bestuurd en dat in wezen stoffelijke zaken werden bestuurd door de Presiderende Bisschop. Dit is vandaag ook nog zo.

U bent natuurlijk allemaal vertrouwd met de traditionele hiërarchieke lijn van het bestuur via het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf, het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, gebiedssupervisors, regionale vertegenwoordigers, ringpresidenten en bisschoppen. Deze hiërarchieke lijn blijft zo.

Omdat de stoffelijke zaken te velde heel zorgvuldig moeten worden beheerd, werd er onlangs toestemming gegeven voor de aanstelling van een gebiedssupervisor van de Presiderende Bisschop in bepaalde landen van de wereld. Deze heeft nauw samengewerkt met de gebiedssupervisor van de algemene autoriteiten en rapport uitgebracht van zijn verantwoordelijkheden wat de stoffelijke zaken betreft aan de Presiderende Bisschop, die op hun beurt rapport uitbrengen aan het Eerste Presidium.

Het beginsel dat wij opnieuw willen onderstrepen werd destijds uitstekend uit-

gedrukt door president Stephen L. Richards, eerste raadgever van president David O. McKay:

„Naar mijn mening is de genialiteit van ons kerkelijk bestuur het feit dat er bestuurd wordt door middel van *raden*. De raad van het presidium, de Raad der Twaalf, de raad van het ringpresidium . . . de raad van de bisschop . . . ik heb voldoende ervaring gehad om de waarde van raden te kennen . . . ik zie de wijsheid, Gods wijsheid, van het instellen van raden; om zijn koninkrijk te regeren. In de geest waarmee wij werken kunnen mannen bij elkaar komen met schijnbaar afwijkende meningen en zeer verschillende achtergronden, en onder de invloed van die geest, door samen te beraadslagen, kunnen zij tot overeenstemming komen.” (*Conference Report* van oktober 1953, blz. 86.)

Het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf en de Presiderende Bisschop hebben het besluit genomen om raadsvergaderingen te organiseren op algemeen kerkelijk niveau, gebiedsniveau en regionaal niveau. Deze raden zullen genoemd worden de Algemene Coördinerende Raad (op algemeen niveau), de gebiedsraad, de multiregionale raad (alleen waar nodig), de regionale raad, en de reeds bestaande coördinerende raden op ring en wijkniveau.

Wij waren van mening dat, willen zij doeltreffend zijn, deze raden *alle* programma's van de kerk dienen te vertegenwoordigen, zodat er op ieder niveau een lichaam is om de zaken te *coördineren*, om te *plannen* en om *beslissingen* te nemen. Wanneer deze raden op de juiste manier georganiseerd zijn en functioneren, zijn zij een waarborg voor een eensgezinde aanpak van het beheer van geestelijke en aardse aangelegenheden.

Er is ook besloten dat de gebiedssupervi-

sor van de algemene autoriteiten voortaan de *uitvoerend bestuurder* zal heten, terwijl buiten de Verenigde Staten en Canada de gebiedssupervisor van de Presiderende Bisschop *bestuurder van wereldlijke zaken* zal heten. In de Verenigde Staten en Canada zal de Presiderende Bisschop broeders van het kerkelijk hoofdkwartier of uit plaatselijk gebied aanstellen om de wereldlijke activiteiten te vertegenwoordigen en te besturen.

Wij nemen vandaag een stap
voor het welzijn van het
koninkrijk, voor grotere
eenheid, overeenstemming en
doeltreffendheid

En nu een paar woorden aan allen die te maken zullen hebben met het besturen van deze raden op gebieds-, regionaal en plaatselijke niveaus. De Twaalf blijft uitermate geïnteresseerd in wereldlijke zaken; de Presiderende Bisschop blijft ten zeerste geïnteresseerd in geestelijke zaken. Voor ons is het één groot programma. De uitsplitsing van verantwoordelijkheid is alleen om de zaken te vereenvoudigen wat het bestuur aangaat. Voor de Heer zijn alle dingen geestelijk. (Zie *Leer en Verbonden* 29:34.)

En nu zal ik in het kort spreken over ieder van deze raden op de verschillende niveaus.

Ten eerste: De Algemeen Coördinerende Raad

Deze raad bestaat uit het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf en de Presiderende Bisschop.

De presidenten van het Eerste Quorum der Zeventig zullen voor de vergaderingen van deze raad worden uitgenodigd,

alsmede voor de vergaderingen van het Algemeen Welzijnscomité.

De Algemeen Coördinerende Raad zal het beleid vaststellen, uitzonderingen op het beleid autoriseren, tenuitvoerlegging autoriseren en moeilijkheden oplossen die op het niveau van de gebiedsraad niet tot oplossing konden worden gebracht. Communicatie tussen de Algemeen Coördinerende Raad en het gebiedsbestuur zal plaatsvinden langs de geestelijke en de stoffelijke kanalen.

De Algemeen Coördinerende Raad zal tevens prioriteiten vaststellen (wanneer zij dit wensen te doen), zodat gebieds- en regionale raden binnen bepaalde richtlijnen kunnen functioneren. Dit zal ons helpen het hoofd te bieden aan de grote noodzaak voor een redelijke verdeling van de beschikbare hulpmiddelen (zowel tijd als geld) onder de verschillende programma's en activiteiten van de kerk. Stel, bijvoorbeeld, dat de aanbevelingen van de gecombineerde gebiedsraden een behoefte aantonen aan 800 gebouwen in een bepaald jaar, maar dat de kerk slechts kan zorgen voor tijd en geld voor 600 gebouwen. De Algemeen Coördinerende Raad zou dan bepalen welke gebieden voorrang hadden.

Deze raad zal tevens globale plannen op geestelijk en stoffelijk gebied bekijken en goedkeuren voordat beleidsmaatregelen ten uitvoer worden gelegd.

Ten tweede: de Gebiedsraad

De voornaamste raad te velde voor het coördineren, plannen en het oplossen van problemen, is de *gebiedsraad*. Deze raad zal functioneren onder leiding van de uitvoerend bestuurder. De gebiedsraad zal zaken van plaatselijk belang overwegen en programma's en activiteiten die door het hoofdkwartier zijn goedgekeurd doorgeven aan alle ambtenaren op regionaal en ringniveau. De gebiedsraad dient minstens eens in de drie maanden te vergaderen.

De regionale vertegenwoordigers zullen de vergaderingen van de gebiedsraad bijwonen en nauw samenwerken met de uitvoerend bestuurder. De regionale vertegenwoordigers zullen de stafofficiërs zijn voor de ringpresident, behoudens zekere uitzonderingen die hen bekend zijn gemaakt. In dit systeem van raden wordt de regionale vertegenwoordiger het beste gezien als een bestuurder. Hij wordt nu verantwoordelijk voor het besturen van de aangelegenheden van de kerk op regionaal niveau.

De gebiedsraad zal het strategische plan voor het gebied ontwikkelen — algemene richtlijnen die de belangrijkste activiteiten en doelen in hoofdlijnen aangeven. Het personeel dat te maken heeft met de stoffelijke zaken zal de plannen op dit gebied in bijzonderheden uitwerken. De regionale vertegenwoordigers, zendingspresidenten (wanneer daartoe uitgenodigd), en ringpresidenten (wanneer daartoe uitgenodigd) zullen de verdere plannen uitwerken voor de geestelijke aangelegenheden. Beide, de uitvoerend bestuurder en zij die zijn aangesteld voor de stoffelijke zaken zullen deze globale plannen ter goedkeuring voorleggen aan de gebiedsraad alvorens zulke plannen ten uitvoer worden gelegd.

Laten we eens de samenstelling en de taak van de gebiedsraad buiten en binnen de Verenigde Staten en Canada bekijken.

A. Gebiedsraden buiten de Verenigde Staten en Canada.

Deze gebiedsraad bestaat uit de uitvoerend bestuurder, het hoofd stoffelijke zaken en alle regionale vertegenwoordigers in het gebied.

Anderen die worden uitgenodigd voor de vergadering wanneer er zaken op de agenda staan die te maken hebben met hun rentmeesterschap zijn de gebiedsmanager voor de welzijnszorg, de gebiedsmanager voor onroerend goed, de

gebiedsmanager voor financiën, de gebiedsmanager voor materiaalbeheer, de gebiedsmanager voor informatiesystemen, het gebiedshoofd van de kerkelijke onderwijsinstellingen en een gebiedshoofd van de voorlichting. Ook de zendingspresidenten kunnen desgewenst door de uitvoerend bestuurder worden uitgenodigd.

De verantwoordelijkheden van de uitvoerend bestuurder, waar ook ter wereld, zullen zijn —

1. Het gebied te presideren en leiding te geven op geestelijk gebied.
2. Alle vergaderingen van de gebiedsraad te presideren.
3. Prioriteiten vast te stellen.
4. Alle planning te leiden.
5. Binnen een bepaald beleid te reguleren.
6. Te trainen.

Het hoofd stoffelijke zaken zal de verantwoordelijkheid hebben om —

1. De werkzaamheden te leiden ter ondersteuning van de geestelijke behoeften.
2. Te helpen bij de planning.
3. Te zorgen voor technische diensten.
4. Te helpen bij de training.

Terwijl beide de uitvoerend bestuurder (algemene autoriteit) en het hoofd stoffelijke zaken (de vertegenwoordiger van de Presiderende Bisschop) een zelfstandig rentmeesterschap hebben, dienen zij toch gemeenschappelijke doelen te bereiken. Ten einde alle gebiedsaangelegenheden te coördineren, is er buiten de Verenigde Staten en Canada een *uitvoerend comite* van de raad geautoriseerd, bestaande uit de uitvoerend bestuurder en het hoofd stoffelijke zaken. Zij stel-

President Spencer W. Kimball

len *onderling* de agenda van de raad op, plannen richtlijnen en bepalen welke stoffelijke functies op ieder van de driemaandelijke raadsvergaderingen moeten worden vertegenwoordigd. Zij zullen worden bijgestaan door een secretaris. Door deze gezamenlijke inspanning worden hun afzonderlijke rapporteringsverantwoordelijkheden gerespecteerd, terwijl de gemeenschappelijke doelen worden bereikt. Het uitvoerend comité zal gewoonlijk wekelijks of naar behoefte vergaderen.

Nu een blik op de gebiedsraad in de Verenigde Staten en Canada.

B. *Gebiedsraden binnen de Verenigde Staten en Canada.*

Deze gebiedsraad zal bestaan uit de uitvoerend bestuurder en alle regionale vertegenwoordigers in het gebied. Zittingspresidenten kunnen desgewenst door de uitvoerend bestuurder worden uitgenodigd.

Anderen die voor de vergadering kunnen worden uitgenodigd wanneer zaken worden besproken die verband houden met hun rentmeesterschap zijn: het gebiedshoofd voor de welzijnszorg, een gebiedshoofd voor de voorlichting, het gebiedshoofd voor de kerkelijke onderwijsinstellingen, en anderen naar behoefte. Welzijnsaangelegenheden zullen niet worden besproken zonder de aanwezigheid en deelname van het gebiedshoofd voor de welzijnszorg.

De tenuitvoerlegging van deze gebiedsraad binnen de Verenigde Staten en Canada verschilt van die daarbuiten daar er in de Verenigde Staten en Canada geen hoofden stoffelijke zaken zijn. Bijgevolg zullen de afdelingen op het hoofdkantoor, in overleg met de uitvoerend bestuurder, broeders aanwijzen om de belangen van de welzijnszorg en de afdeling onroerend goed te vertegenwoordigen. Deze broeders zullen nauw samenwerken met de uitvoerend bestuurder en

naar behoefte de vergaderingen van de gebiedsraad bijwonen. De Presiderende Bisschop zal personeel aanwijzen voor stoffelijke zaken ofwel uitnodigingen voor mensen van het hoofdkantoor om periodieke vergaderingen van een gebiedsraad bij te wonen goedkeuren. De broeders die door de Presiderende Bisschop worden aangewezen zullen de verantwoordelijkheid hebben om —

1. De werkzaamheden te leiden ter ondersteuning van de geestelijke behoeften.
2. Te helpen bij de planning.
3. Te zorgen voor technische diensten.
4. Te helpen bij de training.

Ten derde: De multiregionale en regionale raden

Welzijnsactiviteiten vereisen raden op multiregionaal niveau. Laten we nu de multiregionale raad bekijken.

A. *De multiregionale raad.*

Multiregionale raden zijn geautoriseerd voor activiteiten op het gebied van de welzijnszorg. Deze raden worden geprepareerd door de uitvoerend bestuurder en de gang van zaken is gelijk aan die van de gebiedsraad. De multiregionale raad bestaat uit de uitvoerend bestuurder, het gebiedshoofd voor de welzijnszorg (wanneer zijn aanwezigheid nodig wordt geacht), de regionale vertegenwoordigers van de betrokken gebieden en het multiregionaal welzijnshoofd. Een voorzitter van een bisschoppenraad van de ring en een ZHV-presidente van de ring van een van de regionale raden, daartoe aangewezen door de uitvoerend bestuurder, nemen ook deel als leden van de raad wanneer welzijnsaangelegenheden worden besproken. Multiregionale raden vergaderen alleen „naar behoefte.” Laten wij nu de samenstelling bekijken van een regionale raad.

B. *De regionale raad.*

De regionale raad bestaat uit de regiona-

Ouderling Boyd K. Packer

le vertegenwoordiger en de ringpresidenten.

Anderen die voor de vergaderingen worden uitgenodigd wanneer zaken worden besproken die met hun rentmeesterschap te maken hebben zijn de regionale welzijnsagent, het regionale hoofd voor de voorlichting, de regionale coördinator van de kerkelijke onderwijsinstellingen en andere vertegenwoordigers van geestelijke en stoffelijke programma's naar behoefte. Een voorzitter van een bisschoppenraad van de ring en een ZHV-presidente van de ring dienen, op aanwijzing van de regionale vertegenwoordiger, de vergadering bij te wonen wanneer welzijnsaangelegenheden worden besproken. Zendingspresidenten kunnen met de goedkeuring van de uitvoerend bestuurder worden uitgenodigd.

De regionale raad zal zaken op het gebied van bestuur en coördinatie behandelen met een multiring aard en tevens alle handelingen van de algemene, gebieds- of multiregionale raad bekendmaken en ten uitvoer leggen. Regionale raadsvergaderingen zullen minstens

eens in de drie maanden worden gehouden. Ter vereenvoudiging en om onnodig reizen te vermijden mogen tussentijdse vergaderingen nog steeds gehouden worden en zouden zich dan zeer wel kunnen ontwikkelen tot een vergadering van de regionale raad.

De plichten van de regionale vertegenwoordiger lopen gelijk aan die van de uitvoerend bestuurder in de gebiedsraad.

Ten einde het werk van de regionale raad te vergemakkelijken zal het nodig zijn een regionaal welzijnsagent aan te stellen die de welzijnswerkzaamheden op regionaal niveau vertegenwoordigt.

Ten vierde: Ringraden

De samenstelling van de coördinerende ringraad en het welzijnscomité van de ring blijft ongewijzigd.

Ten vijfde: Wijkraden

Dezelfde nadruk op kerkelijke raden geldt voor het wijkniveau. De samenstelling van de coördinerende wijkraad en het welzijnscomité van de wijk is niet veranderd.

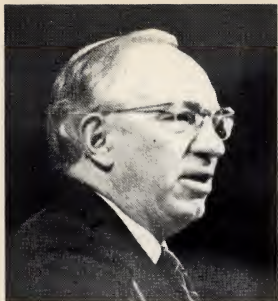
Wederom, er zal een volledig overzicht van het radensysteem op de verschillende niveaus verschijnen zoals het is toegelicht.

Ten laatste: Gezinsraden

Ik breng gezinsraden te berde wegens onze aanhoudende nadruk op gezins-eenheid en gezinssolidariteit. Door ouders ertoe aan te moedigen gezinsraden te houden, volgen wij thuis een hemels patroon na.

En nu een woord tot u, mijn broeders, de ringpresidenten.

Dit is een tijd van overgang. Vele van de taken in verband met de welzijnszorg en de voorlichting die voorheen onder de verantwoordelijkheid van de ringpresidi-

Ouderling Gordon B. Hinckley

dent vielen, zullen nu door de regionale vertegenwoordigers worden behandeld. Wij willen niet dat werkzaamheden die nu voortgang vinden in deze tijd van overgang worden onderbroken. Ringpresidenten en anderen dienen met hun huidige verantwoordelijkheden door te gaan totdat zij officieel daarvan worden ontheven door de uitvoerend bestuurder. Tijdens de overgang kan het nodig zijn voor de uitvoerend bestuurder om te overleggen met vertegenwoordigers van de kerkelijke onderwijsinstellingen, de voorlichtingsdienst en vooral van de afdeling welzijnszorg, zodat alle aspecten van het werk (waaronder het roepen en ontheffen van *personeel in dienst van de kerk*) zorgvuldig kunnen worden overwogen.

En nu een slotwoord.

In de Leer en Verbonden wordt een beginsel aangehaald dat, hoewel het in het bijzonder wordt toegepast op de leidende quorums van de kerk, evengoed van toepassing is op alle raden in het bestuur van de kerk. Ik lees u voor uit afdeling 107:

„En ieder besluit, dat door één van deze Raden wordt genomen, moet door eenparige stemming tot stand komen, dat wil zeggen, dat ieder lid in elke Raad met de beslissingen er van moet instemmen . . .

De besluiten van deze raden . . . moeten worden genomen in alle gerechtigheid, nederigheid des harten, zachtmoedigheid en lankmoedigheid en in geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, godsvrucht, broederlijke liefde en naastenliefde.

Want er is een belofte, dat, indien deze dingen in hen overvloedig aanwezig zijn, zij in de kennis des Heren niet onvruchtbaar zullen zijn.” (Leer en Verbonden 107:27, 30, 31.)

Dit lijkt mij het patroon te zijn aan de hand waarvan de Heer ons wil laten werken door middel van priesterschapsraden op alle niveaus van het kerkelijke bestuur. Wij moeten één zijn in alle aspecten van dit werk — zowel geestelijk als stoffelijk — want alle dingen zijn geestelijk voor Hem die wij als onze Meester erkennen. U kunt wel zien dat dit een grote stap is tot het verwezenlijken van een grotere eenheid in het besturen van de aangelegenheden van de kerk. Als priesterschapsdragers behoren wij te handelen zoals de Heer aangeeft in de zojuist aangehaalde openbaring.

Broeders en zusters, wij willen dat u weet dat wij er helemaal op gericht waren om datgene te doen wat het beste is voor het koninkrijk. Wij nemen vandaag een stap die *inderdaad* voor het welzijn van het koninkrijk is. Moge de Heer ons zegenen naarmate wij eraan werken dit systeem van priesterschapsraden in werking te stellen, zodat wij, onder invloed van de Geest, meer eenheid, harmonie en doeltreffendheid mogen hebben bij het opbouwen van des Heren koninkrijk, hetgeen ik bid in de naam van Jezus Christus. Amen.

Het ontwikkelen van stoffelijke plannen en prioriteiten

door bisschop Victor L. Brown
presiderende bisschop

Mijn geliefde broeders en zusters, ik hoop dat het u gelukt is tenminste een klein beetje van de betekenis te begrijpen van hetgeen president Benson u heeft verteld. Het is een uitermate belangrijke stap voorwaarts op het gebied van het kerkelijk bestuur — een stap die de priesterschap zal helpen zich voor te bereiden op een nog grotere groei van de kerk dan ooit tevoren. Het zal een doeltreffender niveau van plannen en besluitvorming tot gevolg hebben dan ooit tevoren. Ik ben met ontzag vervuld nu dat ik zie hoe de hand des Heren zijn dienstknechten leidt in dit, zijn koninkrijk. Het invoeren van raden op regionaal, multiregionaal en gebiedsniveau is een zeer belangrijke stap. De Presiderende Bisschop staat voor honderd procent achter alles wat er gezegd is.

Zoals u wel weet, heeft de Presiderende Bisschop, onder leiding van het Eerste Presidium, de verantwoordelijkheid voor het besturen van veel van de stoffelijke zaken van de kerk, waaronder de systemen voor onroerend goed, financiën, welzijnszorg, materiaalbeheer en informatie.

Wij besturen dit netwerk van stoffelijke functies ten einde de behoeften van de priesterschap en van de activiteiten van de kerk over de gehele wereld te steunen en te dienen. Zij worden in de Verenigde Staten en Canada beheerd door de afdelingsmanagers op het hoofdkantoor en

door hun management teams. Een beperkt aantal van deze afdelingen is gedecentraliseerd, zoals de afdeling onderhoud en gebruik. Buiten de Verenigde Staten en Canada zijn al deze functies gedecentraliseerd en worden in ieder gebied van de wereld beheerd door een hoofd stoffelijke zaken. Ieder gebiedskantoor is verantwoordelijk voor alle activiteiten die hierboven werden genoemd.

Ik zou graag nog meer diepte willen geven aan de vier hoofdverantwoordelijkheden die ons personeel heeft bij het uitvoeren van hun dienende functies.

Daar een aantal van deze verantwoordelijkheden, in het bijzonder de welzijnszorg, tot op heden zijn nagekomen door ringpresidenten, plaatselijke comités en anderen, hoop ik dat u hier bijzondere nota van zult nemen.

Ten eerste moeten we werkzaamheden leiden ter ondersteuning van de geestelijke behoeften. Dit wil zeggen dat stoffelijk personeel zal zorgen voor de aankoop van grond, de bouw van gebouwen, het leiden van de Deseret Industries, het hulpsysteem van de voorraadschuur, arbeidscentra, de afdelingen voor maatschappelijk dienstbetoon, de distributie van kerkelijk materiaal enzovoort. De produktieprojecten van de welzijnszorg vallen hier niet onder.

Het management team in ieder van de vijf afdelingen van het hoofdkantoor en

de hoofden stoffelijke zaken hebben ieder de verantwoordelijkheid begrotingen op te stellen, activiteiten te besturen, de prestaties te controleren, zich te houden aan wettelijke en belastingtechnische beperkingen, en bovenal ervoor te zorgen dat het karwei geklaard wordt. Wij zien in dat dit een belangrijke verantwoordelijkheid is.

Ten tweede zullen we helpen bij de planning door middel van de gebiedsraad. De strategische planning, hoewel deze gezamenlijk door de geestelijke en stoffelijke leiders wordt ontwikkeld, staat onder leiding van de uitvoerend bestuurder. Het gedetailleerde werk, dat ook wel de tactische planning wordt genoemd, wordt in hoofdzaak door het stoffelijke personeel gedaan. Dit omvat, maar wordt niet daartoe beperkt, het verkrijgen van informatie bestemd voor iedere afdeling of functie, het berekenen van de behoeften van stoffelijke hulp, het voorspellen van de behoeften aan gedrukte materialen, het beramen van de kosten van een project, de stoffelijke afdeling van moederplannen van de welzijnszorg plannen enzovoorts.

Ten derde zullen wij zorgen voor een ruime sortering van vakkundige diensten, zoals bijvoorbeeld het ontwerpen van kerkgebouwen, het controleren van boeken op welzijnsbedrijven, het opzetten van lidmaatschapssystemen enzovoort.

Ten vierde dienen wij te helpen bij de training; waar, wanneer en in welke mate wordt bepaald in de gebiedsraad. De beschikbare trainingshulp omvat zowel de voorbereiding van materiaal als instructie in de vaktechnische aspecten van onze diensten.

Deze taken moeten zo goedkoop en zo doeltreffend mogelijk worden uitgevoerd. Dit is ons beleid, ongeacht in welk deel van de wereld wij werkzaam zijn.

Ons personeel heeft deze functies al waargenomen in verschillende geselecteerde gebieden van de kerk. Het stemt mij dankbaar te zien dat naarmate het stoffelijk personeel naar behoren hun taken uitvoeren, er een zware last, die veel tijd en moeite nam, van de schouders van de geestelijke leiders is weggenomen.

Een voorbeeld hiervan kan gevonden worden in de multiregio van Boise (Idaho), waar het onmisbare coöperatieve en coördinerende proces, dat de basis vormt voor het raadsbegrip, het afgelopen jaar reeds van kracht is geweest. Wij zijn daarbij getuige geweest van een opmerkelijke toename van de plaatselijke zelfstandigheid op welzijnsgebied. Zij hebben het aantal plaatselijk geteelde produkten vermeerderd van zeven tot zesentwintig, een drievoudige toename; zij hebben het assortiment blikgoederen dat plaatselijk wordt vervaardigd uitgebreid van drie tot elf; en zij hebben het bedrag waarvoor zij aangeslagen waren van \$ 76.000 kunnen terugbrengen tot nog geen \$ 3000. Bovendien rekenen de plannen voor 1980 op het produceren van achttien bijkomende produkten. Dit houdt in dat zij vierenveertig van de basisprodukten produceren die voorkomen op het bestelformulier van de bisschop.

Daarnaast verwachten zij een belangrijke toename in de integratie van de doorstroming van produkten tussen de verschillende bedrijven. Zo zal bijvoorbeeld een zuivelboerderij in het welzijnsprogramma haar hooi kopen bij een andere welzijnsboerderij die hooi te koop heeft. Mettertijd houdt dit in dat zij minder produkten op de markt zullen brengen en meer van wat zij produceren zullen gebruiken binnen het hulpsysteem van de voorraadschuur. Dit is allemaal gebeurd omdat priesterschapsleiders in het gebied Boise begrepen wat de moge-

lijkheden waren en vervolgens een plan ontwikkelden met behulp van stoffelijke ambtenaren. Daarna werden de plannen uitgevoerd, hetgeen voerde tot een belangrijke vooruitgang in de richting van de zelfstandigheid waarnaar zij streven. President Benson heeft ons geïnstrueerd in het globale begrip van deze raden, dus hoef ik daar niet op in te gaan. Er dient echter een belangrijk verschil tussen de organisatie van gebiedsraden binnen de Verenigde Staten en Canada en die daarbuiten te worden onderstreept. De Presiderende Bisschap heeft geen hoofden stoffelijke zaken binnen de Verenigde Staten en Canada aangesteld, daar de omstandigheden daar geen aanleiding toe geven. Bijgevolg zullen de functionele afdelingen van het hoofdkantoor die gedecentraliseerd zijn, zoals de welzijnszorg of de afdelingen met veel werkzaamheden te velde, zoals de afdeling onroerend goed, een gebiedshoofd aanwijzen of andere broeders die door de Presiderende Bisschap en hun managers zijn aangewezen, om rechtstreeks samen te werken met de uitvoerende bestuurders. In de Verenigde Staten en Canada zullen deze broeders dezelfde taken en verantwoordelijkheden met betrekking tot hun gespecialiseerde functie hebben als het hoofd stoffelijke zaken collectief heeft in de buitenlandse gebieden.

In de Verenigde Staten en Canada, waar wij uitgebreide werkzaamheden hebben van de welzijnszorg, zal het enige weken vergen voordat alle gebiedshoofden voor de welzijnszorg zijn aangesteld. Wij vragen daarom of het personeel te velde zich aan de bestaande gang van zaken willen houden en hun huidige werkzaamheden voort willen zetten totdat de nieuwe organisatie is opgezet in samenwerking met een vergadering van de gebiedsraad. Op deze vergadering zult u tevens worden ingelicht welke uitwerking deze verandering heeft op uw ge-

bied en taak.

Multiregionale en regionale raden worden georganiseerd ten einde activiteiten te besturen en te coördineren die meer dan één regio of ring betreffen en tevens om de besluiten van de gebiedsraad door te geven en uit te voeren. De organisatorische structuur van multiregionale en regionale raden is over de gehele wereld dezelfde.

Nieuwe nadruk op raden betreft de systemen voor onroerend goed, financiën, welzijnszorg, materiaalbeheer en informatie.

Een belangrijk verschil tussen de gebiedsraad en de multiregionale en regionale raden is dat de samenstelling op multiregionaal en regionaal niveau is uitgebreid om de huidige welzijnscomités te omvatten. Dit houdt eenvoudig in dat de voorzitter van de bisschoppenraad van de ring en de aangewezen ZHV-presidente van de ring de raadsvergaderingen op multiregionaal en regionaal niveau als stemgerechtigde leden bijwonen wanneer welzijnsaangelegenheden op de agenda staan. Buiten de Verenigde Staten en Canada zal het hoofd stoffelijke zaken er voor zorgen dat geschikte stoffelijke vertegenwoordigers de multiregionale en regionale raadsvergaderingen bijwonen wanneer zaken worden besproken die op hun functie van toepassing zijn.

Een van de belangrijkste aspecten van deze raadsbenadering is, volgens mij, de gelegenheid voor het vaststellen van prioriteiten en het maken van plannen voor ieder gebied. Onder toezicht van de hiërarchieke geestelijke lijn zal iedere

uitvoerend bestuurder de prioriteiten ontwikkelen die gericht zijn op de behoeften van zijn gebied. Veel van hetgeen wij als stoffelijke ambtenaren doen zal in antwoord zijn op deze prioriteiten. Dit geldt in het bijzonder voor de activiteiten op het gebied van de welzijnszorg. In de loop der jaren heb ik de plaatselijke leiders dikwijls horen vragen, „Waar behoren wij mee bezig te zijn in onze wijk, onze ring, onze regio? Welke aspecten van de welzijnszorg dienen wij na te streven?” Ik weet zeker dat iedere aanwezige priesterschapsleider zichzelf weleens deze vragen heeft gesteld, vooral de leiders wiens ringen niet in het westen van de Verenigde Staten liggen, waar de welzijnszorg al meer dan veertig jaar geleden van start ging.

Wegens de grote omvang van de welzijnszorg, in het bijzonder de werkzaamheden van het hulpsysteem van de voorraadschuur, vergt het een aanzienlijke studie voordat wij klaar kunnen zijn om de Heer te vragen of ons voorgestelde plan juist is en of Hij de aanvaardbaarheid ervan wil bevestigen.

Het Eerste Presidium heeft de priesterschapsleiders aangeraden om zorgvuldig en gebedsvol een plan te ontwikkelen ter bevordering van de plaatselijke zelfstandigheid van de kerk. Dit is belangrijk in het licht van veranderende behoeften, de snelle groei van de kerk, de onzekerheid van deze tijd, de plicht van de kerk om voor haar behoeftige leden te zorgen en des Heren gebod om zelfstandig te zijn. Dit moet echter op een ordelijke wijze en te juister tijd tot stand worden gebracht.

Uit de gesprekken die de leden van het algemeen welzijnscomité met u voeren ten tijde van de conferentie en bij hun bezoeken aan uw gebieden waar ook ter wereld, treffen wij een steeds groeiend verlangen bij de plaatselijke leiders aan om betrokken te raken bij de bredere

aspecten van de welzijnszorg. Wij zijn ons bewust van het feit dat vele leiders bij hun bezoek aan de algemene conferentie zien hoe de welzijnszorg hier in het westen van de Verenigde Staten functioneert en sterk gemotiveerd naar huis terugkeren om hetgeen zij hier hebben waargenomen ook daar tot stand te brengen. Zonder de juiste planning kan dit voeren tot voorbarige tenuitvoerlegging, frustratie en zelfs mislukking voor beide, de leiders en de leden.

Daar wij inzien dat er vele verschillende omstandigheden zijn, zoals uiteenlopende behoeften, verschillende tijden waarop het raadzaam is om iets tot stand te brengen en verschillende mogelijkheden en hulpbronnen, hebben wij planningswerktuigen en een planningsproces ontwikkeld om u bij uw werk te helpen.

Wij zijn van mening dat er twee soorten planning zijn, die het beste omschreven kunnen worden als, ten eerste, basisplanning en, ten tweede, moederplanning.

Basisplanning is tamelijk informeel en vindt hoofdzakelijk plaats op wijkniveau. Iedere bisschop is ermee bezig als een integraal en natuurlijk onderdeel van de vergaderingen van het welzijnscomité op wijkniveau. Zoals de naam al aangeeft, heeft deze planning alleen te maken met fundamentele zaken zoals het organiseren van welzijnscomités en -raden, het onderwijzen van evangeliebeginselen die verband houden met de welzijnszorg, het bevorderen van de persoonlijke en gezinsparaatheid en het helpen van leden door middel van de vastengaven.

Wanneer een gebied of regio er rijp genoeg voor is en bereid is om een hulpsysteem van de voorraadschuur op te zetten, dan wordt er een meer uitgebreide en grondige planning vereist. Dit soort planning wordt moederplanning van de welzijnszorg genoemd.

Moederplanning van de welzijnszorg is het proces van —

1. Het ontwikkelen van een plan om welzijnsbeginselen te onderwijzen.
2. Het identificeren van de behoeften van de armen en in nood verkerenden.
3. Het opstellen van een programma van de kerkelijke hulpbronnen om aan die behoeften tegemoet te komen.

Wanneer het moederplan volledig ten uitvoer is gelegd, zullen in dat gebied die bestanddelen van het hulpsysteem aanwezig zijn die nodig zijn wil de bisschop kunnen zorgen voor de armen en lijdenden des Heren. (Zie Leer en Verbonden 52:40.)

De doelen van moederplanning kunnen het beste worden bereikt door middel van een gefaseerde aanpak. Fase één heeft betrekking op strategische of algemene zaken. Het produkt van fase-éénplanning is een beschrijving van de kerkelijke welzijnszorg zoals die op dit moment bestaat in een gebied en wat deze mettertijd behoort en zal worden. Fase twee heeft te maken met tactische ofwel operationele zaken. Het produkt van fase twee zal een blauwdruk zijn voor de tenuitvoerlegging op het juiste tijdstip van het hulpsysteem, zodat het gebied of de zone zelfstandig kan worden.

Er zijn zeven stappen in het moederplanningsproces. Door middel van de gebiedsraad zullen de geestelijke en stoffelijke ambtenaren —

1. Een formeel gebiedsplan opstellen en uitvoeren voor het onderwijzen van beginselen en programma's.
2. Een overzicht maken van de behoeften en de hulpbronnen.
3. De inventarislijst van de bisschop doornemen en aanpassen.
4. Plaatselijke omstandigheden en beperkingen op wettelijk, belastingtechnisch, landbouwgebied enzovoort bestuderen.
5. Een kaart maken waarop de kerkelij-

ke grenzen en de voorgestelde plaatsing van voorzieningen en projecten worden aangetoond.

6. De nodige projecten, voorzieningen en diensten aanbevelen.

7. Het plan ter goedkeuring voorleggen aan het algemeen welzijnscomité.

Hoewel het proces van de moederplanning niet ingewikkeld is, vergt het wel enige tijd en inspanning. Wij hopen dat iedere regionale vertegenwoordiger en ringpresident onder leiding van hun uitvoerend bestuurder gehoor zal geven aan de behoefte aan moederplanning voor de welzijnszorg. Zie alstublieft in dat des te beter u uw plannen maakt, des te beter wij gezamenlijk de juiste tenuitvoerlegging van de welzijnszorg in uw gebied kunnen regelen.

Ons welzijns personeel staat klaar om hun aandeel te leveren. Zij hebben de juiste procedures, de ervaring en het perspectief die, gepaard met uw inspiratie en inzicht wat betreft de plaatselijke behoeften, een blauwdruk op kunnen leveren om de tenuitvoerlegging van de welzijnszorg in de jaren die voor ons liggen te besturen.

Welnu, sta mij toe u een voorbeeld te geven van zowel basis- als moederplanning.

Sommigen van u herinneren zich misschien dat ik verleden jaar oktober in het kort vertelde van de gemeente Bermejillo in Mexico. Met behulp van de zendingen voor de welzijnszorg maakten de gemeentepresident en zijn welzijnscomité een aantal basisplannen om de meest fundamentele aspecten van het welzijnsprogramma van de kerk in hun gemeente toe te passen. Hun arbeid voerde tot belangrijke veranderingen in het leven van de leden. Zij schilderden hun huizen, zij bouwden omheiningen zodat hun vee niet meer af zou dwalen, en zij onderwezen de beginselen van persoonlijke en gezinsparaatheid, met bijzondere na-

druk op alles wat bevorderlijk is voor een goede gezondheid. Het gevolg is dat er op dit moment een kerkgebouw wordt opgetrokken, een project dat grotendeels door de leden zelf wordt uitgevoerd, tot het zelfvervaardigen van de bakstenen toe. President Rodolfo William Mortensen, de zendingspresident, vertelt dat de gemeente nu een wijk is. Welhaast ieder gezin heeft een moestuin; sommige gezinnen houden er zelfs bijenkorven op na en produceren honing. De meeste gezinnen zijn bezig met het opbouwen van een jaarvoorraad. Het afgelopen jaar zijn er aanmerkelijk meer bekeerlingen gedoopt. Dit is allemaal tot stand gekomen omdat bisschop Castaneda, die acht jaar geleden werd gedoopt, begreep hoe hij zijn gemeente moest leiden bij het naleven van het evangelie in Bermejillo. Basisplanning, uitgaande van het welzijn van zijn leden en daar vanuit doordringend tot ieder facet van hun leven, heeft deze wijk tot hoogten gevoerd die voordien niet mogelijk werden geacht. Laat mij u nu een voorbeeld geven hier

uit de Verenigde Staten, waar de omstandigheden zo heel anders zijn. De multiregio Georgia-Alabama zette zich ertoe de zeven stappen voor de moederplanning te voltooien. Nadat het plan door het hoofdkantoor was goedgekeurd, werd het ten uitvoer gelegd door het hoofd van de welzijnszorg en zijn medewerkers, in samenwerking met de welzijnscomités op ringniveau en de twee regionale raden die deze multiregio behelst. In de loop van de daaropvolgende vijftien maanden hebben zij drieëntwintig produktieprojecten verworven. Daarvoor hadden zij er geeneen. Zij hebben geld ingezameld voor een voorraadschuur, die op dit moment wordt gebouwd en aan het eind van de zomer waarschijnlijk in bedrijf zal zijn. Er is ook een kantoor HLD-maatschappelijk dienstbetoon geopend. De bisschoppen zijn beter getraind in het zorgen voor de behoeftigen en de heiligen zijn zich bewust van een krachtige opleving van een gevoel van geborgenheid door hun aandeel in deze werkzaamheden. Zij hoeven allemaal minder te vrezen dan vijftien maanden geleden, want de Heer heeft gezegd, „Maar wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezen.” (Leer en Verbonden 38:30.)

Naarmate dat wij getuige zijn van wat er gebeurt wanneer priesterschaps- en stofelijke leiders eerst gaan begrijpen wat de Heer van hun verlangt en vervolgens, door middel van samenwerking in de juiste raden, goede plannen maken en daarna het plan uitvoeren, zien wij de vervulling van de leringen van profeten uit deze tijd, zowel als die uit lang vervlogen tijden. Dat wij als gevolg van deze conferentie een verlangen mogen hebben om „met (onze) plicht bekend (te) worden, en het ambt, waartoe (wij zijn) aangesteld, met alle ijver (te) leren uitoefenen” (Leer en Verbonden 107:99), bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Sta onafhankelijk boven alle andere schepselen

door Bruce R. McConkie
van de Raad der Twaalf

Ik sta vandaag voor de kerk en spreek een waarschuwing uit. Het is een profetische waarschuwing, want ik ga alleen datgene zeggen wat de apostelen en profeten over onze tijd hebben gezegd.

Het is de stem van Jezus op de Olijfberg, van Johannes op het eiland Patmos, van Joseph Smith tijdens de rellen en moordpartijen in Missouri. Het is een stem die het volk des Heren oproept om zich voor te bereiden op de mateloze moeilijkheden en onlusten die binnenkort over de wereld zullen worden uitgestort.

Op dit moment leven wij in een tijd van vrede en voorspoed, maar het zal niet altijd zo zijn. Er liggen grote beproevingen voor ons. Alle leed en gevaren van het verleden zijn slechts een voorproefje van hetgeen nog voor ons ligt. En wij moeten ons stoffelijk en geestelijk voorbereiden.

Onze geestelijke voorbereiding bestaat uit het onderhouden van Gods geboden en de heilige Geest aanvaarden als onze leidman, opdat wij, wanneer dit leven voorbij is, rust en vrede in het paradijs zullen vinden en een uiteindelijke erfenis van heerlijkheid en eer zullen ontvangen in het celestiale koninkrijk.

Onze stoffelijke voorbereiding bestaat uit het gebruiken van deze goede aarde zoals de Heer het bedoelde, zodat in al onze rechtvaardige verlangens en behoeften wordt voorzien. Het is zijn voornemen voor zijn heiligen te zorgen, want

alle dingen zijn van Hem, maar, zegt Hij, het moet noodzakelijk op zijn eigen wijze worden gedaan. (Zie Leer en Verbonden 104:14-18.)

Wij hebben een axioma dat luidt: Een godsdienst die niet in staat is een mens stoffelijk te redden heeft geen kracht om hem geestelijk te redden. Als wij niet voor onze stoffelijke behoeften in deze wereld kunnen zorgen, hoe zullen wij dan ooit kunnen slagen in de geestelijke zaken in de toekomstige wereld?

Aldus sprekende over stoffelijke zaken — over landerijen en huizen en gewassen, van werk en zweet en arbeid, van de man Adam die zijn brood eet in het zweet zijns aanschijns (zie Genesis 3:19) — zegt de Heer: „Want indien gij wilt, dat Ik u een plaats in de celestiale wereld geef, moet gij u voorbereiden door de dingen te doen, die Ik u heb geboden, en van u heb vereist.” (Leer en Verbonden 78:7.)

Vervolgens gebiedt Hij zowel de kerk als haar leden om hun stoffelijke zaken „voor te bereiden en te organiseren” volgens de wet van zijn evangelie, „opdat door Mijn voorzienigheid,” zegt de Heer, „de kerk onafhankelijk moge staan boven alle andere schepselen beneden de celestiale wereld, ondanks de moeilijkheden, die over u zullen komen. Opdat gij de kroon moogt bereiken, die voor u is bereid, en regeerders over vele koninkrijken moogt worden gemaakt,

zegt de Here God." (Leer en Verbonden 78:11, 14, 15.)

De kerk, die het evangelie bedient, en de heiligen die het evangelie hebben ontvangen, moeten onafhankelijk zijn van alle machten van de aarde terwijl zij — stoffelijk en geestelijk — hun zaligheid met vreze en beven voor de Heer uitwerken!

Bedenk dat er moeilijkheden in het verschiet liggen. Er zullen oorlogen zijn in het ene land na het andere, totdat alle naties in oorlogen zijn verwickeld en er tweehonderdmiljoen krijgers hun krijgsmacht samentrekken te Harmagedon.

Vrede is van de aarde weggenomen, de engelen der verwoesting zijn met hun werk begonnen, en hun zwaarden zullen niet in de schede worden gestoken totdat de Vredevorst komt om de goddelozen te vernietigen en het grote millennium in te luiden.

Er zullen aardbevingen, overstromingen en hongersnoden zijn. De golven van de zee zullen buiten hun grenzen treden, de wolken zullen ons hun regen onthouden en de gewassen van de aarde zullen verdorren en doodgaan.

Er zullen pestilentiën en dodelijke epidemieën, ziekten en dood zijn. Een allesbedekkende plaag zal de aarde geselen en een verwoestende ziekte zal het land teisteren. Vliegen zullen de inwoners van de aarde aanvallen en er zullen maden in hun vlees ontstaan." (Zie Leer en Verbonden 29:14-20.) „Hun vlees zal van hun beenderen en hun ogen zullen uit hun kassen vallen." (Leer en Verbonden 29:19.)

Roverbenden van Gadianton zullen ieder land onveilig maken, onzedelijkheid, moord en misdaad zullen toenemen en het zal lijken alsof de hand van iedere man tegen zijn broeder is geheven.

Het is niet nodig om nog langer bij deze dingen stil te staan. Ons is geboden de Schriften te doorzoeken, waar zij met

kracht en vuur worden verhaald en zij zullen zeer zeker geschieden.

Het is een van de droevige dwalingen van onze tijd, dat vrede zal worden verworven door vermoeide diplomaten die verdragen vol met schikkingen opstellen, of dat het millennium zal worden ingeluid omdat de mensen zullen leren in vrede te leven en de geboden te onderhouden, of dat de voorspelde plagen en beloofde beproevingen van de laatste dagen op de een of andere manier vermeden kunnen worden.

Wij moeten al het mogelijke doen om vrede te verkondigen, oorlog te vermijden, ziekten te genezen en voorbereid te zijn op natuurrampen — maar desondanks zal al het beloofde geschieden.

Met de kennis die wij hebben en met het licht en het begrip dat ons geschonken is, moeten wij — als enkelingen en als kerk — onze talenten, krachten, energie, vermogens en middelen aanwenden om ons voor te bereiden op wat ons en onze kinderen ook moge overkomen.

Wij weten dat de wereld voort zal gaan in goddeloosheid tot het einde der wereld, hetgeen de vernietiging der goddelozen is. Wij zullen in de wereld blijven leven, maar met de hulp van de Heer zullen wij niet van de wereld zijn. Wij zullen er naar streven zinnelijkheid en wereldsgezindheid van iedere soort te overwinnen en zullen alle mensen uitnodigen om Babylon te ontvluchten, zich bij ons te voegen en te leven zoals het heiligen betaamt.

Als heiligen van de Allerhoogste zullen wij ernaar streven „onafhankelijk te staan boven alle andere schepsels beneden de celestiale wereld." (Zie Leer en Verbonden 78:14.) Onze enige hoop is ons te bevrijden van de slavernij der zonde, ons te ontdoen van de ketenen der duisternis, ons boven de wereld te verheffen en godvruchtig en rechtschapen te leven.

Ons te allen tijde verlatend op de Heer moeten wij onafhankelijk worden van de wereld. Wij moeten op onszelf kunnen vertrouwen. Wij moeten aan de hand van de vrije wil die God ons heeft geschonken, onze eigen economische en stoffelijke problemen oplossen.

Wij zijn hier op aarde om te werken — lange, zware, moeilijke uren te werken, te werken tot onze rug pijn doet en onze vermoeide spieren zich verkrampen, om al onze levensdagen te werken. Deze sterfelijke proeftijd is er een waarin wij ons brood moeten eten in het zweet ons aanschijns, totdat wij terugkeren tot het stof waaruit wij vandaan kwamen.

Wij moeten onze talenten, krachten, energie, vermogens en middelen aanwenden om ons voor te bereiden op wat ons en onze kinderen ook moge overkomen.

Werk is de wet des levens; het is het leidende beginsel in het leven van de heiligen. Als wij er lichamelijk toe in staat zijn, kunnen wij de verantwoordelijkheid voor ons eigen levensonderhoud niet afschuiven op een ander. Steuntrekken is een kwade zaak. IJver, spaarzaamheid en zelfrespect zijn onontbeerlijk voor onze zaligmaking.

Wij moeten voor onze eigen gezondheid zorgen, onze eigen moestuinen inzaaien, onze eigen voedingsmiddelen opslaan, onszelf ontwikkelen en trainen om de dagelijkse aangelegenheden van het leven af te kunnen handelen. Niemand anders kan onze zaligheid voor ons uitwerken, stoffelijk of geestelijk.

Wij zijn hier op aarde om te voorzien in de behoeften van onze familieleden.

Mannen moeten hun vrouwen onderhouden, ouders hun kindren, kinderen hun ouders, broers en bloedverwanten elkander.

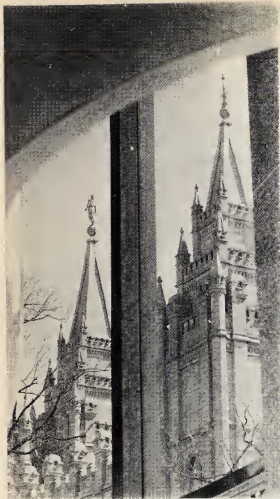
Het is het oogmerk van de kerk om de heiligen te helpen voor zichzelf te zorgen en, waar nodig, voedsel, kleding en andere levensbehoeften beschikbaar te stellen, opdat de heiligen zich niet tot de bedelingen en kwade praktijken van Babylon zullen wenden. Ten einde te helpen zorgen voor de armen onder hen, moet de kerk boerderijen exploiteren, wijngaarden bebouwen, melkerijen en fabrieken drijven, en tienduizend andere dingen — en alles op zo'n manier dat wij onafhankelijk zullen zijn van de machten van het kwaad in de wereld.

Wij weten niet wanneer de rampen en moeilijkheden van de laatste dagen wie dan ook van ons persoonlijk of hele groepen heiligen zullen treffen. De Heer laat ons opzettelijk niet weten precies wanneer Hij zal komen of wanneer de daaraan voorafgaande rampspoeden plaats zullen vinden — en dit alles maakt deel uit van de beproevingen en ervaringen van de sterfelijkheid. Hij zegt ons eenvoudig dat wij waakzaam en voorbereid moeten zijn.

Wij kunnen er zeker van zijn dat als wij alles wat in ons vermogen ligt hebben gedaan om ons voor te bereiden op wat er dan ook in het verschiet ligt, Hij ons zal helpen met hetgeen wij verder mischien nog nodig hebben.

Veertig jaar lang liet Hij over het gehele Israël zes dagen in de week manna uit de hemel regenen, opdat zij niet door gebrek aan brood zouden omkomen, maar de toevoer hield op op de ochtend nadat zij gegeten hadden van het verdorde graan van Kanaän. Toen moesten zij weer voor hun eigen eten zorgen. (Zie Exodus 16:3, 4, 35.)

Tijdens de veertig jaar in de wildernis versleten de kleren en de schoenen die de

Israëlieten droegen niet, maar toen zij hun beloofde land binnengingen, toen verlangde de Heer dat zij voor hun eigen kleding zouden zorgen. (Zie Deuteronomium 29:5.)

Toen er een hongersnood was in het land was er, op het woord van Elia, een meelpot die niet opraaakte en een oliekruik waarin de olie nooit ontbrak, totdat de Heer het weer liet regenen op aarde. En het is opmerkenswaardig, zoals Jezus zei, dat hoewel er vele weduwen waren in Israël, Elia slechts naar één van hen werd gestuurd. (Zie 1 Koningen 17:10-16.)

Wij zeggen niet dat alle heiligen gespaard en gered zullen worden van de komende dag van verwoesting. Maar wij zeggen wel dat er geen belofte van veilig-

heid en geen belofte van beschutting is, behalve voor hen die de Heer liefhebben en die ernaar streven alles te doen wat Hij gebiedt.

Het kan zijn, bijvoorbeeld, dat niets behalve de macht van het geloof en het gezag van het priesterschap mensen en hele gemeenten kan redden van de atomische holocaust die zeker zal komen. En dus laten wij een stem van waarschuwing horen en zeggen: Pas op; bereid u voor; waak en wees paraat. De enige koers die veiligheid biedt is de koers van gehoorzaamheid en onderwerping en gerechtigheid.

Want aldus zegt de Heer: „De gesel des Heren zal bij dag en bij nacht doortrekken, en de mare er van zal alle mensen in beroering brengen; ja, deze zal niet ophouden voordat de Here komt; . . .

Niettemin zal Zion ontkomen, indien zij er zorg voor draagt alles te doen, wat ik haar heb geboden.

Doch indien zij er geen zorg voor draagt om te doen, wat Ik haar heb geboden, zal Ik haar overeenkomstig al haar werken bezoeken met hevige smart, met pestilentie, met plagen, met het zwaard, met wraak, en met verterend vuur.” (Leer en Verbonden 97:23, 25, 26.)

O God, onze Vader, wilt Gij ons vrede en geborgenheid en veiligheid geven in de dagen van rampspoed, die als een wervelwind over heel de wereld zullen komen.

Wilt Gij de kwade machten tegenhouden en de weg voor ons, Uw volk, vrijmaken, opdat wij, als enkelingen en als kerk, onafhankelijk mogen staan boven alle schepselen beneden de celestiale wereld.

En wilt Gij ons voor altijd omvatten in de armen van Uw liefde; en ten slotte, wilt gij ons zalig maken met een eeuwigdurende zaligmaking in Uw koninkrijk — hetgeen wij bidden in de naam van Jezus Christus. Amen.

Fundamentele welzijnszorg

door president **Marion G. Romney**
tweede raadgever in het Eerste Presidium

De opdracht die ik voor deze vergadering heb gekregen, is om te spreken over de grondslagen van de welzijnszorg van de kerk. Ik weet zeker dat u deze beter begrijpt na het horen van de toespraak van broeder McConkie.

Aan de welzijnszorg van de kerk ligt het gebod ten grondslag dat wij moeten leven *door onze eigen arbeid*.

„In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aardbodem wederkeert,” zei de Heer tegen onze eerste ouders. (Genesis 3:19.)

Laten wij bij het onderzoeken van de wegen van de wereld, de algemeene aanvaarde houding van het verwachten dat de overheid ons zal voorzien van de behoeften des levens verwerpen. Wanneer dit gebruik ten volle wordt overgenomen, zal het welke vrije maatschappij dan ook veranderen in een maatschappij van slavernij. Laat ons strijden voor het evangelie van de arbeid. Laat ons op onszelf vertrouwen. Zaligmaking is een persoonlijke aangelegenheid. Er zal geen massa-zaligmaking zijn. Uit de uitspraak van Paulus — „Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God; niet uit werken” (Efeziërs 2:8, 9) — hebben sommigen ten onrechte opge maakt dat werken niet nodig zijn.

De waarheid werd door Nephi gesproken toen hij zei, „Want wij weten, dat wij na alles, wat wij kunnen doen, slechts

door genade zalig worden.” (2 Nephi 25:23.)

Het zal de allergrootste inspanning van ons vergen om ons binnen het bereik te brengen van het zoenbloed van Jezus Christus, zodat wij behouden kunnen worden. Er zal geen overheidssteun zijn om ons door de hemelpoort heen te helpen. En er zal evenmin iemand naar binnen kunnen gaan die zich toegang wil verschaffen door middel van de inspanningen van een ander.

Het eerste beginsel van de welzijnszorg van de kerk is dus dat wij voor zover mogelijk voor onszelf zorgen.

Het tweede is dat wij zulke hechte families zullen vormen, dat wij voor elkaar zullen zorgen. Vaders en moeders zijn door God geboden om voor hun kinderen te zorgen en de kinderen hebben de verantwoordelijkheid om voor hun ouders te zorgen.

Wanneer leden van de kerk niet in staat zijn om voor zichzelf te zorgen en niet door hun familie worden verzorgd, dan moeten zij worden verzorgd overeenkomstig het derde beginsel van de kerkelijke welzijnszorg, hetgeen luidt, door een gebod van God, dat de leden van de kerk voor hen zullen zorgen.

De Heer heeft de heiligen in iedere bedeling van het evangelie verplicht tot het naleven van deze beginselen.

Welnu, ik wil graag nog een keer herhalen wat u onderdehand wel duizend keer

heeft gehoord over het voor uzelf zorgen. U behoort zich er nu, nog meer dan op welk ander vorig tijdstip ook, van te verzekeren dat u er helemaal op voorbereid bent om een moeilijke tijd te doorstaan middels de voorraden die u zelf heeft opgebouwd. De noodzaak hiertoe kan ieder ogenblik aanbreken. Ik hoop dat het niet te vlug zal zijn). Ik hoop zelfs dat ik het niet meer mee zal maken. Maar of het nu spoedig of wat later is, komen zal het.

Vergeet deze zaak van het voor uzelf kunnen zorgen nooit, ook al hoort u er niet zoveel meer over als enkele jaren geleden. Bedenk dat het nog steeds een grondbeginsel is, een beginsel dat is onderwezen vanaf het moment dat de heiligen naar deze valleien in het Rotsgebergte kwamen. Wij zijn er altijd toe aangezet om in de tijd van de oogst voldoende op te slaan om toe te kunnen komen tot de volgende oogst. Doe dat ook nu. Wees erop voorbereid om te kunnen voorzien in uw eigen behoeften in een tijd van nood.

Ik weet niet hoe de dingen zullen lopen. Er zijn mensen die tegen me zeggen, „Wat zullen we doen? Als wij een jaarvoorraad hebben en anderen niet, dan zijn we er in één dag doorheen.” Wel, u zult zolang met uw voorraad doen als u ermee doet, maar daar maak ik mij geen zorgen over. Als wij doen wat de Heer ons opdraagt, dan zal Hij voor ons zorgen.

Hij zei tegen de Israëlieten dat zij moesten wegtrekken uit Egypte, weet u nog, en zij vertrokken. Toen zij bij de Rode Zee kwamen werden zij ingehaald door het leger van Farao. Ik vermoed dat zij zich ongerust maakten en zich afvroegen hoe zij aan dat leger konden ontsnappen. Zij wisten het niet, maar de Heer wel. Toen het moment daar was, zei Hij eenvoudig tegen Mozes, „Hef uw staf op.” (Exodus 14:16.) Dat deed hij en er

verscheen een pad van droog land door de Rode Zee heen en zij kwamen aan de overkant zonder zelfs maar één ziel te verliezen. *Zij zouden nooit op die manier zijn beschermd en behouden als zij daarvoor niet steeds datgene hadden gedaan wat de Heer hen had geboden.*

Laat ons dan doen wat Hij ons heeft opgedragen en vervolgens ons vertrouwen in Hem stellen. Hij is *in staat* voor ons te zorgen en op het moment dat het nodig is zal Hij dat ook doen.

Een van de belangrijke dingen die de Heer ons heeft opgedragen, is om royaal te zijn met het betalen van onze vastengaven. Ik wil dat u weet dat gehoorzaamheid hieraan grote beloningen met zich brengt — zowel geestelijke als stofelijke beloningen. De Heer zegt dat de doeltreffendheid van onze geboden afhankelijk van onze vrijgevigheid ten opzichte van de armen. Lang geleden, in de dagen van Jesaja, maakte Hij dit duidelijk. Toen het volk in die tijd klaagde, „Waarom vasten wij, als Gij er toch niet op let; verootmoedigen wij ons, als Gij er toch geen acht op slaat?” (Jesaja 58:3.)

De Heer reageerde met deze vraag:

„Zou dit het vasten zijn, dat Ik verkies, een dag, waarop de mens zichzelf verootmoedigt; dat hij zijn hoofd laat hangen als een bieze en zich rouwgewaad en as tot een leger spreidt? Noemt gij dat een vasten, dat een dag die de Here welgevallig is?” (Jesaja 58:5.)

Het lijkt *onze* vertoning wel. Wij zijn geneigd hoofdpijn te krijgen als wij vasten en soms doen we alsof we doodgaan van de honger. De Heer stelde het oude Israël de vraag:

„Is dit niet het vasten dat Ik verkies? . . . dat gij voor de hongerige uw brood breekt en arme zwervelingen in uw huis brengt, ja, als gij een naakte ziet, dat gij hem bekleedt . . . ?”

Wanneer gij deze dingen heeft gedaan,

voegde Hij eraan toe, „Dan zal uw licht doorbreken als de dageraad en uw wond zich spoedig sluiten; uw heil zal voor u uit gaan, de heerlijkheid des Heren zal uw achterhoede zijn.

Als gij dan roept, zal de Here antwoorden; als gij om hulp roept, zal Hij zeggen: Hier ben Ik . . .

. . . wanneer gij de hongerige schenkt wat gij zelf begeert en de verdrukten verzadigt, dan zal in de duisternis uw licht opgaan en uw donkerheid zal zijn als de middag.” (Jesaja 58:6-10.)

De Heer heeft ons gezegd
royaal te zijn met het betalen
van vastengaven — de
beloningen ervan zullen groot
zijn.

Denk eens na over deze onvergelykelijke zegeningen. Zij worden alle beloofd aan hen die bereid zijn op milde wijze bij te dragen aan de zorg voor de armen.

„En de Here zal u voortdurend leiden, in uw dorre streken verzadigen en uw gebeente krachtig maken; dan zult gij zijn als een besproeide hof en als een bron, waarvan het water niet teleurstelt.”

Volgens de leringen van de grote profeet uit het Boek van Mormon, Amulek, hangt de doeltreffendheid van iemands gebeden af van zijn gulheid in het zorgen voor de armen. Deze grote profeet was een zendeling-collega van Alma. Een van de grootste preken uit het Boek van Mormon is de toespraak die is opgetekend in het vierendertigste hoofdstuk van het boek Alma. Nadat hij voor zijn toehoorders de verzoening van Christus had uitgelegd, ging Amulek als volgt verder, „Moge God u daarom toestaan, mijn broederen, dat gij zult beginnen uw

geloof tot bekering te oefenen, opdat gij Zijn heilige naam begint aan te roepen, dat Hij u genadig moge zijn.” (Alma 34:17.)

Vervolgens gaf hij deze klassieke instructies over het gebed:

„Roept Hem aan in uw huizen over uw gehele huisgezin, zowel des morgens als des middags en des avonds. . . .

Ja, roept Hem aan ter bestrijding van de duivel, die een vijand van alle gerechtigheid is.

Roept Hem aan over de opbrengst van uw velden, opdat gij er voorspoedig mee moogt zijn. . . .

Doch dit is niet alles; gij moet uw ziel in uw binnenkamer uitstorten en in uw verborgen plaatsen en in uw wildernis.

En als gij de Here niet overluid aanroept, laat dan uw hart voortdurend tot Hem in gebed uitgaan voor uw welzijn, en tevens voor het welzijn van hen, die rondom u zijn.” (Alma 34:21, 23, 24, 26, 27.)

Welnu, naar 't schijnt zou men toch terecht van mening kunnen zijn dat mensen die op zo'n manier bidden hele goede mensen zijn. Maar Amulek voegde er nog een voorwaarde aan toe:

„En ziet, ik zeg u, mijn beminde broederen: Denkt niet, dat dit alles is; want als gij, nadat gij deze dingen alle hebt gedaan, de behoeftigen en naakten wegzendt en de zieken en krankten niet bezoekt, en niet van uw middelen, als gij ze hebt, mededeelt aan hen, die ze nodig hebben — ik zeg u: Als gij geen dezer dingen doet, ziet, dan is uw gebed vruchteloos en zal u niets baten; en gij zijt als de geveinsden, die het geloof verloochenen.

Als gij daarom niet gedenkt barmhartig te zijn, zijt gij als slakken, die de smelters wegwerpen — omdat ze waardeloos zijn — en onder de voeten van mensen worden vertreden.” (Alma 34:28, 29.)

Is het niet verbazingwekkend dat er zul-

ke geweldige gevolgen zijn verbonden aan vrijgevigheid in het zorgen voor de armen? Als u meent dat wij niet gebonden zullen zijn aan deze passages uit het Oude Testament en het Boek van Mormon, overweeg dan deze uit de Leer en Verbonden.

Ik ga u enkele verzen voorlezen uit afdeling honderdenvier, maar voordat ik dat doe, ga ik u vertellen wat erin staat. Ik begrijp eruit dat de Heer de aarde opeist als de zijne, en dat zij niet van u en van mij is om te bezitten en ermee te doen wat wij willen los van Hem. Ongeacht hoeveel effecten en obligaties of hoeveel grond en andere eigendommen wij bezitten, zij zijn toch niet helemaal van ons. Zij zijn van de Heer. Hij zegt verder dat Hij de eigenaar en gever is van al de zegeningen die wij genieten en dat Hij ons rentmeesters erover maakt, die Hem verantwoordelijk schuldig zijn. Hij maakt het duidelijk dat het zijn bedoeling is voor zijn heiligen te zorgen, maar Hij eist dat dit gebeurt op zijn manier, en deze is, legt Hij uit, dat zij die genoeg hebben bijdragen ten behoeve van hen die tekort komen. Nadat Hij ons rentmeesters heeft gemaakt, geeft Hij ons echter onze vrije wil en stelt vervolgens de voorwaarde dat als wij deze zegeningen aanvaarden en weigeren ons aandeel bij te dragen voor de zorg voor de armen, wij terecht zullen komen in — wel, Hij vertelt ons waar wij zullen belanden. Ik zal u nu voorlezen uit de openbaring: „Want het is raadzaam, dat Ik, de Here, een ieder verantwoordelijk stelle als rentmeester over de aardse zegeningen, die Ik voor Mijn schepselen heb geschapen en voorbereid.

Ik, de Here, heb de hemelen gespannen, en de aarde gebouwd, en het is waarlijk Mijner handen werk; en al hetgeen er in is, is het Mijne.

En het is Mijn voornemen voor Mijn

heiligen te zorgen, want alle dingen zijn van Mij.

Doch het moet noodzakelijk op Mijn eigen wijze worden gedaan; en ziet, dit is de wijze, waarop Ik, de Here, heb besloten in de behoeften Mijner heiligen te voorzien, opdat de armen zullen worden verhoogd, doordat de rijken nederig zullen zijn.

Want de aarde is vol, en er is genoeg en overvloedig; ja, Ik heb alles bereid, en heb de mensenkinderen toegestaan naar eigen willen te handelen.

Daarom, indien iemand van de overvloed zal nemen, die Ik heb bereid, en niet, overeenkomstig de wet van Mijn evangelie, van zijn deel aan de armen en behoeftigen geeft, zal hij met de goddelozen zijn ogen in de hel opslaan, en zich in kwelling bevinden.” (Leer en Verbonden 104:13-18.)

De openbaring waaruit deze passage werd genomen werd ons als richtsnoer gegeven in deze bedeling. Denkt u dat wij, in het licht daarvan, deze aangelegenheid van het zorgen voor de armen kunnen veronachtzamen en toch de zegeningen van de Heer ontvangen? Nee, allerminst. Wij moeten gehoorzamen of de boete betalen.

Ik neem aan dat ik op dit moment niet nog meer hoeft te zeggen over de beginnelen en de betekenis van de welzijnszorg van de kerk. Ik wil echter wel een paar punten naar voren brengen over de verantwoordelijkheden van ons priesterschapsleders bij de uitvoering ervan.

Uitvoering

Er zijn u vanochtend enkele eenvoudige begrippen uitgelegd met betrekking tot priesterschapsraden. Dit is niets nieuws, behalve dat de toepassing ervan is uitgebreid boven het ringniveau en onder het algemeen niveau. Ik heb jarenlang het voorrecht gehad om overal in de kerk heen te reizen en met ringpresidenten te

Zuster Barbara B. Smith in gesprek met ouderling L. Tom Perry.

vergaderen in regionale welzijnsvergaderingen. Ik weet hoe belangrijk het voor u is om te vergaderen en uw zaken af te handelen op regionaal en multiregionaal niveau. Wij hebben vanochtend iets geformaliseerd wat velen van ons in de welzijnszorg al jarenlang hebben gedaan. Maar hoewel wij ons al een hele tijd met deze zaken bezig houden, is er toch nog veel te doen. Daarom zou ik u in overweging willen geven hoe deze regionale, multiregionale en gebiedsraden het welzijnswerk op moeten bouwen.

Laat mij beginnen door toe te lichten dat hoewel veel programma's door het Eerste Presidium of aan de geestelijke lijn of aan de stoffelijke lijn zijn toegewezen, de welzijnszorg onder de zaken ressorteert die niet uitsluitend aan een van deze beide lijnen is toegewezen.

Het besturen van deze aangelegenheden

gebeurt onder toezicht van het Algemeen Welzijnscomité van de kerk, dat bestaat uit het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf, de Presiderende Bisschop, de leden van het algemeen presidium van de Zustershulpvereniging en de manager voor de welzijnszorg. Wegens de overeenkomst van de werkzaamheden van de welzijnszorg met de werkzaamheden van de Presiderende Bisschop, brengt de afdeling welzijnszorg rapport uit aan het Algemeen Welzijnscomité via de Presiderende Bisschop. Het fungeert echter als hulpbron voor de geestelijke en de stoffelijke lijnen, die beide een belangrijke rol spelen in de welzijnszorg.

De rol van de uitvoerend bestuurder

Wij rekenen op u, de uitvoerend bestuurders van de algemene autoriteiten,

om binnen de vastgestelde beleidslijnen te zorgen voor de inspiratie, de planning en de regulatie die zullen waarborgen dat de welzijnszorg in uw gebied de volledige aandacht ontvangt. U moet ook uw regionale vertegenwoordigers trainen in de beginselen en werkwijzen van de welzijnszorg. Dit kunt u het beste doen door gebruik te maken van de hulpbronnen van de Presiderende Bisschop en de Afdeling Welzijnszorg. Zij hebben de opdracht op ieder raadsniveau met u samen te werken, zoals u vanochtend is uitgelegd.

Door de richtlijnen op te volgen die u gegeven zijn door het Quorum der Twaalf en het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, verwachten wij een krachtige opleving van het welzijnswerk in alle gebieden die door de uitvoerende bestuurders worden gepreseed.

De rol van de regionale vertegenwoordiger

U, de regionale vertegenwoordiger, heeft de ontzagwekkende verantwoordelijkheid om de stuwkracht te verschaffen voor de tenuitvoerlegging van het welzijnsprogramma.

U zult via de geestelijke lijn leiding ontvangen voor het onderwijzen van de beginselen en leringen van de welzijnszorg van de kerk, in het bijzonder van uw uitvoerend bestuurder. Hoewel u niet verantwoordelijk bent voor de werkzaamheden, is uw samenwerking met het welzijns personeel op regionaal en multiregionaal niveau onontbeerlijk.

Met het bijeenroepen van uw eerste officiële regionale raadsvergadering wordt u voorzitter van de welzijnszorg in uw regio. Samen met de regionale welzijnsagent dient u het welzijnswerk ten uitvoer te leggen zoals u wordt opgedragen door de uitvoerend bestuurder. Het dienen in deze capaciteit zal u grote geestelijke voldoening schenken.

Laat mij benadrukken dat de positie die u bekleedt bij de tenuitvoerlegging van de welzijnszorg van de kerk van essentieel belang is. Uw optreden kan het welzijnsprogramma in de ringen waarvoor u verantwoordelijk bent doen slagen of falen.

Lange tijd zijn de ringpresidenten en bisschoppen in de eerste plaats verantwoordelijk geweest voor het onderwijzen van de fundamentele beginselen van de welzijnszorg en de tenuitvoerlegging ervan in hun wijken en ringen. Uw werk dient ten zeerste te worden verrijkt door de nieuwe organisatorische opzet die vanochtend bekend is gemaakt. Wij verwachten vooral van uw bisschoppen grote vooruitgang in dit werk in de maanden en jaren die voor ons liggen. Dat wij allen onze plichten bij het naleven en uitvoeren van het welzijnsprogramma van de kerk krachtig zullen nakomen, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

Robert Cundick, Tabernakel organist, begeleidde twee van de zes conferentiebijeenkomsten.

Het toepassen van de beginselen van de welzijnszorg

door president Spencer W. Kimball

Geliefde broeders en zusters, hoe zoet voor de ziel is de conferentietijd, en wat ben ik dankbaar dat ik de geest van dit uur samen met u mag beleven, uw geest en kracht mag voelen en uw werk en prestaties mag onderkennen.

Wij hebben in deze jaren zeventig grote vooruitgang gezien in de groei van de kerk. De Heer gaat voort met het zegenen van zijn kerk, en deze groei zal in de toekomst nog sneller gaan. Het is in de eerste plaats in antwoord op deze groei dat wij de priesterschapsraden op de gebieds- en regionale niveaus hebben uitgebreid, zoals u door de broeders vanochtend is uitgelegd.

De Heer heeft, door middel van openbaring, in de priesterschapsstructuur van de kerk de mogelijkheid ingebouwd voor verandering en groei. U bent terdege geïnstrueerd, dus hoeft ik niet op de bijzonderheden in te gaan van deze belangrijke stap voorwaarts. Maar ik wil u wel graag deelgenoot maken van een voorval in de geschiedenis van de kerk dat te maken heeft met de zaken die vandaag aan de orde zijn:

„Vanmiddag kwamen de Twaalf in raadsvergadering bijeen voor een algemene geloofsbelijdenis . . . Het moment dat wij uit elkaar zullen gaan is nabij, en God alleen weet wanneer wij elkander weer zullen ontmoeten; wij voelen ons derhalve gedrongen hem, die wij erkennen als onze profeet en ziener, te vragen

of hij te onzen behoefte God wil aanroepen en (zo dit met zijn wil overeenkomt) een openbaring wil verkrijgen, die een troost zal zijn voor ons hart terwijl wij gescheiden zijn. . . ja, een grote openbaring, die ons hart zal verruimen, ons zal troosten bij tegenspoed en onze hoop te midden van de machten der duisternis zal doen opleven.” (*History of the Church*, 2:209, 210.)

Het was overeenkomstig dit verzoek dat de profeet Joseph de Heer aanriep en hetgeen ontving dat wij nu kennen als Leer en Verbonden, afdeling 107, waaruit ik het volgende citeer:

„De Twaalf vormen een Reizende Presiderende Hoge Raad, om onder aanwijzing van het Presidentschap der Kerk, en in overeenstemming met de hemelse instellingen in de naam des Heren te handelen; om de kerk op te bouwen, en alle aangelegenheden er van onder alle natiën te regelen, ten eerste bij de niet-Joden, en ten tweede bij de Joden. De Zeventigers moeten in de naam des Heren handelen onder aanwijzing van de Twaalf of de reizende Hoge Raad om de kerk op te bouwen, en alle aangelegenheden er van onder alle natiën te regelen, eerst bij de niet-Joden, en dan bij de Joden.” (Leer en Verbonden 107:33, 34.)

Wij zien dat de twaalf apostelen handelen in de naam des Heren onder leiding van het Eerste Presidium van de kerk, en

dat de Zeventig in hun ambt handelen onder leiding van de Twaalf. Er is in deze openbaring ook in voorzien dat er, naar behoefte, regionale vertegenwoordigers en anderen tot de bediening van het evangelie worden geroepen:

„Terwijl andere ambtenaren der kerk, die niet tot de Twaalven behoren noch tot de Zeventigers, niet de verantwoordelijkheid dragen onder alle natiën te reizen, maar moeten reizen zoals hun omstandigheden dit zullen toelaten, kunnen zij nochtans even hoge en verantwoordelijke ambten in de kerk bekleden.” (Leer en Verbonden 107:98.)

Met het oog op de volledigheid van het priesterschapbestuur van zijn kerk, heeft de Heer uiteengezet hoe de „aangelegenheden . . . (van) alle dingen, die behoren tot de (presiderende) bisschop en zijn raadgevers” moeten worden geregeld, en de wijze waarop de stoffelijke arbeid van zijn koninkrijk moet worden volbracht. Uit afdeling 107 haal ik weer het volgende aan:

„Het ambt van bisschop is om in alle tijdelijke aangelegenheden te bedienen; . . .

Niettemin mag een hogepriester naar de orde van Melchizedek worden aangesteld tot het bedienen in tijdelijke aangelegenheden, wanneer hij door de Geest der waarheid kennis hiervan heeft;

En eveneens tot rechter in Israël, om de zaken der kerk te behartigen. (Leer en Verbonden 107:68, 71, 72.)

Wij hebben in de laatste paar jaar een grotere toepassing gezien van deze geopenbaarde instructies. Wij behoren in deze tijd nog beter te begrijpen hoe zij moeten worden toegepast bij het opbouwen van de kerk in alle natiën. Het kan zijn dat gebeurtenissen in de wereld deze aanpak van het regelen van de aangelegenheden van de kerk in de jaren die voor ons liggen niet alleen praktisch maar ook noodzakelijk maken.

Naarmate dat het koninkrijk aldus functioneert, kunnen deze geweldige mannen van het Quorum der Twaalf naar behoefte de kerk rondreizen en zaken op orde stellen, maar ontheven zijn van hun opdracht om programma's en afdelingen te besturen, zoals voorheen het geval was. Het besturen van de verschillende afdelingen en programma's is nu het werk van onze algemene autoriteiten in het Eerste Quorum der Zeventig, en zij hebben de bereidwillige en bewame steun van de Presiderende Bisschop en onze stoffelijke afdelingen — met de bedoeling eensgezind en in een tot op heden ongekend tempo voorwaarts te gaan.

Het moet worden begrepen, broeders en zusters, dat het instellen van priesterschapsraden op regionaal en gebiedsniveau in de eerste plaats is bedoeld voor het vergemakkelijken van het werk van de kerk in de ringen en wijken, en vooral in onze gezinnen.

Wij hopen dat onze bewonderenswaardige ringpresidenten beseffen dat deze stap ten dele is genomen ten einde hun last enigszins te verlichten. Deze verantwoordelijkheden zullen nu grotendeels bij onze regionale vertegenwoordigers berusten, zodat u uw volledige aandacht kunt schenken aan de aangelegenheden van uw eigen wijk. In verband hiermee zou ik een paar woorden willen zeggen over de plichten en de voorrechten van ringpresidenten terwijl zij de activiteiten van de kerk, waaronder de welzijnszorg, presideren en leiden.

Mijn eerste indrukken van de taak van een ringpresident deed ik op toen ik mijn eigen vader, Andrew Kimball, in dit ambt gadesloeg. Vader was zesentwintig jaar lang — van 1898 tot 1924 — president van de ring St. Joseph. Deze ring werd zo genoemd ter ere van de profeet die de marteldood was gestorven. Hoewel wij als gezin bescheiden leefden,

scheen mijn vader erin te slagen niet alleen de bisschoppen te leren hoe zij voor de allerarmsten moesten zorgen, maar bij vele gelegenheden hielp hij zelf vertrapte zielen. Ik geloof dat mijn vader zijn volk zo diende, dat hij een zegen vulde die hem gegeven was door president Joseph F. Smith en die luidde dat de mensen van het Gilladal „zich tot hem zouden wenden als kinderen tot een vader.” Hoewel ik weet dat ik zijn voorbeeld in die tijd niet ten volle waardeerde, was het voorbeeld dat hij stelde welke ringpresident dan ook waardig.

Mijn vader hield zich aan hetgeen hij anderen voorhield. Het was niet zo dat hij anderen alleen maar zei dat zij in eigen behoeften moesten leren voorzien; hij leerde ons als gezin een voorbeeld hierin te zijn. Wij teelden haast al ons voedsel. Hij wilde altijd een tuin — hij wilde een tuin om van te eten en een tuin om te ruiken. Het was altijd mijn taak om met de hand het water op te pompen om de tuin te besproeien, en ik leerde ook de koeien te melken, de fruitbomen te snoeien, de omheiningen te repareren, en alle andere voorkomende karweitjes te verrichten. Ik had twee oudere broers die, volgens mij, alle gemakkelijke klusjes opeisten en de moeilijke aan mij overlieten. Maar ik klaag niet; ik werd er sterk door.

Ook ik heb het voorrecht gehad om een ringpresident te zijn. Ik was de eerste president van de ring Mt. Graham, die in 1938 werd georganiseerd uit gedeelten van de ring St. Joseph. Zoals alle presidenten heb ik het verdriet en de vreugde ondervonden van het arbeiden met hen die in moeilijkheden verkeren.

Ik herinner mij nog heel goed de overstroming van 1941. Het weekend van de ringconferentie regende het onafgebroken. De dag erna trad de Gila buiten haar oevers en overspoelde het stadje Duncan en omstreken. Na te hebben

overlegd met mijn eerste raadgever, Vernon McGrath, over de onmiddellijke behoeften van de heiligen, laadde ik mijn auto vol met goederen uit de voorraadshuur van Safford en reed de vierenzestig kilometer naar Duncan. Nadat we naar beste vermogen de zaken daar geregeld hadden, liep ik de dertien kilometer naar Virden, want de bruggen waren niet meer veilig voor auto's. Ik werd met smart vervuld bij de aanblik van de schade die was aangebracht aan de huizen en akkers. En toch waren de weken die daarop volgden misschien wel de meest voldoeninggevende van al mijn jaren als ringpresident. Wij maakten plannen voor de wederopbouw door middel van de hoge raad en de bisschoppen van de verschillende wijken. Wij zorgden ervoor dat de mensen met behulp van welzijnsgoederen en plaatselijke hulp weer op hun boerderijen konden gaan wonen. De inspanningen van de heiligen in dat hele gebied waren geweldig, en ik meen me te herinneren dat we geeneens bij het algemeen welzijnscomité hoefden aan te kloppen. We hebben alles zelf voor mekaar gekregen.

Ik weet nog dat ik de mensen in deze zelfde tijd krachtig aanraadde om in eigen behoeften te voorzien en schulden te vermijden. De grote malaise was nog niet helemaal voorbij toen ik ringpresident werd. Hoewel we het toen geen persoonlijke en gezinsparaatheid noemde, leerden we de heiligen van onze ring om voor zichzelf te zorgen. Op de ene manier of de andere gaven wij uitdrukking aan de fundamentele beginselen van werk, zelfstandigheid, liefde, dienstbetoon, toewijding en rentmeesterschap. De persoonlijke ervaring van die dagen deed mij met grote blijdschap de vooruitgang beschouwen die de kerk heeft geboekt sinds de welzijnszorg in 1936 opnieuw werd onderstreept.

Aan de hand van deze ervaringen, ge-

paard met waarnemingen van de behoeften van onze mensen in deze tijd, zou ik u graag deelgenoot willen maken van hetgeen ik op dit moment op het gebied van de welzijnszorg zou doen als ik ringpresident was.

In de eerste plaats zou ik het programma *leren*. Ik zou de Schriften, de handboeken en het materiaal met betrekking tot de welzijnszorg bestuderen. Ik zou leren begrijpen dat de welzijnszorg niets meer en niets minder is dan „het evangelie in werking.”

Deze raden zijn „in de eerste plaats voor het gemakkelijken van het werk van de kerk in de ringen en wijken, en vooral in onze gezinnen.”

Ons inziens is de welzijnszorg in drieën onderverdeeld: ten eerste, het voorkomen van problemen door zuinig te leven. Dit geldt voor ieder lid. Ten tweede, *tijdelijke hulp* voor degenen met onmiddellijke behoeften; en ten derde, *revalidatie* van degenen met grote of langdurige moeilijkheden.

Ik weet nog goed hoe ik in het begin van de veertiger jaren als ringpresident naar de conferentie kwam en president Clark over deze aspecten van de welzijnszorg hoorde spreken. Zij zijn vandaag nog even waar als toen.

Het zou belangrijk zijn voor mij om mijn plichten als voorzitter van het welzijnscomité van de ring en als actief lid van mijn regionale welzijnsraad te leren kennen. In dit opzicht, broeders, is het belangrijk om in te zien, dat sommigen welzijnsactiviteiten plaats moeten vinden op regionaal en multiregionaal ni-

veau. Ook al zou het handig zijn om alle faciliteiten in mijn eigen ring te hebben, zou ik toch de beslissingen genomen door de regionale raad, waardoor deze wellicht in een andere ring worden gevestigd, steunen.

De meesten onder ons leren datgene het beste wat wij in ons eigen leven toepassen. Ik hoop dat men mij niet nalatig zou vinden ten opzichte van het toepassen van de fundamentele beginselen van het evangelie in mijn leven, bij mij thuis, in mijn eigen gezin. Ik zou de grondregels van persoonlijke en gezinsparaatheid naleven. Dat houdt in het verzorgen van een groentetuin, een goed beheer van de hulpbronnen van het gezin en verder werken aan mijn ontwikkeling. Het wil zeggen zorgen dat je fit blijft, dat de jaarvoorraad van het gezin wordt aangevuld, dat ons huis goed wordt onderhouden en alle overige dingen die de Heer ons heeft gevraagd te doen.

Ik herinner mij nog een ander voorbeeld dat mijn vader voor de gemeente stelde toen hij ringpresident was. Hij streefde er altijd naar huis en erf schoon en netjes te houden. Zo moest het nou eenmaal zijn. Op een keer, toen ik al naar Salt Lake City was geroepen als apostel, kwam er een oude cowboy uit Salford bij me langs en zei: „Weet je, Spencer, ik kwam vroeger op weg naar de vergaderingen altijd langs jullie huis, en als het opgenknapt was, dan wist ik dat er conferentie was. Als het niet opgeknapt was, dan was er wat anders.”

Broeders, ik zou ook leren om van mijn middelen af te staan voor de welzijnszorg. Ik zou een royale vastengave geven en als quorumlid opgewekt reageren op welzijnsopdrachten.

Ten tweede zou ik, nadat ik zoveel mogelijk had geleerd, mijn wijken ringambtenaren de beginselen en werkwijzen van de welzijnszorg *onderwijzen*. Dit omvat hen instrueren in beginselen, plichten en

specifieke opdrachten van het evangelie. Samen met mijn raadgevers zou ik de bisschoppen leren „navraag naar de armen (te) doen om in hun behoeften te voorzien door de rijken en de trotsen te verootmoedigen” zoals de Schriften leren. (Zie Leer en Verbonden 84:112.)

Wij zouden met hen redeneren uit de Schriften en hen de wet der vasten leren, het gebruik van de voorraadschuur, het uitgangspunt voor het bepalen van iemands behoeften, het soort dienstbetoon of werk dat kan worden geleverd voor ontvangen hulp en hoe mensen met persoonlijke problemen raad te geven. Wij moeten altijd bedenken dat de bisschop als enige is opgedragen om voor de behoeftigen te zorgen.

Wij zouden de zusters van de Zustershulpvereniging op ringniveau leren hun wijkzusters te trainen in het afleggen van huisbezoeken ter ondersteuning van de bisschop. Wij zouden quorumleiders instrueren met betrekking tot zinvol huisonderwijs, het bevorderen van persoonlijke en gezinsparaatheid en het helpen van broeders met netelige problemen.

Ten derde zou ik de welzijnszorg naar beste vermogen van mijn ring uitvoeren. De ware zegen vloeit voort uit het doen. *Doe het!* Dat is onze leuze. Na hetgeen wij vanochtend hebben gehoord moeten we dat misschien veranderen in: Doe het met een plan! Maar nadat we het plan hebben — waarschijnlijk een plan voor het hele gebied — dan moeten wij het uitvoeren en zorgen dat het karwei wordt opgeknapt.

Er zijn zoveel gelegenheden tot dienstbetoon, zoveel behoeften om aan tegemoet te komen. Het inzamelen van kleding, meubelen enz. voor de Deseret Industries, het verbouwen van gewassen en het vinden van werk door middel van de quorums. Het wil zeggen het inzamelen van vastengaven. Het wil zeggen het vin-

den van pleeggezinnen voor onze Lama-nitische broeders en zusters, zodat ze naar school kunnen gaan. Het wil zeggen geven van uw eigen tijd en talenten. Het wil zeggen elkander helpen.

Ten slotte is dit grote plan bestemd om zowel de gever als de ontvanger te zegenen, waarbij de *gevers* weten dat „voor zoverre gij het aan de minste van dezen doet, . . . gij het aan Mij (heeft gedaan)” (Leer en Verbonden 42:38), en de *ontvanger* weet dat de Heer zijn belofte nakomt om „voor Mijn heiligen te zorgen, want alle dingen zijn van Mij” (Leer en Verbonden 104:15.)

De kerk heeft zich altijd bekommerd over alle kinderen van de Heer. Ik herinner mij nog een grote hongersnood in China in het jaar 1907. Er werd een motie voorgelegd aan de algemene conferentie door president John R. Winder om twintig ton meel naar de lijdende mensen te sturen. De motie werd als volgt gesteund door broeder B.H. Roberts:

„Er kan wie dan ook van de kinderen van onze Vader geen ramp overkomen zonder dat onze harten naar hen uitgaan. Ik vertrouw ook dat deze motie, die volgens mij eenparig door deze conferentie zal worden gesteund, zal getuigen van de wijsheid van onze methoden om middelen te verzamelen voor liefdadige of godsdienstige doeleinden. God zij dank dat er op aarde een instelling is wiens gaven zich steeds opstapelen, zodat op het moment van de hoogste nood er mogelijkheden zijn om de kinderen der mensen te verzorgen — een omstandigheid die duidelijk getuigt van de goddelijke wijsheid die deze maatregelen heeft getroffen in de kerk van Christus. Ik ondersteun met heel mijn hart de motie van president Winder.” (*Conference Report* van april 1907, blz. 59.)

De motie werd door de eenparige stem van de conferentie aangenomen.

Ik moest aan dit verhaal denken toen wij onlangs opdracht gaven voor het bouwen van meer graanopslagplaatsen in de Verenigde Staten en Canada. En ik moet er weer aan denken nu dat wij iedere leider herinneren aan zijn plicht om het welzijnsprogramma van de kerk uit te voeren.

Zoals ik al zei, komen de ware zegeningen door het doen, het uitvoeren van het werk. Ik ben zo blij met de vooruitgang die wij maken. En terwijl wij veel van u vragen en door zullen gaan met u te vragen om te bouwen, te verbeteren, te functioneren en grotere passen te nemen met betrekking tot uw rentmeesterschap, zou ik u willen huldigen en in het openbaar mijn waardering uitspreken voor het uitstekende werk dat u verricht. Wij willen ook onze liefde en waardering uitspreken voor allen die zich hebben ingezet voor het programma voor de huisvesting van Indiaanse schoolkinderen. Ook u, de geweldige Indiaanse ou-

ders, hebben wij lief. Wij zijn ons bewust van het offer dat u brengt door uw kinderen in de gelegenheid te stellen het ouderlijk huis te verlaten om elders naar school te gaan waar zij ook het volledige programma van de kerk mee kunnen maken. Wij weten hoe uw liefde een zegen zal zijn voor het leven van uw kinderen en uw gehele gezin zal versterken. Onze grote waardering gaat uit naar u, de pleegouders, die uw tijd, uw talenten en uw middelen schenken. Wij weten dat uw deelname liefde en nog wat extra vergt ten einde te zorgen voor deze Indiaanse kinderen. Wij weten ook dat deze liefde en onzelfzuchtigheid ten behoeve van anderen vele zegeningen met zich zal brengen voor u en uw gezin. Zowel de pleeggezinnen als de Indiaanse gezinnen vinden baat bij deze ervaring. Het is een door de Heer geïnspireerd programma. Wij hebben gezien hoe vele jonge Lamanieten sterke leiders in de kerk zijn geworden en velen hebben hun plaats als

leiders ingenomen in hun eigen omgeving en in de wereld.

Wij moedigen de bisschoppen aan om hun werk in dit belangrijke en officiële programma van de kerk voort te zetten. Spoor de jonge Lamanieten die profijt zullen hebben van het programma op en help hen te bloeien als een roos. Ringpresidenten, leid uw bisschoppen hierin. Wij feliciteren degenen die zich ervoor inzetten en efficiënt, zuinig en veilig te werken, die hun welzijnsboerderijen en -bedrijven netjes hebben gemaakt. Een welzijnsboerderij stelt de ringpresident in de gelegenheid de beginselen van rentmeesterschap te onderwijzen. De beperkende factor op vele boerenbedrijven is de priesterschapleiding. Wij danken de ringpresidenten die hun bedrijfscomité hebben georganiseerd, die op efficiënte wijze hebben gedelegeerd en die regelmatige rentmeesterschapsinterviews houden.

Wij willen onze waardering uitspreken voor degenen die het belang van kwaliteit zijn gaan inzien. Niets is te goed voor de Heer. Is het niet heerlijk dat wij de Heer hetgeen wij produceren op onze eigen boerderijen voor zouden kunnen zetten?

Het verheugt ons rapporten te ontvangen over de constructie van nieuwe voorraadschuren, conservenfabrieken en gebouwen voor de Deseret Industries. Wij weten dat dit de nodige offers vergt. Maar wanneer wij voldoende kracht hebben, dan wordt dit goedgekeurd door hen die tot dit werk zijn aangesteld. De Heer wil dat wij deze voorraadschuren hebben — want op die manier moeten wij zorgen voor de armen en behoeftigen.

Dit is wat de Heer de eerste presiderende bisschop van de kerk aanraade:

„En verder, laat de bisschop een voorraadschuur voor deze gemeente aanwijzen; en laat alles, zowel geld als voedsel,

dat meer is dan nodig voor de behoeften van dit volk, in handen van de bisschop worden gehouden. . . .

En aldus verleen Ik dit volk een voorrecht om zich overeenkomstig Mijn wetten te organiseren. . . .

Zie, dit zal voor Mijn dienstknecht Edward Partridge een voorbeeld zijn in andere plaatsen, in alle gemeenten.” (Leer en Verbonden 51:13, 15, 18.)

De Heer staat ons in deze tijd nog steeds toe zijn goddelijk patroon te volgen. Onze eigen bisschop Brown heeft de verantwoordelijkheid om dit „voorbeeld . . . in alle gemeenten” te volgen, naar de omstandigheden het toelaten. Aan allen die hiermee bezig zijn willen wij onze liefde en waardering uitdrukken.

Mag ik ons tot slot nog eens herinneren aan het feit dat wij niet bezig zijn met *ons* werk of welk werk dan ook, maar met het werk des *Heren*. Wij zijn zijn koninkrijk aan het opbouwen. Dat wij daar leden van zijn is ons grote voorrecht en als zodanig moeten wij ons houden aan de voorschriften die de Heer ons heeft gegeven in afdeling honderdenvijf van de Leer en Verbonden;

„En Zion kan niet worden opgebouwd, tenzij het geschiedt volgens de grondbeginselen der wet van het celestiale koninkrijk; anderszins kan Ik Zion niet tot Mij nemen.

En Mijn volk moet noodzakelijkerwijze worden gekastijd, totdat zij gehoorzaamheid leren, indien nodig door de dingen, die zij lijden. . . .

. . . laten wij ons daarom aan de wetten er van onderwerpen.” (Leer en Verbonden 105:5, 6, 32.)

Wij willen u nogmaals onze grote dankbaarheid betuigen voor alles wat er gedaan wordt.

Ik weet dat God leeft, ik weet dat dit zijn werk is en ik smee Hem ons te blijven zegenen met inspiratie en inzicht. In de naam van Jezus Christus. Amen.

